

ס פ ר ר ב פ ע ל י ם

להרב החכם הפילוסוף האלקי

מוהר"ר

יצחק בן אברהם אבן לטיף זל"ה

אשר חי בתחלת האלף הששי בארץ ספרד

ביארתי והגהתי והוצאתי לאור זה פעם ראשון
מתוך כ"י שבידי

אנכי הצעיר

ש מ ו א ל ש ע נ ב ל ו ם

איש לבוב.

והוספתי להדפיס נ"כ שני מכתבים הנמצאים אצלי כ"י על
קלק מנן המחבר

הרצ

ר' משה בהרב ר' יצחק ן לטיף ז"ל מירושלם.

גם ספחתי עלימו חמשה מאמרים

אשר חברתים חף פשיתם .

Rab Poalim.

Lemberg, Druck von Anna Wajdowicz 1885.

Geschäftsführer Felix Bodnarski.

ספרית מקורות

ירושלים, תש"ל

הקדמה

טרם החילותי תת לפני הקוראים הספר הזה וביאורו אשר עשיתי לו אמרתי אשימה נא דברתי בו ולהטיף מאמרים אחדים אודות הנוגע להרב המחבר וחיו וקורותיו וחיבוריו ואת מי הלך לחברה ואם ספרדי היה או צרפתי. הן כל אלה יכלו תפארת הספר באשר ידעו ממי יצא החבור הזה ואחרי חן ימצא בעיני הקוראים.

בתחלת האלק הששי דרך כוכב מארץ ספרד היא העיר טולידוסה החכם הכולל הפילוסוף האלהי ר' יצחק בר' אברהם אבן לטיף ז"ל. האיש ההוא קבץ חכמות שונות נשגבות כעמיר גרה. בחכמת הקבלה נבר מאד בחיו. ומרבית חבוריו אשר חבור, בחכמת הקבלה יסודות. והעמיק ברכיב ידיעתו בהם ומעולפים מדברותיו בעשר מחללות המליצה וכל אשר בהן הפין והעלם ע"ד הסוד הגמור למען לא ירוץ הקורא בס ולא כל הרונה לעול את השם יטול :

ואף כי לפי דעת הריב"ש ז"ל סלל לו הרב המחבר דרך אחרת בחכמת הקבלה כפי אשר הורה לו דעתו בחקירתו בענין העשר ספירות. ולא דרך דרך המקובל כאשר היתה הקבלה ביד הרמב"ן ז"ל כאשר כתב הריב"ש שם קנ"ז שהשיב לר' עמרם בן מרואם דוהראן אשר שאל לו בביאור פרק מספר נורת עולם וכתב וז"ל בדבריו אודות ס' שער השמים כי בספר הזה נראה כי דעתו שמעלות המלאכים הם מכלל העשר ועשה שלש מעלות הראשונות מן המלאכים ואין זה כלל דעת חכמי הקבלה ונראה שהם דברים ברא אותם מלבו ומשכלו

ומשכלו בלי קבלה וכן הזכיר הוא עלמנו בפרק חמישי מן הספר ומי יטריח מחשבתו להבין הדברים החדשים העולים בלבו והוא מסתיר ומכסה אותם כו' הן אמת פירוש ל"ב נתיבות דרך המקובלים כו' וזה נאה אך בעלם הספירות בירור דרך לעלמנו מלבו כו' עכ"ז האריך בשבח המחבר כמ"ש שם בעלמנו כאשר תיאר ספרי המחבר אחד לאחר וביותר האריך לשבח את ספר שער השמים בכתבו" והספר הזה נכבד מאד ומדבר בו כפי המושכל והחקירה הפילוסופית אבל מבטל דעותיהם בזה שהיא כנגד תורתנו כי החכם הזה נראה שראה הרבה בפילוסופיה והיה עם זה תוריי וחסיד."

ואחריו החזיק הרב ר' צמח בן משה"ר שלמה בדרשב"ץ בתשובותיו עיין בשו"ת יבין ובוטו ח"א תשו' קל"ו שהשיב לחכם אחד נקרא גם היא ר' יצחק ג' למוקף בביאור פרק כ"ב מס' לורות עולם כתב וז"ל, ואם תמלא שים בו דברים שאינם מובנים אינם אלא מקולר ידיעת המעיין עם עומק הדברים" ואחריהן הוסיף הרב ר' יהודה חיימ בהקדמתו לביאורו לס' מערכת האלהית לר"פ ז"ל באמרו, ומפני שראיתי בגליל הזה נשמתו ספרי הקבלה המבלבלים הדעת הנקי ראיתי להזהירך על הספרים אשר מהם תשמור רגלך ולהעמידך על אשר תשלח ידיך החכם האלהי ר' יצחק בן לטיף ז"ל אשר חבר ספר השמים והעולם ולרור המור וספר גמזי המלך דבריו בהם יקרים מפנייהם"

הרב המחבר עלה לו מספרד לשום משכנו בירושלם כאשר נראה מאגרותיו החמודות באגרת התשובה" ויהי בימים הרבים מן השמים לחמונו הככבים וגרשוני מבית משפחתי אל ארץ האמרי והחתי והאריכוני לירי הנבלים ואומרה אלכה נא לי אל הגדולים כו' ואלך עליהם כל אחד ידרוש שחוק וקלות ראש כו' וישלח ידו ויגע על לשוני כך כך אל ארץ המריה ושם תאכל לחם ואלך משם כאשר נזויתי כו' ובשאלה הראשונה

הראשונה כותב השואל בזה"ל "מלפני כבוד אדוננו זוהר
מדעני כו' והי' בשלם סכו כו' כיון פתיחין ליה צעליה נגד
ירושלם כו'" ונמנאת אגרת נכתב מאת הרב המחבר מירושלם
בעקד הספרים בעיר פארמא בין ספרי די רוססי
קובץ — 402.

גם נמצא ת"י בכ"י ישן על קלף שני מכתבים מר' משה
בהרב יצחק לטיף מירושלים אשר אחי עושה חסד
עם הרב הזה לחיק אותם בספר בסוף החבור הזה למען
ישאר שמו לדור אחרון לזכרון יען כי לא נודע ממנו מאומה.
במכתב הראשון הרחיב מאד בלשון נח ומליצה נמרזה לפני
נדיבי עם לכל אשר לו לב טהור ורוח נדיבה ורוב עושר לתמונו
בנרבת לבם משנה לשנה למען יוכל ללמד לבניו תורה והאריך
למעניתו להראות מן התורה והנביאים והכתובים ודברי רז"ל
גודל שכר המצויקים ידי תלמידי תינוקות של רבן תורה כי
חננו ה' בשלשה ילדים לומדים תורה ועוד עליהן בת אחת.
והמרחב השני ערוכה ליחוד ולא נתפרש שמו המתחלת "רבן
אדם ענוג ורך". ומתוכס נראה שהי' תלמד תינוקות באמרו
וגם לא אוכל עבוד היום כתמול שלשום ללמד את בני אחרים
כדרכו כי שכר האדם ביום הזה איננו "ומביא ספר הזהר.
השואל אשר שאל מהרב המחבר השאלות באגרת התשו' נראה
שהיה רבינו מודרים הלוי כאשר כותב השואל שם שאלה א"
מרגוע לעיפיים ימליא. ותעלומה לאור יוליא. וישמע את הקול
מבתי גואי. פנו מקום לבר דואי. והוא גם הוא השיב לו בכבוד
גדול ובמורא כמ"ס בתשו' ב' "שאלתיך אדני מאד נאחת. ומי
יביא עד תכונתה לבד איש חכם אשר תמיד לא יסורו האורים
מעל חסנו והוא מלך בן מלך כו'" ובלי ספק היא הוא
ר' מודרים הנשיא הדוי אשר לשמו ולזכרו חבור ספר נרור
המור, ובסוף אגרת התשו' תשו' ג' אשר יכלול סודות שה"ס
סובב הולך מתחלתו ועד סופו ברמזים שונים מסיים וז"ל "דע
לך השואל. ירבו כמותך בישראל. שאם תדקדק על עומק
הספר

VI

הספר. הנותן אמרי ספר. על אלו הרמזים. ממגלת הרזים " וכנראה ששאל לו כל ל"ט שאלות בפעם אחד והיא השיב לו עכ"ל"א כאשר כתב בתשו' הראשונה, והגנו כותב לך שאלותיך ועל כל אלו"א השיב תשובותיך":

הרב ר' טודרים הדוי הנשיא הוא הרב רבינו טודרים הלוי מנרבוני בן אחיו של הרמ"ה ז"ל הוא היה נשיא ומלך בן מלך כי הוא היה מזרע ר' מכיר הנשיא מזרע המלוכה מבית דוד שבא מבבל לנרפת בימי המלך קרליש והושיבהו בנרבוני כמוכא בנוספות לסדר הקבלה להראב"ד כ"י שבידי העתקתיו מכחב יד יטן נוסן והגני אמלא את עצמי מחויב להעתיק פה את דברי המוסיף אשר חי בזמן רבינו טודרים ז"ל למען יהיו נחקקים בספר לתועלת בני עמי לספרות היהודים:

ושמענו שיש בארץ צרפת חכמים גדולים וגאונים וכאז"ל רבן מרביץ תורה ומרבים גבוליהם בתלמודים להגדיל תורה ולהאדירה כמ"ש להנחיל אוהבי יש ונאמר ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר וכאז"ל ה' גאון בתקומו כמו שידענו ומקובלים אהנו יש מהם בנרבוני שלשלת גדולה מיחוס תורה ונשיאות וגאונות והמלך קרליש שלח למלך בבל שישלח מן היהודים אשר לו מזרע המלוכה מבית דוד והוא שמע לו ושלח לו אחד משם גדול וחכם ושמו ר' מכיר והושיבו בנרבוני עיר הגדולה ונטעו שם ונתן לו אחוזה גדולה שם בעת כבשה אותה מיסמעאלים ולקח לו אשה מגדולי העיר ובעת כבש העיר חלקה המלך לשלשה חלקים הא' נתן למושל אשר שם בעיר שמו דון איימריק וחלק השני להגמון העיר והחלק הג' נתן לר' מכיר ועשה אותו בן חורין. ועשה באהבתו חוקים טובים לכל היהודים היושבים בעיר כאשר כתוב וחתום בשטר נולרי. והחוקים אשר למלך שמו קארליש אשר היא בידם עד היום הזה. וזה הנשיא ר' מכיר היה שם לראש הוא וזרעו היו קרובים למלך ולכל זרעו וכל הבא להצר אותו על דבר הנחלה והכבוד היו מזירין אותו

VII

זבח המלך לרפת כי מיד היו שולחים אל המלך והמלך מצוה
 להשיב העושק ומיד נעשית מצותו ואין להשיב כי נרבוה תחת
 יד לרפת היא ועוד היו הוא וזרעו ממנהיגי הדור ומחוקקים
 ושופטים בכל הארצות כמו ראשי גליות והם רועים את ישראל
 באמונתם ובחבונות כפיהם והיה שם לגאון רב טודרים הידוע
 הנשיא ובניו מזרע זה רב מכיר הנשיא ולא פסקה מהם גדולה
 וממשלה ותורה כמו הנשיא הגדול והידיע מרנא ורבנא קלוימוס
 הגדול היא התנהג בשררה גדולה והטיב לישראל בימיו והארץ
 ימים בגדולתו והיה ימיו תשעים שנה ומת והניח בן חכם ושמו
 ר' טודרוס וא"ל היה חכם ופייטן ועשה אזירות . בימיו היה
 חרים גדול בנרבוה כי מת שלטון נרבוה שמו דון איימריק
 במלחמת פראגה ובניס לא היה לו ונשארת הממשלה ביד השלישית
 דונה אשמנייראץ והיתה קטנה ומושלי הארץ נותנים עיניהם
 במלחמה כי היא גדולה וטובה והיו מפמים אותה כפי כחם
 להיות לאשה למושל טולוש"ה הנקרא דו"ן אנפי"ש הפחה ופחת
 ברזילונה הנקרא ריימו"ן ברנניו"ר היה שונא לדו"ן אנפי"ש ופחה
 דונ"ה אשמנייראץ למאן לפחת דו"ן אנפי"ש כי היה פחת ברזילונה
 קרובה והיא שמעה בקולו ונשאת לדו"ן ברנד"אד ראנדישא"ה ואז
 רבה המלחמה ונחלקה העיר לחצי חצי העיר אחר השולטת
 ויועליה והמגרש אחר פחת טולשא"ה דו"ן אנפי"ש ועמדה זאת
 המלחמה כעשר שנים ולפני כן היה קהל גדול בעיר נרבוה
 כאלפים יהודים והיו שם גדולים וחכמים טבעם יוצא בכל העולם
 ובעונות מפני החרים הזה נתפזרו בארצות ובפייטי ובזרפת גם
 הוטל על הקהל עם גדול . וזה הנשיא ר' טודרים ובניו ובני
 משפחתו הגינו על הקהל מסייעים בנרבתם ושמו בניהם ונותיו
 וכל קרובם במשכון בידי הגוים על המשכון ההוא . אח"כ מת
 הנשיא ר' טודרים והניח לו בן חכם רב ודיין והוא הנקרא היום
 מרנא ורבנא קלוימוס הנשיא והוא עודנו חי ובחור ואלא שמו
 בכל הארצות . ומאז אחר שלשלת הנשיא היה בנרבוה מרנא
 ורבנא ר' טודרים הנשיא בן אחי הר' הנשיא ר' קלוימוס הנ'
 הגדול ושמו הנשיא מרנא ורבנא ר' משה הפרנס שהוא נפטר
 באישטליאה

VIII

באשטלייאה בעבור שהכריחוהו מלשינים ועמדו תחת יד מלך
 נבאר"ה ועשה שם חיל ומת שם והי' גדול מהנשיא ר' קלונימוס
 והניח זה הנשיא בן ושמו ר' עוזרים בן קטן והגדיל בתורה
 ובחכמה וזיראת שמים וגם נאמן לרבנות ונשיאות והאריך ימים ומת
 והניח הנשיא אחריו בנו הנשיא מרנא. ורבנא משה הידוע בכל
 הארצות חכם גדול רב ודיין לא הי' כמותו בדורותיו עניו גדול
 וירא שמים גם הוא נאמן לרבנות ולנשיאות והוא שפט את
 ישראל והחזיק בנחלת אבותיו ועשה משפט ולרקה לכל ועליו
 נתקיים הכתוב והאיש משה עניו מאד. והיו בנרבוה חכמים גדולים
 ראשי ישיבה נאמנים וגם נאמנים לנשיאות כמו ראשי ישיבות שבבבל
 לראש הגולה הראשון הידוע לנו בקבלתנו ר' יעקב הנביא
 גאון בר' משה בר' אבין והרב ר' יהודה בר' משה
 הנקרא דש"א דומי"לה וקבל מר' גרשום ורבץ תורה בנרבוה
 והעמיד תלמידים. והגדול שבתלמודיו הרב ר' יצחק בן מקלנו
 ואביו מהרב ר' יצחק היה חסיד גדול ובעל נכסים ובעל מעשים
 והטיב לישראל מתמונו ובעל כמה גזירות ממעותיו ישלם ה'
 שכרו. ור' יצחק בנו היה חכם גדול ורבץ תורה בנרבוה
 והעמיד תלמידים ומגדולי תלמודיו היו הרב ר' משה בר'
 יוסף בן מקלני והרב מרנא ורבנא העניו משה והרב ר'
 אברהם בר' יצחק הנקרא אב בית דין. וגם זה ר'
 אברהם היה תלמוד חבר לר' משה בר' יהוסף וכל אלה
 הרבנים העמידו תלמידים הרבה ומימיהם שמו חכמי התלמוד
 מנרבוה וההר ולוניל ומגדולי התלמידים היו. הרב ר' אברהם
 בר' דוד. והרב ר' משה בר' יהודה. והרב ר' יהונתן הכהן.
 והרב ר' שלמיה. כל אלה עמדים גדולים בתורה שבכתב ושבועל
 פה. אבל הרב ר' אברהם בר' דוד הגדיל על כלם כי הפליג
 בישיבה ובשנים והוא עשה מפריס הרבה לבאר כל ספיקא
 בפירוש ובפסק הלכה ותהי משכורתם שלמה. ורוב מכל אלו
 החכמים נולדים בנרבוה ולמדו מרבניה אבל מפני החרים ילאו
 משם ובכ"מ שהיו הולכים היו מרביצים תורה עד שהאירו פני
 כל הגולה כשמש בחצי השמים: עוד היו בנרבוה חכמים
 גדולים

גדולים כמו הישים ר' שלמה ביבינישת . והרב ר' מאיר בר' יוסף ז"ל . ובזרפס ילא אור גדול לא נראה כמוהו לאור עינים הוא הרב הגדול החסיד רבינו שלמה מטוראיי"ש בר' יצחק הוא קבל מרבינו גרשום ושיבתו והיא פירוש כל התורה וכל הנביאים וכל הכתובים וארבעת סדרי גמרא אשר ירוץ כל קורא בהם לא הניח דבר קטן או גדול שלא ביאר ביאור גמור ואחרי זאת טבע פירושו בעולם לא היה רב וגדול אשר למד זולתם הלכה ולא נראו בכל העולם לכל באו ורב ישלם ה' שכרו . ואחריו קמו בני בתו של הרב ר' שלמה ז"ל רבינו שמואל ורבינו יעקב מתמרו"ג בני הישים ר' מכיר בר' שמואל הם הגדולים ותלמידי חכמים הרבה בקיאים בתורה שבכתב ושבעל פה גורסין שם סדרי על ציאות לשון והם היו רבנים מרביי תורה והעמידו תלמידים הרבה מנרפת ומאלמניא ופרובינלה באים לפניהם לשמות מימיהם גם הם כתבו פירוש מסכתות והלכות להוסיף על פירוש הרב הגדול אבא מארי ז"ל ולבאר ספיקות פירוש למי שאינו מבינם אך אחריו לא היה כח ביד רב וחכם לפרש פרושים אחרים לפי שהכל ממקור רבינו שלמה ומימיו שמו כל הבאים אחריו ואם ח"ו נשתכחה מ ישראל תורה יחזירה והוא עשה שלא תשתכח יזכהו אל להיות עם כל הרבנים והגאונים להיות שפתותיהם דובבת בקבריהם לקיים מה שנאמר דובב שפתי ישינים . ע"כ :

ודפי דברי בעד הנוספות הזה שלשלת היחס מזה ר' טודרים האחרון הוא ר' מכיר ואחריו מבני בניו מרנא ר' קלונימוס ואחריו בנו ר' טודרים בנו ר' משה הפרנס בנו ר' טודרים . ובנו ר' משה ולדעתי היא ניהו ר' משה מנרבוניה המוצא בתוס' קידושין י"א א' . והרמ"ה נראה שהיה בן לרבנא טודרים אבי רבנא קלונימוס ומרנא ר' משה הפרנס ומרנא טודרים האחרון היה בן אחיו והא' ללא הזכיר ממנו בנוספות האלו יען כי שם יחשוב רק נשיאי רבנוי דור אחר דור והרמ"ה

הלך

הלך לו יטליטולי ולא חזר שוב לנרצוני מיום שעלה לגדולה
כמ"ס בספר יוחסין .

מרנא שודרים הנשיא זה האחרון חבור ספרים
אחדים ומזכיר הרמב"ן

בסבוריו :

(א) **אוצר הכבוד** על אגרות שבתלמוד וזה הספר נדפס
רק על סדר זרעים ומועד בעיר נאוו
דוואהר שנת תקס"ח ובכ"י שהיה תחת ידי היו גם על מס'
חולין יבמות סוטה כתובות גיטין קידושין .

(ב) **ביאור עה"ת** ע"ד הסוד נמלאת באור הספרים
בפארין גם בפארמא די רוסטי 68.

(ג) **פי מזמור קי"ט** תהלים פארמא בקובץ ה"ל .

(ד) **מחברת טעם דבש** די רוסטי קובץ. 130

(ה) **ספר שער הרזים** על מזמור י"ט שבתהלים ע"ד
הקבלה נמלא באור הספרים

אשר לי וכפי הנראה חברו ושלחו להרב המהר"ר ר"י לשיף אחרי
אשר שלח לו נזפרו לרור המור אשר חברו לכבוד הנשיא ר'
טודרים , כאשר כתב בהקדמת שער הרזים וז"ל ואם התמהמתי
מבוא אחריו . למלאות את דבריו ולהשיב מענה על ספריך
(ובאמרו ספריך ירמנו גם על הספרים האחרים אשר שלח לו כי
מלבד ספר לרור המור שלח לו ג"כ ספר גמי המלך ופי' חיוב
כמ"ס לרור המור פ"י , וכבר הערותי אליו בסבורי הנקרא גמי
המלך ובפירושי לס' חיוב קחנו משם ועיניך שים עליו") לא
במרד ולא במעל עשיתי זאת כי מנעורי ועד הנה באהבתך
החזקתי ולא ארפנה , ואח"כ כותב בזה" ותרוב חשקי לדבר
אליך פה אל פה אחרתי עד עתה וארא כי ארכו לי ימי הפרדה .
למודי הרע , להרחיק ממנו אהב ורע . וידעת עת הפרדה
ממני

XI

מתני נעלמה. ואין אכחנו יודע עד מה . . . ואשלחם למנוח
 חן בעיניך, אולי במנחה הזאת אקדמה פניך" ומסיים הקדמתו
 זאת, "עד יערה עלינו רוח ממרום ויהיה עת דודים לקרב
 רחוקים ולהצמיד גפרדים ולהושיב ביהם יחידים אז תקים
 פרצותיה. והריסותיה תבנה. אז אקרא ואתה תענה ושלומך
 ושלום אוהב תורחך יגדל" נראה מזה כי שלח אליו המהברת
 הזאת בעת היות משכן הרב ר"י לטיף ז"ל בירושלם ומאפה
 לפת דודים לעת אשר העיר הקודש תבנה ויבואו לציון גאולים
 ואז יראו א"ע פא"פ אכן יתאונן כי ידיעת עת הפרדה מנו
 נעלמה וארכה לו השעה :

מקורות המחבר הזה לא ידענו עד מה אכן מהקדמתו למ'
 גנזי המלך נדע כי פולס הפך ראה ונשה
 טובה בכתבו כדברים האלה "כי כל שנותי מלומד במסיונות
 הייתי. ועולמים הפוכים ראיתי :

הרב החכם ר' יצחק ן' לשיף חיבר ספרים רבים
 מעטני הכמות ורבי האכיות ובכלל נודע ממנו
 שמנה חיבורים ועוד בהם תשיעית ואסדרס בסדר זמן
 התחברותם :

(א) **שער השמים** נתחבר שנת ה"א ד' בימי חורפו של
 המחבר כמ"ש בספר גנזי המלך
 בהקדמתו, ואף גם זאת בהיותי בימי חורפי. שמתני נפשי בכפי.
 והעיר ה' את רוחי. וגם אני הערותי לבבי וכחי. לחבר חיבור
 כללי. אחר שקראתי שמו שער השמים. החיבור זה הגדול עד
 להפליא הריב"ש בחשובותיו קנ"ז קראו הגדול והנאה שבספריו
 והוא נכבד מאוד והוא כמו מורה הנבוכים מחולק לארבעה
 ספרים — השער הא' יש בו כ"ח פרקים. השער הב' כ"ה
 פרקים. השער הג' י"ב פרקים. השער הד' ט"ז פרקים. וכן יש
 בו טעמי מלות והיא עודנו בכחובים מובא בספר לורת עולם
 ונמצא

ונמנא ברומא בווהטיקאן. לונדאן בין ספרי ר"י אלמנאי.
באוקספורד בין ספרי רח"ת מהאמבורג פאריז נומער 982.

(ב) **גנזי המלך** מתחלת „אמר המחבר ואלה תולדות
יחזק בן חברהס" מובא בם' צרור המור
ובספר צורות עולם נדפס בכנבי יחזק חלק כ"ח בעיר וויען
שנת תר"ז :

(ג) **פי איוב** מובא בם' צרור המור עודנו בכתובים
והוא יקר במציאות מאד נמנא באוקספורד
בין גמיי אורי קובץ 318.

(ד) **פי קהלת** לא נודע זמן התחברותו נדפס בקושטאנדינא
סביב לשנת שמ"ה ?

(ה) **צרור המור** חזרו לכבוד הנשיא ר' טודריס
הלוי כאשר שר לכבודו אלה הטורים
בתחלתו :

ראו ספר במוצא פי מצאתיו	וער ארני יסוד עולם ציינתיו
ואם חסרון ידמו בו מקנאים	בדור דורשיו נאום תמים נאותיו
ולזהיות צרור חתום בחתום	ימין עליון צרור המור קראתיו
לשם טודריס נשיא אל יסדתיו	ולכבודו יצרתיו אף עשיתיו .

ובו י"א פרקים נדפס בחרס חמד חלק ט' שנת תקל"ג
בעיר וויען .

(ו) **אגרת התשובה** אשר השיב מירושלם לרבינו
טודריס הלוי זל"ל כולל ל"ט
שו"ת בעניינים שונים הח"ר שניאור זאקס יחיה הדפים אותו
בהתחיה

בהתחיה שלו ברלין תרי"ז אכן לא הדפיס רק כ"ו שו"ת
מכ"י מוטעה ומלאה קמשונים מהחל ועד כלה מחומרי שורות
שלמות. ולרונמא מה שהעסקתי למעלה מאגרת התשובה כ"י
באור הספרים אשר לי משאלה א' „וישמע את הקול מבתי
גואי פנו מקום לבר לואי" אשר מזה היה לנו לראיה חותמת
לדעת מני השיב את התשובות האלה שהוא רבנא עוררים הלוי
ואליו היא קורא מלך בן מלך שם בתשובה השנית. נדפס בהתחיה
„ותעלימה לאור יוליא ויש מניאת הקול (?) גויית באדמה" תחת
וישמע את הקול והשמיט התיבות „פנו מקום לבר לואי" אשר
המלות האלה פנת יקרת לדעת סבת האגרת הזאת גם השמיט
המור"ל המרוזים השנים אשר הקדים הרב המחבר להשאלה
הראשונה בסוף הקדמתו שפיכה חן על פניה וזה תארה:

יחידתי תעופת מכליבה להתלונן באוהל התשובה
ובקשה פני יוצרה להשיב דבר יושר באגרת התשובה.

האגרת הזאת בעצם תומה גניזה הניה באור ספרים אשר לי
ויען כי לא זאת כתומה למכבש הדפים ארסוס
פה עכ"פ המפתחות מהשאלות מן כ"ז עד סופו למען ידעו
הקוראים איך נגמו עוד אבנים יקרות מתמת התשובות האלה
ובכלל אוכל לאמור בדרך כי אלה התשובות המה תכלית כל
האגרת אחרי אשר השיב המחבר אחת לאחת מן הקל אל
החמיר עד בואו אל בן הרזים :

(כז) כתוב בפ' וילך וירד ה' בען ומה היום מיומים כי
לא מנינו ממעמד הר סיני ואילך שירד עליו הענן
ע"ד הסוד אלא עתה . (כח) טעם שנעלם גמול המעשה
בתורה . (כט) טעם שסמכו חז"ל כל חכמתם על מקרא
שכתוב

שכתוב ולא על מופתים מוחלטים. (ל) למה ארז"ל דברים
 שכתב א"א לאומרים בע"פ. (לא) מ"מ המחלל שבת נקרא
 כופר בכל התורה. (לב) פ"י מאמרם ז"ל כל שעברו
 עליו לי יום בלא יסורין קבל עולמו. (לג) פ"י מאמרם ז"ל
 הקב"ה כועס בכל יום ופי' למה נלך ריב"ל לעיין בתרנגול
 כדי לכוון אותו השעה. (לד) פ"י כחות ורוחות הטומאה.
 (לה) פ"י מרחז"ל כל מה שנאמר לנו נתן לנו כנגדו (לו) פ"י
 מרז"ל כל שלמה האמור בשה"ש קדש וכו' ומבאר והולך ברמז
 מועט וכוונה מרובה כל מגלת שה"ש (לז) פ"י ענין זווי התפלה
 חקירה נכבדת (לח) למה נלעוונו למנות חדשנו ללבנה :
 (לט) חקירה על ספר קהלת „ וחומס האגרת בדברי חידה
 ומליצה חדה ומסיים וז"ל :

ומי הוא זה אשר ימצא לחידה מכוסה מלבבות וגם נרידה
 והיודעה אשאנו בשכמי ואעניד לו פניני הכבודה

והרי השבתי תשובות אל שאלותיך החשיבות. לחשוב מחשבות.
 והאל יתברך ישיכלך בסוד קניינו, וינהלך בנחל עדניו :
 והיה נוצע במעייניו. ולא תאבד טפה. ויבנה לך צליון חופה.
 עם החופות היעירות ללדיקים. ובראשם יהיה מקומך כאשר
 יאות למשכיל כמותך "

(י) **צורת עולם** ובו כ"ז פרקים ועל ביאורי פרקיו
 נשאלו הריב"ש והר"ר למח נכד התשב"ץ
 בשו"ת יכון וצועז וגרפס בס' קבולת חבמים בעיר וויען
 שנת תר"כ :

(כ) **מכתב מרבינו המחבר** שכתב מירושלים
 במלאת בפארמא

די רוסמי קובץ 402 .

(ט) **רב פעלים** פ"ח מאמרים כולל עניינים שונים הכ"י
 אשר היה לפני הריב"ש ז"ל כתב שהחזיק
 ק' עלים בלי ספק נפל טעות בהדפוס כי היא ספר מעט
 הכמות ורב האיכות והוא זה אשר אנכי נותן לפניכם היום .
 בכ"י אשר לפני לא נמצא רק פ"ז מאמרים וחבל על דאבדן :

ויהי כי עברתי עליו ראיתיו כלו מחמדים ומקור מי חכמה
 תחת לשונו אמרתי אפשרו כיד ה' הטובה עלי ומי יתן
 ויהיה פירושי זה לחן בעיני הקוראים ותהי זאת שכרי :

לעמבערג יום נ' וישב כ"א כסליו תרמ"ה.

שמואל שענבדום בלא"א הרב-הצדיק

מוהר"ר בנימין וואלף זצלה"ה.

וידוע יצחק בארץ ההוא
ומצא בשנה ההיא מאה שערים (נרמס"ח כ"ו י"ב)

ויגד לו שמואל את כל הדברים (סמואל ח' ג י"ח).

שימני כ חותם

אמר שמואל אחרי ראיתי חבורי זה כדול בהדרו נתן בעט
ברזל ועופרת אמרתי אודה דה' חסדו ואברך אלהי
הרזים. ויען כי איננו מבעלי השיר היוצאים בשיר אחתום
ספרי זה בגדר חקירת הדרוש והביאור אשר בה שום ישים
פעמיו כד איש אשר ידרוך על מפתן שערי חבורי חבר.

השיר והגון נודע ומפורסם כי יסודתן בהערכת הקולות
לנעימה במדרגתן וחלקיהן. כי הקולות נחלקין
למדרגות „אקטאווא“ וכל קול נחלק לשברים. קול אחד פשוט.
ומחליטה. רביעית. שמינית. חלק מט"ז. וחלק מל"ב. ויש קולות
משולבים ודחופים ויש מהן אשר ינבן בין מדרגה למדרגה בכמו
חלי מדרגה למעלה או למטה ממדרגה הטבעית. ואלה המנחים
יתר שאת לנו להשמיע קול בנעימה והיותר מקובלת לאזן
שומעת. ולחריצות המנגן ידרש. והשר במשא מחויב להעריך
אלה הקולות בערך שום עד אשר יתחלק השיר למנות שוות כל
פרק ופרק למספר שום משברי הקולות בהערכה אחת. יש
מהן מחלקים הפרקים למנות חשבון חלף קולות במספר השברים
או לרביע וכו' והיו נערכים בסגנון ובחשבון אשר כאשר יתחלקו
בחולק ידוע לא ישר שום שארית להמנה היוצאת. אלה הן
משפטי השיר אשר יסבו הנעימות והיופי כמו שמתנו בהגרים
בן לוי (יומא ל"ד ב') תניא כשהוא נותן קולו בנעימה כו' עד
שהיו אחיו הכהנים נזקריין בבת ראש לאחוריהם כי נתעלפו מרוב
הנעימה

II

הנעימה יען כי השיר מטבעו לזכך המדמה ולהפשיט אותו מעדותיו במוחשים החומרים. ובעבור זה כל הנביאים היה לפניהם תוף וחליל ומטיבי נגן למען בטל המדמה ותשוב נפשו לטבע העקרי אשר בה כ אחד מצבא מעלה להשיג השנות רוחנית וכתיב והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה' (מלכים ב' ג') ותהי לשון הוה או עבר ור"ל שבשפה שנגן המנגן וסר מעליו ערדות המדמה ממילא שבה נפשו כבראשונה לכח וחלק אלהי ותהי עליו מעצמו יד ה' :

והנה אין לך שום דבר אשר ידרש לו הערך והשווי הנכון כהשיר ואין לך שום דבר אשר נכיר ההטעמה בראשית ההשקפה כהטעמת ערך הנגון והשיר לאזן שומע מטיב נגן כי יפרד בין הדבקים. ואזן קול תבחן. ובעבור תנאי הערכת השיר הושאל שם שיר לכל ענין אשר במשקל יסודתו וערך נחוץ למלאכתו כמו להחרוץ ופיוטים. באשר כי גם המה חלויים במשקל השום בתנועות ויתידות ומיכות נערכים ונשקלים. שמיית משותפים. ונקראים שירים ע"ד השאלת השם לצורך השווי וההערכה הנאמנה :

במדרש רבה (ש"ר פמ"ז) כתוב לך את הדברים האלה כו' בשעה שנגלה הקב"ה צמיני כו' אמר למשה על הסדר מקרא משנה תלמוד ואגדה כו' אמר לפניו רבש"ע אכתוב להם א"ל איני מבקש ליתן להם בכתב מפני שגלוי לפני שאו"ה עתידין לשלוט בהם ולטול אותה מהם ויסיו בזוים באומות אלא המקרא אני נותן להם במכתב והמשנה כו' בע"פ כו' יהיו מובדלים מהם (ובפרשה מ"א) ד"א ויתן אל משה ככלותו כו' וכי כל התורה למד משה כתוב בתורה ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים ולארבעים יום למדה משה אלא כללים למדהו הקב"ה למשה היו ככלותו לרבר אתו כו' לשון כללים :

היות

III

היות כל קנאת האומות על עבדי נודע מעולם כי רק על התלמוד שמו פניהם ואין זה מפאת שנאת הדת רק קנאת הדת כי היודעים מחבתי האומות אשר ירדו למרחבי ים התלמוד מוקירים ומכבדים אותו ומתהללים בידיעתם בו. והנה ענין תורה שבעל פה הלא נראה חף כי נתנו ההלכות והדינים למרע"ה בע"פ. הלא ברבות העמים היתה עתידה להשתכח מרבות מליקות והגליות אשר מלאכתו ע"כ ראתה חכמתו יתב"ש לתת לנו תורה שבכתב מסופרת באותיותיה ונקודותיה ונגינות וטעמים בחסרות ויתירות באופן היותר נערכים ונשקלים כמשה"ה אר"ה ויספרה הכינה וגם חקרה (איוב כח) ונתמרו למשה הכללים וסדרי הלמוד איך נתנהג להמליא ההלכה מתוך תורה שבכתב כמו י"ג מדות דר"י ול"ב מדות דרי"ג ומתיבות ואותיות המיותרין ודומיהן :

מרע"ה כאשר ירד מן השמים ובשכלו הוויא עפ"י הכללים הנ"ל כל הלכה ואגדה והפלפולים שאפשר על מתכונתם ומסרה ליהושע ולזקנים והמה מסרו לזקנים דור אחר דור עד אשר עברו לרות רבות על עבדי ונשתכחו ההלכות אז התחילו לחדש אותן מחדש עפ"י דרכי הלמוד ומאז נתנו דרכי הלמוד בסיני לישראל. נתונים המה להם שכאשר יפסקו הדין עפ"י דרכי הלמוד היא היא ההלכה האמיתית — כמ"ש ר' יהושע (ב"מ נ"ט ב') לא בשמים היא מאז נתנה לנו התורה מסיני אין לנו משגיחין בבת קול שכבר כתבת בזה סיני בתורה אחרי רבים להטות וכן אמר ר' חנינא (ב"מ פ"ה ב') אי ח"ו תשתכח תורה מישראל אנא מהדרנא לה מפלפולי. ומעשה דרבה בר נחמני יוכיח (ב"מ פ"ו א') מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני ואיתא (ש"ר פט"ו) אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע אימתי אתה עושה את המועדות א"ל אני ואתם מסכים על מה שישראל גומרין ומעבדין כו' ומעשה דר"ג ור"י יוכיח (ר"ה כ"ה א') אין לנו מועדים אלא אלו, וכל הלכה המיוסדת על אדני דרכי הלימוד מתורה שבכתב היא ההלכה

ההלכה המזוררת כי לולא זאת הא"ך מצאנו ידנו להורות
הוראה בישראל כי אם לא יכוון ההלכה יהיה הקולד תלוי
בזארו לא נתנה תורה למ"ה :

מלאכת

הלימוד עפ"י הכללים לא יתכנו רק אם ישפטו
עפ"י התורה שבכתב שנתנה לנו בלה"ק מסיני
שנוכל לרקדק באותיותיה ונקידותיה וטעמיה והגזירות שוות
במלות שונות אכן כאשר נעתיק אותה אל לשון אחר לא נשאר
לפננו הדיוקים האלה ויחסרו לנו הכללים אשר נמסרו לנו ע"כ
האותיות אף שיש להם התורה שבכתב אכן יען מועתקת היתה
ללשון אחר אין לאל ידם להמליא דברים חדשים או ביאורים
חדשים כי התיבה בלשונה העקרית יש לפרשה בכמה פנים
כאשר נודע כי יש תיבות ושמות משותפים או אשר שאלו
ישאלון בדרך המליה לכוונה ידוע והאיש המבאר והדורש
ראשית דבר ישום חקירתו ועין בחינתו על תוכן הענין הנדרש
ובכיר בחינתו יבחין כל מלה ואומר מאיזה גזרה ושרש היתה
ומאיזה פנים מפירושו המשותפים בו ראוי לדרשו ולבארהו .
וגחון הוא לאיש אשר יבקש לבוא על תכונת תכלית כונת
הענין לאחוז בדרכי הנקידות והטעמים ולא יפריד בין הדבקים
ולא יחבר הפרקים הנפרדים כי הטעמים המה המורים בעלם
וראשונה על הכונה הפנימית והאמיתית ורק הטעמים המה
בעלם נותני גבולי המדובר גם ומרמזים הכונה וכי ילחץ איש
בין משפטים ולא יעלה בידו לפרשהו עפ"י חלוקי טעמיה. אז
יבחין המלה בין רמזיו השונים ועפ"י כוונות השונות ע"ד
השאלה או הסיפור עד אשר יסכים אל מחלקות הטעם והנגינה
ולא יסיר ממנה אז יבין ואז יסביל וכן הענין בהדרוש אשר
ישם עין חקירתו לדמות ענין לענין בהדמותו אותם מכל נד
בלי שום דוחק כלל. כי היואל מן הכלל הזה הרי זה בכלל
המגלה פנים שלא כהלכה ולהג הרבה ויגיעת בשר ללא הועיל.
כמאמר החכם (משלי ח) בלם נבחים למבין וישרים למוצאי
דעת. כי רק המבין והמבחין ימצא דבר לאשורו. ומולא דעת
הכוונה

הכונה המאושרת ילא למשרים. ועל זאת הכונה נחננת התורה
 בשם שירה ע"ס המשקל והערך השווה אשר נתנה כמש"ה
 ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ודמדה את בני
 ישראל שימה בפהם למען תהיה די לעד בבני ישראל
 וגו' והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות וענתה השירה
 הזאת לפניך דעד כי לא תשכח מפי זרעו (דברים ל"א)
 כי אין הכונה על שירת האזינו רק על התורה בכלל. שזה
 הקב"ה סיכתבו התורה מדוייקת ספירה ומקירה בחסרות
 ויחירות ע"כ קראה בכלן השירה לרמז על הערך והמשקל ע"ד
 השאלה מטבע השיר ולזהו שילמד את בני דרך הלימוד איך
 יולאו ההלכה התורה שבע"פ וישימו התורה שבע"פ בפהם.
 כי ההלכות שילאו עפ"י הכללים מתורה שבכתב היא היא
 ההלכה מתורה שבע"פ ע"כ כתיב שימה במפיק ה' למען תהיה
 לעד ר"ל עדי ותכשיט בבני ישראל. כי כזה יהיו מובדלים
 מבין האומות אף כי יטלו ויעתיקו התורה שבכתב לא יהיה
 לאל ידם להדש וזר יען כי יחסר להם הביאורים והכוונות
 הסוגות הנאמרים במלות לה"ק עלם הלשון אשר נתנה התורה
 ושווי התיבות והיה כי תמצאנה רעות רבות וצרות מענה
 השירה הזאת לעד לגאון ולתפארת כי עפ"י הכללים האלה
 לא תשכח מפי זרעו כי אם יאחזו בדרכי הלימוד ימלאו
 ההלכות האמיתות וזה כונת הכתוב לא בשמים הוא כו' כי
 קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובדבבך לעשותה כי יעשה התורה
 ע"י תבונתו ופלאו.

אכן באשר נתן לנו רשות לדרוש ולבאר יחשוב איש בנפשו כי
 רק בכחו ותבונתו מלא רוב הון וירטיב בנפשו
 ללאת חוץ מגדרו לישא וליתן במלחמתה של תורה כפי רצונו
 והישר בעיניו ע"כ הזהיר הכתוב על הדבר לנטוע בנפשותם
 אמונת תורה מן השמים ועפ"י יתנהבו : באמרה לא תוסיפו
 עד הדבר וגו' ולא תגרעו ממנו וגו' ושמרתם ועשיתם כי היא
 חבמתם ובינתכם לעיני העמים וגו' רק השמר לך ושמור
 נפשך

נפשו מאד וגו' יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחרב וגו' .
 (דברים ד') הזהיר מרע"ה את העם שיזכרו תמיד כי התורה
 משמים היא וזה לא יתכן רק בעת שימסרו הקבלה הלא מדור דור
 עד דור אחרון וזה יסוד גדול לקיום תורתנו כי אם יסברו שהתורה
 הזאת היא מעשי ידי אדם יתירו לעצמם בדורות הבאים בקלת
 אזהרת ולאו תורה לאמור כי הכל לפי העת והזמן כדעת
 המינים . אבל כשידעו שהתורה משמים נתנה ואין לאדם חלק
 בה אז לא יתירו ולא יוסיפו ולא יגרעו כי מי עמד בסוד ה'
 ע"כ אמר להם לבני לא תוסיפו עד הדבר ורא תגרעו ממנו
 רק תהיו מזהירים לשמור את מצוות ד' אלהיכם, כי המה מצוות
 מצוות ה' ולא מצוות בדיתים ולראיה כי המצוות מצוות ה' המה
 כי עיניכם הרווחות את עשה ה' בצעל פעור כי בד האישי
 אשר הדך אחרי בעל פעור השמידו ה' כו' ואם לא תהיה
 האזהרה מצוות ה' איך השיגם העונש הנורא משמים על העון
 הזה ע"כ אנכי מזהיר אתכם, ושמרתם ועשיתם ומבאר למה
 מזהיר אותם אזהרה אחר אזהרה באמרו כי היא חבתכם
 ובינתכם לעיני העמים ר"ל בעיני העמים אשר לא עמדו ולא
 ראו בעיניהם את מעמד הנבחר יתארו למו כי התורה הזאת
 מוסכמת מחכמי ישראל ומחכמתם כי רב ותבונתם כי מאד
 גברה עשו להם כל חיל התורה הזאת ויחשבו את התורה
 לחכמתם ובינתם כי לא יאמינו בתורה מן השמים . והעמים
 אשר ישמעון את החקים האלה יאמרו רק עם חכם ונבון הנוי
 הגדול הזה כי רק חכמתם היא ולא מן השמים ע"כ יכול להיות
 כי ברבות העמים גם אתם תסברו כי מלב בני אדם מולאה
 ולא תחשבו להחקים האלה לשנותן ותשנו את טעמם לפי המקום
 והזמן ע"כ. אנכי מנאך, רק השמר דך ושמור נפשך מאד פן
 תשכח את הדברים אשר ראו עיניך והודעתם לבניך ודבני
 בניך יום אשר עמדת כו' ותמסרו אתה את המעמד הנבחר
 לבני בניך ולא ישכחו כי התורה היא משמים ולא יתעללו בה
 כרזונם :

VII

וגדר ישומו למו הן בביאור הן בדרוש או בלימוד הלכה לחזון
בחבל הלימודים והכללים המבוארים. וכל מגמתו יסוס
להשגיח על אמינות ההערכה ותכלית השווי. ולדעת לעות את
יעף דבר כי לא כל עת מוכשר לחדש דבר מעתה ואם יאמר
איש כי בכל עת וזמן יכשר לדלות פנינים ממעמקי התבונה,
יב' לע, כי כל דבר חידוש או ביאור איננה רק התעוררת
הנפש פתאומית. ואיננה תלויה בעלם החשק או תשוקת האדם
בלא עת ובלא זמן כי התחדשות ענין ע"ד הלחץ והדחק לא
ימלט מלעוות ביאור הענין לעוות הפסוקים והתקדשות ענינים
רחוקים בזרוע ומענים נפש האדם והמה כפוערי צפי וושט.
רק סגולה מיוחדת אורה במלאכה רבא ויקירא כואת. ולא תללח
רק עת אשר תבואנה ענינים מקושיי הבנה בראשית ההשקפה
ואין דרך לנעות ימין או שמאל אז החיוב מוטל לבקש עזר
להחיר הספק או הענין הנדרש עפ"י דרכי ההגיון וההיקש.
ואין לחלוט על פרי חקירתו כי היא זה רק כשיבחין על פרטי
הענין כי יבואו על מכונס. ויסכימו עס תכלית הכונה
האמיתית בכלל.

אין נואלו אלה המעשים אחרי החפץ להראות עוז ותעוזמות
בפלפול וחידוש בכל עת כאלו החוב מוטל עליהם להמציא
חדש תחת השמש ובמר נפש ישתדלו למצוא דבר מקשה אף כי
היא על נקלה למען בנות עליו אבני תהו. היא עמל ורעות
רוח. ותכלית החידוש היא רק לחקור על אמינות הכונה או
הפשט. כאשר תקצר על נפש האדם בעיונו בו. אז ינחשו
החקירה והעיון בהדרך הנכונה וחפצו ילליה בידו. ויעש פרי
כי דברי תורה נכחים למבין וישרים למולאי דעת. רק מעומק
המושג או מקור המשיג ידרש לפעמים השקידה הענומה
והחקירה לבוא אל תכונתה. ולא יבוד הזמן יחשב אם יענה
איש עצמו על דרך הסלילה לעקש עצמו ולעוות הדבר הפשוט.
כי תמור פנינים יעלה חרם ויהרס הבנין הנכון ויעשה מעי
מפלה. ולא די כי שכרו לא יסקול רק גם ההפסד כרוך בעקבו
וענשו

ועגשו נכון בידו . כי התורה משמים היא ואין לך חזון ועמל גדול מאשר עשות בהם כרצונו למען מלאות נפשו כי ירעב לתאוות הפלפול והדרוש ולהפוך בהם ככדור לכל אשר יחפוץ . רק אם השג תשיג את פשטות הכונה נטוש . ואם יעלה ביד איש לדרוש ענין ע"ד ההלכה וכונה יותר פנימית באשר נתן רשות לדרוש בפרד"ס ראה יראה שיטתים המליצה והכונה מכל צד . ולא יהיה בהם נפתל ועקש . ובהתחבר מאמרים שונים לבוקר חומר דרוש ארוך מחויב המעין להשיג בעין חודרת אופן השתלשלות המאמרים באופן היותר נאות ולפי יקבצם כולם כעמיר גורנה תחת כונה אחת או חקירה מיוחדת . אשר תקצר בם נפש הקורא . רק יחלק ראשית ותכלית המחקר לעצמות נפרדות ובמופתים חותכים ממדרגה למדרגה וכל מאמר יבנה ממדרגה הנאותה לכלכל בעצמה הכונה הזאת ממדרגה ההיא . ואחריה יעלה בהתרת תכלית כונתו בחקירתו למדרגה שניה מעוטרת במאמר אחר מתאומה למדרגה שניה עד תום כל הדרוש אשר עלה בידו ובדרך הזה יכלול יופיו ויראה שכר טוב בעמלו . ומורה אני להבית"ם על העבר ומבקש אני ממנו על להוצא יחני במעגלי דרך למען שמו :

לוח המעות

צ"ל	נרפס	שורה	דף
צממי	צממו	יח	א ע"ב
צדך	כדך	כה	
ומזון	ומזין	לד	ב ע"ב
המחשבות	המחשבות	לו	"
והמזין	והזין	ב	ג
כחיות	כחיות	ד	"
צמחות	צירות	טז	"
והפילוסופית	והפולסופות	יח	"
המה	היה	"	"
עמידים	עמודים	כד	ד
המולוקים	המוקלים	ב	ע"ב
הפסד	הפסוד	ו	"
יחלחל	יחלכלך	טו	ה
הכלים	הכלי	יב	ע"ב
קבלת	קבל	יח	ו
על	פל	כא	ע"ב
והתקשרותו	והתקשריתו	כב	"
צהתפשטותו	צהתפשטיתו	כג	"
יתחננס	מתחננס	לכ	"
כוכה	כוכת	י	ז
החכמות	החרעות	ג	ע"ב
עמידה	עמודה	יב	"
כלמו	כולמו	טז	ח ע"ב
והחומר	ודחומר	יח	ט
המה	העה	טז	ע"ב
חושיי	חושיי	כ	"
מזוג	מזיג	ג	יח
כתיבה	כתוביה	ט	ע"ב
הנפשות	הנשעות	יז	"
חשבונס	חשבונס	לכ	"
הנלמות	הנולמות	לה	"

לוח המעות

צ"ל	גדפס	שורה	דף
אס	אף	כה	יב
ננוח	שכנוח	"	"
סאין	סאון	כו	"
ועפ"י	עפ"י	ה	יד
אגוזים	אגוזי	ג	פז
החשעני	התחיעי	יא	"
ויהיה	ויהוה	כ	ע"ב
ענינין	עבנין	א	יח
והנמחרת	והנמס תרת	א	ע"ב
מנועים	הנמנועים	כו	יע
כערך	כאמר	כא	ע"ב
למים	למס	כט	כ
המורת	המורה	יג	כו
א"ל	אל	כו	כח ע"ב
הציא	הצאי	כט	" "
להחזיק	ל' חזוק	ד	כט
לפי	לע	לד	לז
יפוטו	יפוטו	לז ע"ב	לד
יוסיפו	יוסי	א	לה ע"ב
הלאכית	הלאכות	כה	לז
התילדות	התולדות	ג	לט
ליחיות	לחיות	כח	"
והיא במדרגת	והוא במדרגות	ד	מא ע"ב
תחות	תחית	כג	מג "
צענור	צעזיר	ג	מד ע"ב
שום	סים	כט	מו ע"ב
לה"ק	לת"ק	יע	מח ע"ב
הכפגשים	הכפס גשים	ה	כ
קובגין	קובגין	ח	" ע"ב
בכפירינן	בכפמינין	י	" "
המושכל	המושכל	לד	נד ז'

לוח השעות

דף	שורה	נדפס	צ"ל
כה ז'	א	אותו	אותו
נו	כו	צענזי	צענזי
"	כז	ואסמוך	ואסמוך
"	לד	המחקרות	המחקרות
" ז'	ה	ויסוגיה	ויסוגיה
" "	ח	חזיונותו	חזיונותו
" "	"	האמיתיה	האמיתיה
נז א	ט	והצרכות	והצרכות
ז	יד	גדיז	גדיז
נט ז	כו	גזירותי	גזירותי
סג ז	כ	כאז	כאז
" "	כו	גמול	גמול
קד	י	פטיירות	פטיירות

כלל גדול וסיג עליון מאסף מליצות נמלצו אל חוץ מליצים.
לרוב מינים קראתים רב פעלים. מקבץ אל חדריו רוב נפוצים.

(א) הנופים העביר. כי מטנע הדגרים הזכים להפוך
נילוני האור הנופלים עליהם מנוק
הואיר ויחזירו ההארה אל מוחם
אחר העומד מנגד עד תכלית הגעת
ההשפכות הנילוות במרחק נקודת
השריפה כעצם הראי מלוטש קעריי
או נכניי כמנואר בחכמת הנמחה
אכן אם גוף עב יחילז מול אור

השמש ויכסה אותה ושלוח קרניה על הדבר הזך אז יתמנע מהגוף הזך
האפשרית הזאת ולפגוש חזרת קרני השמש לגוף העב יען כחמסו ומנו
קרני האור מכל וכל. והנה נקט המחדר המניעה בדרך זה ולא נקט
בדרך פשוטי זאת יש מונע חלוני ימנע ולפגוש קרני אור בהפץ הנדרש
ולמה נקט פעולת המניעה שפועלת על הנופים הזכים ולפגוש פעולתם?
היא למען השוות המשל להמשל לפעולת הנפש והכנת המזג כאשר יתבאר
במאמר ד' :

(ב) וכן יקרה בכחות הרוחנים. ר"ל כשנפגשו שני כוכבים זה למעלה
ומזה בנקודת אחת תחת חגורת המזלות אף כי שניהם גופים זכים
מאירים וכל נד יסתר מאור הכוכב העליון וזה יסוגל מפאת התנגדות
האור. יען כי כפי מחקרי הטבעי וכאשר החליטו חכמי הטבע גם ניענו
אלה סנת התפשטות האור במרחבי הנריאה היא. פעולת תנועת הרעד
ר"ל כי המוחס האור ירעיד וירעיש חלקי יסוד האור האוירי הזך והדק
הממלא את תחום האור וכלתי נראים בחוש ובסנת הרעד הזאת יולדו
גלי אוירים חקייים גל אחר גל עד אשר יכו על העין עד הגיעם
לוריד הראות ומלא לגזול משפט הראיה עפ"י הוראות ורידי המוח והשופט.
כמו שגלי הרעד הקול מולידים השמע כן גלי הרעד האור מולידים
הראות. ויען כי תכלית סנת הראיה הוא תנועת האור הזך א"כ בהכרח
כאשר גוף האור האחד ישליך גלי האור כנגד מועלה בכת הרעדו ומכח
הרעד גוף העליון ממנו יזרמו גלי אור מועלה למטה והגלים ההתנגדים
יפגשו ענינם במרווחם על נקודה אחת תשבת תנועתם כי האחד ינטל ויחיל
האחר ותשבת התנועה ובהעדר התנועה תחזיק סנת מציאי הראות מכל וכל
וצענור זה יקרה ששני קרני אור מתנגדים שיפגשו על נקודה אחת יכנו
וידעכו ולא ינה שני אשם ע"כ כאשר יבואו שני כוכבים על נקודה אחת

רב פעלים

אף כי הם גופים מאוררים זכים יעבד הכוכב התחתון בנסת לרו המאירות העליונה אשר יתכבד לגלי כוכב המאיר העליון השולט קרניו מול מעט המפעול פעולתו. כי גלי הכוכב התחתון ידעכו ויכבדו :

ג) וזה מורגש ברקות החמה בנסת נוא הירח למקומה בנקודת הפגיעה ובלקות הלכנה בהתכבד כדור הארץ בין השמש והירח תמניע מנוא קרני השמש על הירח והמניעה הזאת כרגשת יומר לעין כי הירח והארץ גופים עכורים. והמניעה הזאת יומר מורגשת צמוחלט :

א) וכן הפעילות. כי האור דק מאל ונקל להתעפש בפגשו בגוף משחמ ונכאש חיה הוא כנסת הפלאים אשר יקבלו אחד מאחד כי בנסת הדומ יגיע עדיו האור אשר משש בחלי חזירו וכאשר יכסם האור המעופש ההוא אל תוך הגוף תפרק צו הדרעה. או המעלה המאוררת ההיא הנדבקה בהאור קל ההתעפשות או סלי העין או הרומים להם :

ב) וכן הפעילות הנמשכות מצד האור הן בענין חלי העין בשיפגוש האור בעין החולה ואותו האור יפגוש בעין חברו שכנגדו יפעול אותו האור בעין הבריא ויחלה וכן בנגע הצרעת וכן בישאר הרומים להם :

א) וכן בסמי הנחשים כי יתארם האור הפוגע בהם כהוא וע"י כסובו כהוא כאשר יפגוש במחק תקפו זאיש אחד יארכו וימותו :

ב) ובפי הקירוב והמרחק כי כפי המרחקות הגוף הפגט וגורל מרחק הילוך האור המעופש ככה תקטן ותחלש כה המארכות וההתעפשות כי כדרך מהלכו והתעברותו בתהום האור סוף יחלש ויתחמק ארסיתו והתעפשותו ויטו לאיתנו צדך מהלכו עד הפגשו בהמוחם ההוא :

א) וכן בכחות הנפשיים הנאצלים מן הנפש העליונה הכללית. צמלות חלה השלשה "הנפש העליונה הכללית" כולל דעתו צמחות הנפש. ויען כי פרקים סונים צזה המינור על דעת מיוסדת צמכות מהות הנפש מיוסדים אחרתי להקדים דעת מחמנר צעין הנפש כאשר התנוונתי מפרקיו

ב) וכן בכחות הנפשיים הנאצלים מן הנפש העליונה הכללית וכמה סתרי סתרים בכחות הרוחנים המתרגשים בעולם אם למלחמה ואם לשלום ר"ל שומרי טבע ההויה וההפסד וזה סתר עליון ואין רואה ואין מבין מאין לאין ב) והכחות מתפשטים באור בכח והמבעיים מוציאים אותם לידי מעשה

מעשה בכל אחד ואחד מהטבעים
כפי הכנת חומרו וצורתו ומוגו כרמיו
הנפש הצומחת והחיה והחברת
שהן פושטות בעולם ומתרגשות
במקבלים (ג) וכן ההקש בעין הרע
ובדבור המכוון להרע ופעולותיהם
ג"כ כפי הקירוב והמרחק ומכאן
סמכו רז"ל שהיוזק ראיה שפיה
היוזק — הלא תראה בלעם שגורד
לראות את העם באמרו אשר
תראנו משם ולהתקרב אצלם שאם
לא יראם לא ישלחו בהם עין הרע
ואם לא יקרב אליהם לא יפעול
בהם הדבור הרע. (ד) והמבין סוד
כי עוף השמים יוליד את הקול
ובעל כנפים יגיד דבר יבין זה
(ה) וזה סוד ולא יהיה בהם נגף
בפקוד אותם ואין מבין וכל זה
צריך הכנה וזה ועיון רק וכן
הענין בברכה בשוה באמרו קחם נא
אלי ואברכם :

יתפרקו הנחמדים מזה הספר כמו
פרק ד' ה' ט"ז כ"א ל' ע"ה .
והיא כי נעלם — ונראשונה היא
מסכים לדעת אריסטו כי הכנת
המוג וההרכבה הנכונה יס להם
מוצא גדול לסנת קנין הנפש אכן
זמה שהחליטו כי הנפש מולאה
מידי ההרכבה ושהיא כח תכחות
ההיולי ואיננה דבר זולת זאת
ההרכבה מאן הרב הדעה הזאת
זנטה ממנה רק דעתו מזה היא
כי הנפש הזאת היא עלם רוחני
כללי אליה מנראשית כלולה תכחות
פעולות טויות וכוחותיה מתפשטים
בעולם ממקור מתלכדת ממדרגה
למדרגה עד אשר יתפשטו כוחותיה
בעולם השפל וההרכבה הנכונה
והמוג השוה יקבל הכוחות
המתפשטים ההם והקבלה הזאת
איננה שוה בכל הנבראים . רק יש
אשר יקבלו רק נפש הלוואות כפי
הכחות הפחיתים ממדרגה ומהם

אשר יקבלו כח המי ומהם כחות המדרגים ואשר היותר מוכנים שהרכבות
ישגו הכחות האחרים היותר עליונים כמו הכחות הפילוסופיות והעיוניות
והנציחות אבל הנפש בכללה היא כח אחת ולא יתפרדו רק לפי הכנת
המתקבלים . והגדול כחות הנפש לחמשה . לוחם , חי . מדרג . פילוסופות .
נציחות , זה הוא דעת המחבר בקינור נענין הנפש . אכן לפי דעתי לא
כן דעת רז"ל כפי מ"ש במדרש כי המלאך נא אל הפרגור ונטול נשמה
ואומר לה כו' גם מנ"ש (כד' ל' ז') ומה השנועה שמשגיגין אותה כו'
משמע כי כל נשמה היא עלם מיוחד בעלמה ואיננה כפי הכנת מתקבלי הכחות
כפי טבעם דלא ח"ך יתכן להשגיג אותה כאשר איננה ידועה ונכרת בפני
עלמה אם הנפש איננה רק התפשטות גלי נפש ממקורה . ואני הוכחתי
בדרוש הנפש אשר לי כי לפי דעת רז"ל התפשטות רבות סגמו ממקורות
משונים מולאם וכאשר אמרו ז"ל (כד' י"ג ז') אין בן דוד נא עד שיכלו כל
הנשמות שנגזקו וכל נפש עלם נגדל נפ"ע . ואיננה חלוי בהכנת המוג
ומטוב ההרכבה כי הגוף איננה רק כמו חיק להנפש והנפש הזאת כוללת
כחות משונים מתחלפים ולדעתי כי הנפש המיוחדת הזאת תכנס בגוף האדם
בדרך התפשטות ממקורה והכח היותר אחרון יתלכד בגוף האדם בלמנעות
הרוח

רב פעלים

הכות המיונית הפעית והכת העליין היותר דק יסאך דנוק ונשרט בשרש
ובאשר ירנה תשוקתו להשנות הדברים . אז יקנה מדרגות היותר עליונית
שכת נפשו . וכחות הנפש חמשה מדרגות זו למעלה מזו : עם כח המליחה
והמיוני או ביחס אל רוחני הנה ארבעה נמשפר (א) כח פועל המושם
ריח . שמועה . ראייה . משוש . טעם . והוא הכח האחרון הממלכד בנפש המיוני
הטבעי (ג) למעלה נמנו כח מחקרי בדברים הכתבארים צמופת והקס (ג)
כח העיוני הפילסופית בחקירות האלהית (ד) כח הנצואה וזה הכח נקרא
עוף השמים בעל כנפים כי הנצואה לא יושב מהותה ואינה נשנת בפועל
דק גדלון האלהי כאשר יכון האיש להשיגה . שום עיניך להדרוש ההוא וקחנה
משם — ונחזור לניאור הפרק „וכן נכחות הנפשים הנאללים“ ר"ל הכחות
הנפש הכללית המתפשטות בעולם והם שומרים טבע ההויה וההפסד ואין
להשיג מאין-יבואו אלו הכחות ולאין ישיבו :

(ב) והכחות מתפשטים באויר בבח , כי חלות הנפש בהגופים נערכת כפי
הכנת המוצים ותומרים ולורתם כי תומר אשר מוצו ללומח יקבל

נפש הלוואחת . והבעלי חיים יקבלו נפש המיונית עם המליחה . והמדצרת
חקבל נפש המדצרת עם נפשות החייה והמליחה כי כל היותר עליין נמעלה
יכול נפש שלו עם של אחרים הפחותים ממנה נמעלה . עד האדם כי הוא
מכלית הכל יען כי הוא כולל מהכל . והא דלא חשיב המוצר הדוממית ולורתה
כי עם נפש לא מחיל רק מהלומח ולמעלה ונפש הלוואחת נקראת נפש
הטבעית או לורת הוונעית יען שפעילותה בטבע אצל פעולתה תמידית וככרת
ומוספת לא כן הדווים שאין לו פעולה תמידית רק מקריות ר"ל הכרעתם
נפשים . ולא כפעולת המיונית והמדצרת שפעולתם נכונה ורלון :

(ג) וכן ההקש בעין הרע . עתה חוזר לפעולת האויר כי כמו הכנת
המוצ יפעל על הכח הפונע צו לפעול צו פעולתו ויתן לו לורתו
המחויב לו כן פעולת האויר בעין הרע כי תסוב כמו כן ע"י הפגישה
והנגיעה כי סנת עין הרע החליטו המוקרים כי תנעל נפש הרע יולאים
אדים משחחים אשר ירחם הטבע מארקים ולארכיוחם פוגעים בהצטתם
בדברים המוכנים אליהם עד שימותו . א"כ כראה לדעת כי פעולת העין
הרע כי נסבו מכות הנפשים ופעולותיהם ג"כ כפי הקרצו והרמוק כמ"ש
לעיל כי מחוך המרמוק יחלם כח הארס ע"י האויר . וכן הדבור הרע כי
האויר אשר יוליא מפיו נקאה וכעס נחעפסית מתקלחתו ע"כ תפעל להרע
לחנירו עם הפגשו ע"כ אמרז"ל (נ"ב א') היזק ראייה שמה היזק כי היא
פעולה מפעולת הנפש . ולעומת זה הדבור הטוב המדורכת פעולתה להטיב
להמחצנד כמו האויר הטוב הזך סכותן חיות לאדם השואף ומזין לכלל ציה
וכל אשר יתקרב יותר להמקולל או להמחצנד יותר יתקיים רלונו כי בהחקרצו
אז יתקרבזו כחות הנפשות הנחפשות משניהם המקבלות מציניהם והיו
לאחדים ותשוב רלונם ואוירם היותר ממנו הרלון או מרעת המפץ דרך
כחות הנפשים המתלכדים יחד לחול על ראש האחר משא"כ אם הם
צדוק

רב פעלים

ג

צדוק מקום לא יוכלו בנקל לפעול פעולתם ומפני זה הולך כלעס לראות את העם: (ד) והגין סוד כי עוף השמים יוליך את הקיל. ר"ל כי מי אשר יגין מה הוא הכונה בעוף השמים כי הוא הכח היותר עליון והנפש יגין מהות הנפש כי היא התפשטות כחית אז יגין גם את סבת אלה הנזכרים כי ההתקרבות יש לה מצד גדול בפעולות הרלוויים בהתקרבות כח אחד אל כח האחר ויהיו לאחדים וצדך הזה ילכו וישיבו הרלוויים מהאחד אל האחר לפעול פעולתם יותר על נקלה מאשר יהיו צדוק מקום. (ח) וזה סוד ולא יהיה בהם נגף כי ע"י הענין יחוייב כי יתקבלו הנמנים אל מקום א' ויתקרבו זה לזה בהתקרבות מוחלטת ואולי מתוך כי יתרחקו יתנו עין הרע זה צוה ומחמת התקרבותם יפעול הרע פעולתו ויהיה זהם נגף ע"כ לזה הצו"ש צונו לפקדם צמטצע אז נעלאים צימי שאלו. וכן הענין בצרכה צוים — והנה הנמשל מצויר שהמזגים העצבים יתנועו הנפש הכללית הדקה הזכה תלפוט זהם האור השמשי האור הרוחני המקבל ממקום הרוחני שלמעלה ממנה :

(א) כחות הנפש הכללית חמשה. על דעת הפילוסופים והם הנפש הצומחת והחיה והמדברת והפילוסופית והנביאית אשר צכת הנפש להשפיע להמקבלים כפי הכנתם בהרכבה ומצו והם מתפשטות ונשדטו צמטצה גבוליים העלולים — (ב) הרקיע וגלגל השכל הנה נספר לורת עולם פ"צ קידר הנוחצר קדר ההשתלשלות צמטצילו לאור השמש צמטל רחוק

ויסדס על חמשה העלולים העקרים וז"ל "וכן הרמיון צעמנו הנמשלים זהם והם האור הזך העליון הפשוט הקדמוני והאש העליון הנצדא צמטציתיו והרוח העליון המקבל פועל האש והעלם הקפירי הנעלם המתואר צמים עליונים והגלגל העשירי המתואר צגלגל השכל אלל חנשי לצב למוד נעלם והגלגל החשיעי המתואר צרקיע והכוכבים והיקודות והמרכנים כו" ע"כ" והרצ"ש כחצ צחטונה קי"ו וז"ל וכבר הזכירו כי הנצדא הראשון נקרא את לוחס כו" וזכור זה עוד כחצ הרצ"ש ז"ל והחמשיים הוא גלגל השכל והוא כלל הגלגלים" ע"כ אחר המחצר כאן כי הנוחמת טרשה צרקיע היא גלגל החשיעי הסוקצ הגלגלים כלם והם סבת ההרכבה כידוע. מקור נפש החיה היא גלגל השכל כי שורש ותכלית החיותית הוא השכל וגם הצע"מ יש צשכלס להשמר מנזק, וסורס המדצרת היא נשרשת צעלם הקפירי הנעלם המים פעליונים כי מים מכונים לרטון פשוט ותכלית המדצרת צשחיה צעלם אלן

רב פעלים

לזון ומזן. והפוליסופים בעצמם נהשכלים הנבדלים והוא הרוח העליון
הנ"ל ע"ש עשה עלאכר דמות ע"ש שהשכלים הנבדלים נחקרים בעין
הפילוסופית ובהיקף כאשר נבחר להלן במאמר י"ט ח"ה. והנה הנביא
פוסק בהסר הגדול ראשון כי אם אין להשיג רק ע"י השפעה מיוחדת גדול
הנורא ית"ש לפד ולעולמי עד — והנה הריצ"ט יחשוב שם נשם הרצ שלם מעלות
הראשונות מהמלאכים הממוחללים נאש ומים ורוח וכנראה אין כן דעת הרצ
המחזר ז"ל שהוא מושג ציוד המים העליונים והשכלים הנפרדים ציוד .
אכן אפשר שהמים העליונים כוונת המחזר על מניעי הגלגלים והמה קלי
החמקרות יותר משארי השכלים הנפרדים יען נחקרים היה צמורגם מחנועת
הגלגלים החמידיה, וגלגל השכל יכוון לשכל הפועל אשר הכינוי הפילוסופית
הקדמונים שהוא מניע היסודות כמו שיש לכל גלגל שכל נפרד עיין צמורה
ח"צ פ"ד, והמניעו האלה מקבלים מיוחס דרך עליה ועולה יש למעלה מהן
שכלים נפרדים יותר רוחניים ומליאוחם נחקרים בהקדמות המניעים והחקירה
הזאת יותר נעלמת ע"כ יתכנו נשם אויר ושורש הפוליסופית, ונתן שורש
המדברת נמים העליונים מניעי הגלגלים כי הם צעד השכלים העליונים
עולמם כדור לרעיון ונאמת כוון הרצ נמים העליונים לשכלים מניעי
הגלגלים ולדק הריצ"ט נהניחו השלטה מעלות הראשונות להמלאכים וזה
שהונת הרצ המחזר מעלות גלגל השכל בין השכלים והגלגלים היא כדעת
הרמז"ן ז"ל. נג' שושן סודות כ' נ' סוד עולם הפירוד עי"ש :

(א) ענין השכל האנושי ר"ל (א) ענין השכל האנושי בנפש
השגות האמיתיות
מעליהן נקרא אדם הם נפש
המדברת כדמות אויר נבחר כי רק

כאשר השכלם הנפש המדברת נחקון מדותיה ותהליכותיה הישרים אז תוכל
לזוא לידי השגות האמיתיות ואם יתחקר אחת מהנה ונפשו לא תזכה
צעיניה יקשה מאד יקיימת השלמות, יען כי קנין השלמות והקבלה תאומים
המה יתלכדו ולא יתפרדו, כי נחוץ הוא להחזיקר להחזיק על אמונת
הקבלה נעלם ונראשונה ואם יראה נשכלו עקר מעקרי התורה מתנגדת
לעיון העמקת יאחז ידו נשולי הקבלה ולא יעזוב כי אם ילך נחיצות
החקירה נהחלט יוכל לזוא לידי כפירה ח"ו ע"כ אם הנפש המדברת לא
תכון בשלמות האמיתיות הנדרשת ממנה צמדותה היא כדמות נקב נבחר
שימלט האויר דרך הנקב כן הענין בהנפש שאם אינו שלם נחבליה שלמות
המדותית תמער רגלו נטותו לדרך החקירה כי למיעוט שלמותו לא יעזר
בה ללחום נחלי הקבלה נגד החקירה וזה לריך ציוד רחב אין יתלכדו
חקון המדות נחקון קנין השלמות :

ז א) שורש מציאות הים ועיקר היותו היא סתר עליון תורני חלוי באילן גבוה נעלם מעיני כל בעלי המחקר העיוני ב) רק היותו נקרא במעשי בראשית ימים בלשון רבים היא נעלם נ"כ מעיני רוב המפורשים מבני עמנו והנהו מעם ממה שאין בו מעם דג העולה באספמא כמעם דג העולה בעכו מחזי כמאן דלא טעים חבשילא ר"ל שלא בא עד קצה הגבול השבעי למים על הארץ ולא לתנועות מימיו ג) שהם מתפשטים ומתקבצים בכחות החמה והלבנה שהם נ"כ סבות התחדות והעמידות במקום אחד וזה נ"כ עיון טבעי דק ועוד ארחיב לו הביאור בזה המאמר :

א) שורש מציאות הים ר"ל אין זיכולת התוקר לנזול על חכונת מליחותו רק הוא סוד תורני ר"ל שנכתב נחודה ויש לו סוד נסתר תלוי זאילן נזיה נעלם . — ואני המנצח אחלה זאילן גדול צפסוק ראשון מתורתנו הקדושה כי זה נחנצל מליחות המים והיותו . ולד' הסליחה כי אשגה . "צראשית צרא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו ומשך על פני תהום, ורוח אלהים מרחפת על פני המים ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור" (מגינה י"ב ח) אר"י אמר רב צטפה צנצא הקצ"ה את העולם היה מרחיב והולך כשמי פקעיות של שמי ואמרינן צמדש (צ"ר פ"י) כיצד

צרא הקצ"ה את עולמו אמר ר' יוחנן נטל הקצ"ה שמי פקעיות אחת של אש ואחת של שלג ופחמן זה צזה ומהן צנצא העולם. ועוד אמרינן צגמרי (מגינה י"ב ח) חנל חסו זה קו ירוק המקיף את העולם כלו שגמנו ילא חסך. צבו אלו אבנים המפולמות המשוקעות נחמוס שמינן יולאין מים . והנ"ל צזה שפקעיות של אש ושל שלג ירמזו על שני כחות היוליס שמיים וארץ, וצפקעיות של שלג מרמז להעלמים המולקים אשר היו עתודים להחמנר לכדור ארץ אשר היו סמונים צהיולי מהארץ, וחסו וצבו מבינים ההוים והפסד הככך צחומר הארץ. והיו נצצעים צהיולי הראשונה ונכנה ההפסד נקו ירוק כי ידוע כי יתראה מראה יריקי כאשר יתעפסו הדברים ויפסדו כמו המים המעופפים וכל דבר אשר יפסד מפאת התרקנות ישינו לירקון ומראה העשנים והעלים ירוקים יען כי הלהיות שבהם נכלאים יפסדו ויתהפכו לירקון והנה צראשית נחמלה צרא ד' ים מאין שמי פקעיות היולו שמים וארץ מאפס המוחלט . והנה ידוע כי כל דבר הניכר יעטרך מתחלתו לשון להפסדו למען יתנצר והנכר צבו כסנע הארע שחצעה צארץ וכמו צילה המזרחת אשר החלצון צבו ימם למים וכן החלמון והחלקים העלמים הנצדדים המולקים יתחצרו לנו ויתאצרו הדבר הנולד על מטיב צנינו ומאלו ושאר החלקים יתפסדו ויהיו למים. עד אשר עוד ישינו להפסד והיו כלל היו ויעלו צהכו מאצדו ויתחצרו לנו ההויה וההפסד . וההפסד צנת ההויה , ולפי דעמי כי לא אשגה אמר צנצא ה' . מאין ליט חומר היולי מהארץ אזי החמילה כדור הארץ להנטייד עד אשר ילא נחאצרו ולנציו

רב פעדים

וגזינו על כן. והתחילו להתפרד החלקים המולקים אשר היו נכללים בתהום היולי ולהתחבר למען תהיה היצירה וחלקי עפר המולקים כראי חולק יתחברו למו ושאר החלקים ישיבו לכליון ויפסדו ושנו לעולם נחלי בחיוב הטבע אכן יען כי ההפסד הזה היה סבת ההויה וללוצה היי הרגון האלהי עליהם כאשר שנו שארי החלקים לעולם נחלי קמו בעולם תוארם ואיכותם נחלי הפסד עוד וקמו מים וזה הוא כוח הצריחא "מזהו זה קו ירוק המקיף את העולם כל" ר"ל קו ההפסד שכל העולם כלו כדך באפשרות ההפסד "שמענו" עתה הוא "לא חשך" סיחחשך ויפסד הדבר הנצח "זהו אלו חננים המפולמות" אלו החלקים המעוותים לשנו לעולם נחלי למ "מפולמות" פירושו למ כמו שפי' רש"י ז"ל כמו דגים המפולמים. "המשוקעות בתהום" שהיו משוקעות ומעורבים בתהום ובמדרגות חלקי היולי הוא "שמהן יולאין מים" שמתנעם להמס ויהיו לעים. וזה כלו מרומם נכתוב "צראשית צרא" כי נחמה צרא ה' את פקעיות חומר היולי משמים וארץ יש מאין המוחלט ומנצל נכתוב הסני חיות הנטיירות והמלאות הארץ בתמונה "והארץ היטה תהו ובהו" כי היולי "והארץ היטה מוטנעת" מזהו "ההפסד" וזהו "חלקים מעיתדים לשנו לעולם נחלי" ו"חשך על פני תהום" שהתחילה ההפסד על פני תהום החלקים נלי מספר אשר חזרו למו נפקעיות היולי הארץ והתחלה ההפסד ושנו מדרגות חלקים לעולם נחלי אכן כאשר שנו כן עמדו ולא עלו נחמו להיות לאין. רק "רוח אלהים" רליון האלהי "מרחפת ע"פ המים" היטה משמחת ע"פ המים ושאר נחמו מהחשכות וההפסד הזה שנתקיימו כזו שהן ולא שנו לכליון חרף. רק "ויאמר אלהים יהי אור" למת קץ להפסד ויתחיל ההויה והאור "ויהי אור" — נחזור לביאור המאמר :

(ב) רק היותו נקרא במעשי בראשית ימים. ונחמו זו רז"ל טעם יען כי הינו דומה טעם דג אספניאל לטעם דג העולה מעכו מחזי כדלל טעים טעם תבשיל כי סיני העעמים נהווים מעצמי מוקדי מחקרי ארץ אשר המים עומדים עליהם וכפי חנינת המים :

(ג) שהם מתאשמים ואחזקבצים עלות המים ונפילתם חלוי צהילוך החמה והלכנה שגועותם נכה המשיכה ימסוכו המים לאותו הרוח אשר יתנגדו למו כידוע נצבע סבות עלות ונפילות המים ולכן לא יסוה עת עליות ונפילת המים בכל יום כי המה נערכים לפי מלך השמש והירח לאקלים הייה ולעת הזאת גם לא בכל מקום יסוה גובה הגלים נעלותם ומשחכים ממקום למקום מן מרח דגל אחת עד גובה משלשים רגלים לגל. וגם מקצות המשכת השמש והירח נהיה העננות והתחדת המים על מקום אחד כי המאורות האלה מקצבים כדור הארץ ומה שימשיכו המים למזרח בעלות היום ימסוכו לחור למערב לעת רד היום ובאשון לילה. ומפאת אלה הבנות ישחכה טעמי הדגים לעקומותם. ולא מפאת המימות בעלמך רק בעבור פעולות חילוניות הן מפעולת ההדום מהארץ או מפעולות התנועות אשר תזאזנה מקצינות המאורות. אבל עלם המימות נעלהם אינן מתאופים

למיניהם סיפול עליהם כינוי הרזים לשון ימים :

(א) האויר והמים והעפר כי כנוי
המים והעפר כן גם
עצם האויר להתעפס ויפסד
חיותו ומבאר בכלן ענין היסודות
כי המעולה שכלם היא האש למען
הוכיח כי אעפ"כ לדין למזון
והאויר היא מזונו למען המעיל
בו האויר הזך הנעלם והאמרו
אמין להם כהתעפסין וכחכין כי
זה התעפסות האש יתנעלו איכות
האש וישונו לעפר. העפר תתך
ותהי למים או כי מדוק עד אשר
דק ותעל נהנו. האויר כאשר
יהלכלך ישוב למים נקנת האדים
וענין האש גם היא ימות כאשר
יחפד לו מזון האויר כי ענין האש
למשוך אליו האויר כאשר תהי
והתעברה והיא הוא המומר העלילי אשר נחלקי. האויר כי תעבר נקבל
כאשר יתפרד לעלמו וכן התעברה נאויר העלילי ההוא ונאין אויר
חמילי תמנע ונליאות האש כאשר נראה אם תמרוקן עשית או מדר ען
האויר ע"י כלי מוריק האויר לא ידלק בהם הנר ויכבה ולא תאחז האור
גם כאשר תחום התנור צעלים על מוקד לריכים לסדר התעברה אחת אל
אחת צריך כיוון אשר נפנה מקום לכניסת האויר וכי נסדר העלים יחד
נקשר חמין לא תאחז האור בהם על נקלה :

(ב) וכן הענין בחום הלב כי האויר כי הלב מושך לחוכו
אויר ונחמך כי הלב היא ענין האש חיה סנת הנשימה כי בכל
פעם יבסס מומר חמילי ויבסס מין גחלי כדורע נחממת הטבע
והאויר החדש אשר יבסס לחוכו בכל פעם יחזק ויעור המום העניני אשר הוא
סנת החיות וכשיסתלק המום הטבעי יסתלק כח המושך ותפסוק
חיותו :

(ג) וזהו אמרו רוח הולך כי אין לפרשו על רוח העלמית ר"ל על הכפס כי
לא שייך ע"ז לאמר לא ישוב כי הכפס תשוב לעת התחיה רק
כונת הכתוב היא על רוח האויר המתחנס כי נהסתלק המום הטבעי לא
תשיב לחוכו רוח אחר כמלאו למדין כי החיים תלויים באויר ותקיים מזה
למליאות חיותנים וכ"ז לדין ציבור רחב :

רב פעלים

(א) כל השמות והפעלים יכלה
זזה לשלול כל כווי
הגשמיים הנמנעים נכמזים שלא
יזנו כפשוטם כאמרו כי כל שם
פעל. פועל. כלי. הם מושאלים אחנו
והוא כי אם יקרא איש חכם הלא

השם הזה מושאל אלנו מקניית החכמה אשר קנה ובהתייחס אל החכמה
כשאל עליו שם חכם אבל השם איננו עליו נחלות ונעלם יען קנינו מסופקת
וכאשר חקרה ומאזנר מנענו חכמתו אזהר שמו או כאשר יחנעל מהפעולה
לא יקרא נשם פועל כי הפעולה היא מקריית לו ואיננה מקיף צמין וכן
צטט פעל מושאלת זה השם מאת הדבר הנפעלת ולא בכל פעם כי הפעולה
איננה נעלם. וכן הכלי והאזרים שמוחם המה מושאלים ד"מ ראש מושאלת
מחינת ראשית שהוראת שניהם לשון החחלה ויחס שניהם ציחם ההחחלה וכן
שארי השמות והכלים נשאלים זה מזה כמו שם רגל נאמר נעלם על רגל
צמח"י ונשאלת אל הכסא והשלטן בהתייחסם אל פעולת הרגל המעמדת הדבר
והיא סוף הדבר :

(ב) ולא אצלו יתברך כי צו ית"ש אינם צדק השאלה רק צדק שם משותף
ר"ל שם מסכומים רק נשם אבל לא צמין כי צמין אין להם
שום התייחסות כלל וכלל כי הש"י לא נקרא חכם נאמר מושאל ממשכמו
שקנה כי הוא ומחמתו אחד וכן שאר השמות הם המעלמות צו אין אחד
כיחוד ואין שייך שום התייחסות רק צדק שמוץ ממנו ונתייחס אליו אבל לא
שייך התייחסות צדק שהיא עלמנו נעלם. ושמות הכלים כמו יד ורגל
וידוניהם ייחס רק צמותף השם אין להם שום התייחסות זל"ז רק שנקרא
נ"כ זזה השם כי אין שום הגשמה חלילה רק כלם מורים על סודות
מפוללות והשמות האלו סובלים רוב סמרי מורה והנציאות וזזה מולק על
הר"ו צמורה ח"א כ"ב כי השמות ילא הלך וכדומה המה שמות מושאלים
כי איך ינור התייחסות כלל. רק הם שמות משותפים :

(א) בלילה אין האויר הנודע. כי
מניעת השגת דלות
האויר היא צל' משני פנים או
מהעדר האור או מיתרון האור כי
יפעול המוחש היותר מאיר על חוש
הראות מאשר יפעל המוחש היותר
דק ויען כי החוש מוטעד בהשגת
המוחש הגדול צפעולתו ובהרגשתו
לא יספוט על הדבר הקטן ממנו
פ"כ לא נראה האויר ציום — כי
החוש

(א) בלילה אין האויר הנודע
אצל אנשי לבב נכר מפני
שלא יפגוש בו האור השמשי ולא
ביום מפני יצחיהו זה האור השמשי
כמו שאין אנו רואים הבוכבים ביום
לפיכך נראה זה האויר במקומות
הצלליים וכנראה מלהב הנר בצל
העפעף והבן זה. והראיה הנדודה על
זה הוא שאם יכנס האדם בבור
עמוק בשאין האור פוגש בתחתית
הבור

רב פעלים

ו

החוט הראות מוסרד הנהו למפוט
 על אור שמש המורנש ופועל עליו
 אכל לא יבטל אור השמש קרני
 האור מלהחזק ולכחם צהש

הראות רק לפלישת כח הראות ועודת השפמו על הדברים היחיד גמים
 ומושגים ומורגשים . והראיה כי כשירד לזר עמק יראה סבוכים ביום
 א"כ ראינו כי לא ידענו אור השמש את קרני הסוככים כמו שראינו בנחה
 הדולקים שיכלע הגדול את האור הקטן רק מניעת הסרגש אור הסוככים
 ביום היא רק מניעת חלושת הראות ולכן יראה האור במקומות הללוים אור
 כלילה כשיעמוד נד כר הדולק ויפתח עינו עד כדי פנישת טעמים
 המפנפים זו בזה יראה הרעדה האור סגור להב כי יללל צין המפנפים.
 ונראה שרמו המחדר בזה כאשר דבר דק כמו האור לא יורגש ויפתח רק
 צין האור והמחדר. צין הללוים כ"א א"א לקנות האור והסככה רק כשיעמוד
 עלמו צין הסככה והסככות צנחו מעלות האור מן המחדר וצין האמת
 והשקר אז יוכל לבוא אל החקירה האמיתית כי בלי צמינת הדבר יוכל בקל
 לבוא לידי מופתי והקשי ההטעה וימנעו רגליו ציום ההוא :

א) התחתונים מקבלים. מנאר כי
 קבל השפע העליונה
 היא נקדר השתלשלות ממדרגה
 למדרגה עד תכלית העולם השפל
 כי נהגור התקשרות העלולים אין
 להשפעה דרך לעצור כי השפע
 העליונה הזכה הנעלמת אין כח נגשם
 להשיגה כדמיון העטלף לראות את

השמש אך נהתלעט האור נעצרו ממדרגה למדרגה עד כנואה להשפיע על
 המקבלים מוכנת הניה להיות מושגת בכת המקבלים כדמיון הכר המחשוך
 הנכבית ועוד עשנה יעל ועמוד העשן יפגוש נהכר העליון המאיר חושך
 דרך עמוד העשן את אור העליון ותאור גם היא. ילא מזה כי לריך האדם
 המקבל השפע וישיעיה להנצחיים הפחומים ממנו נמדרגה להיות מוכן
 בתכליתו הכדש ממנו למען יהיה הוא צין מדרגות העלולים וע"י תחלק
 השפע על הנצחיים הפחומים ממנו נמדרגה כ"א לא ייצי מעליו ולא יכון
 לקבלת השפע לא יהיה נמדרגות ההשתלשלות ויחבר מדרגות האנושית ויפסד
 הנצחיה עכל וכל כי לא יהיה כח ננצחיים השפלים ממנו לקבל הארת
 השפע רב מכת קבלתם :

ב) צ"ל בעליון ד"ל נהכר העליון :
 זוה סוד סתום רושז על עמוד אש ועק המשל מהכר והעשן רומזים
 לסוד סתום כי הסכלים הנפרדים השוככים בעק והחללים חיה מקום
 כנורו

רב פעלים

בגורו מקבלים השפע והנכרה הראשון הנרמז בזה לזה היו מרמזים העמוד אם והענן בדרך משפיע ומקבל ועמוד הענן לא סר עד זוא עמוד האש וכן עמוד האש לא סר עד ציאת עמוד הענן לרמוז על הקשר הנפלא שבין משפיע למקבל בדרך רלוז וסוב והבן :

ד) ימעיר קצת הערה דמיונית אל מזבח הקשרית. כי מזבח הקשרית עמד צהיכל המקדש שהוא לב העולם כדמות לב האדם וענן הקשרית הנקשרת בכוונה רלוז לקיים מלות הניח"ס לרמוז אל ענן החסוקה הנלוויה העולה מהלב. וכמו שבסבת ענן הקשרית נשפעת השפע האלהות כן באמצעות ההכנות הרלוזיות השפע קריית הסכלית האמיתית מתקור הנכרה.

יב א) האויר יחפ"ש במים לפיכך הדגים מקבלים קצת חיות והראיה הגדולה היא כשיחממו המים חום חזק בקרירה יעלה האויר המתחפ"ש במים שבתוך הקרירה בסבת חומו למעלה ויעלה המים עמו אל הפך טבעם ב) וכן קצת האויר בארץ והראיה ע"ז הוא שאין הבור מתמלא מחוליותו ג) וגם הרעש הנקרא ברשון ערבי זלזלה לעד

א) האויר יחפ"ש. אחר שציאר למעלה מאמר ח' כי האויר מזון לנב"מ וגם מזון לאש ונזל עתה כי היא ג"כ מזון וחיות להמים והעפר וכל הנבע"י כלם אף לצריאי המים. האויר יתפלט צמים לשון מפולס. כי האויר כלכד צין חלקי המים והראיה הנכונה כי בהתחמם המים יעלה האויר ויתנשא אך כי מטבע האויר להתפשט בסבת החום כאשר ציארתי כל כון בנאמרי יקרא דאורייתא

בספרי שלשה ספרים נפתחים עיי"ש טבע האויר והתקשרותו עם המים וזה טעם הכתיבה כי בהתנשא האויר בהתפשטותו ינשאו המים בכחו הפך טבעם. והאויר היא חיות הדגים ע"כ תמיד ישוטו הדגים בגבולי העליונים והמים כי הימים מתחת צעומק ל' רגל הנה מי מותה שלולי האויר ובעצור זה לא יעשו גלים עיי"ש ולא יחיו בגבולי מי מותה כי חיותם הוא האויר וישוטו צמים החיים :

ב) וכן קצת האויר בארץ והראיה על זה כי נחפור חפירה בארץ נבנת התפוררית עפר הארץ יתמלט האויר הנכללת בנחוס ויתמעט כמותם וכאשר יושלכו נחורה לחוך הצור לא יתמלא מחוליותו. מחקרן הכמות כמות האויר הנמלט :

ג) וגם הרעש לעד כי סבת רעידת הארץ היא כאשר מתחמם האויר צנצן אדמה ע"י חומרים מתלהבים מעומם ויתפשט ויצקש מפלט לעלמו פור תתפורר הארץ אכן האחרונים החליטו סבת הרעדה כי צמתי האדמה ים אגמי מים שונים וכאשר תחלה כפעם צנצן הארץ ע"י אבני גפרית אשר ימלאון שמה ירחימו המים ויזליחו אך כעצם המים הנרחמים והאדים ינקשו מקורם ללאת ויתפוררו ארץ ומוקדי תכל ירגזון עד אשר תנקע האדמה אשר עליהן :

ומנו

(א) ממנו. כי לא ייחס הסליכה והניחה הנשמית לשכל נפרד רק חרמו להשפעת השפע הרוחנית ממנו להעלוים מתחתיו הנרמזת נהליכה וירידה ולהסתלקות השפע אליו בדרך רלוא וסוג

יב היירדה והעליה והליכה והביאה המיוחסות לשכל הנפרד הם (א) משנו ב) ומאליו וגם זה סוד גדול מתיר רוב ספיקות התורה והנביאות .

הנרמזת נשם עליה :

ב ומאליו כי כאשר יקבל השפע מעולמו נרמז נהליכה ונחסתלקותה נקראת יירדה וזה סוד גדול מתיר רוב ספיקי המורה והנביאות נהליכה תנועות טבעית הנשמית כי כלם כונת רוחנית אין להסיגם נחום ואינן תנועות משמכות חלילה :

(א) סוד דפוס העליון והמתחון היינו דמות האדם הם מדברים שאין הפה יכול לדבר והרליה דכתיב נדמותו וללמו וידוע כי מלת דומה נרמז על דבר אחר סימני לגמרי כי הדומה לזה הינו זה א"כ אין לטעות ח"ו בהגשמה דברי הכתוב לוח כדמותו שהאדם דבר אחר לגמרי ומזה רליה כי לורת האדם אינו זה וכל השמות הם סתר עליון מתחורין נעלמים ואז"ל בדפוס העשוי לו והנרמז והדפוס המה שני דברים מתחלפים ואין נסתר עליון שום הגשמה

יד סוד הדפוס העליון והתחתון הוא ג"כ מזה שאין הפה יכול לדבר ואין האזן יכולה לשמוע ורומזים קצת רמז סתום בצלמנו ובדמותנו (א) ובדמותו כצלמו והדומה לזה אינו זה ואז"ל בדפוס העשוי לו .

(א) המסתכל במים כי נחת הראות הוא הגעת קרני המוחש על רשת וורידים הראות כאשר יעזרון צחוך העדשה המלוטשת טבעין מתחת לעפעפי שחר והורידין ההן יעוררו המוח הראות לשפוט על הלמוכה ההיא ולהוליך לאור השכל משפטן ויתארו נכח השופט על אמיחת לורת המוחש ההוא והנה כי יתייבז מוחש אחד אלל המים והקרנים יפלו לתוך המים . וכאשר יושלכו לאחור מתוך המים לתוך עין הראה יראה הראה המוחש ההוא בדרך מנוח הקרנים ההן ויראה המוחש בתוך המים ובדרך הפוך כי הקרנים מהלורת הנראות נמים יפלו לעיני האדם וינטייכו על עור הרשתי בלורתם האמימות ע"כ ישפוט כח השופט על הפוך לורתו וככה ילייכנו לראה עיניו . והואשל הנחצר הנכונה האדם צהשנת השלמות לראה נמים ואופן המתגדוהם כי כמו המסתכל נמים

המתחונים

רב פעלים

התחתונים רואה עולם הפוך כן הנמשך אחר תולדות יראה עולם הפוך כי ימנעו מהשגות השלמות אבל המסתכל בשכלו נמים עליונים שהשתדלותו המה המרמות העליונות כי המכונה נחמית נשם מים כח"ש הוי כל נחל לבו למים וארז"ל אין מים אלא תורה יראה לורת העולם ע"ד האמת כי זה הוא העקר הנדרש מן האדם וזה הוא תכלית היצירה :

(א) קיום השארת. כי ע"ד הקבלה אין לספק כלל על אמתותה רק לקיים אותה ג"כ ע"י ראייה קרונה אל המופת נסג אמתותה מפעולת ההרגשים והחושים ושאר הכחות הטבעיים שיש להם עמודה וקיום בזולתן חוץ מעצמן כמו העין הרע ודבור רע או

(מז א) קיום השארות ומהותה על דרך ראייה קרובה אל המופת ונודעו מפעולת ההרגשים ושאר הכחות הטבעיים שעמודתם בזולתן ר"ל בדברים חוץ מעצמן (ב) והמשל ג"כ באש ובאור ע"ם קרבם ורחקם.

צקיום נרכה ודומהו שזכר לעיל במאמר ד' כי פעולתן אינן רק כח מכחות הנפש לא זולת ח"כ וזה ראייה דים להכח ההיא מליאות חוץ לכלי החושים ומחלקן חדון על הכלל כלו צק"ו אם החלק יש לו מליאות חוץ מכלי החושים מכ"ש הנפש כלו. ומה ראייה נחית על אמתות אמונת השארת הנפש :

(ב) והמשל ג"כ באש ובאור. ר"ל אכן לא תתכן ההשארה הזאת רק בהתקרצ האדם נפשו לשורש נשמתו נעשותו את הנדרש ממנו כמו האור הנצנצ רק בהתקרצו לגלגל האש אבל בהתרחק האדם נפשו משורש נשמתו נעשותו אחר המים התחתונים בתולדות נשמתו אז הכרת נפשו נפשו ולא תשאר רק אפר תחת כפות רגלי הלריקים כמו שתדור אפסרית התלהבות האור בהתרחקו מהאש והעדור ההתקשרות נפשו העליון והתרחקו ממנו היא אמתות הכרת הנפש המיועדת על עוצרי ענייה :

(א) על חמשה דברים. יאמר בשיתוף השם ולא אחר בהשאלת השם כי שם מושאל הונח על שני דברים שיש דמיון יחס ציניהם כמו שם רגל שהונח מתחלה לצנח"י ונעתק להכסא נענור יחס העמידה אשר ציניהם נסנת הרגל. ושם משותף נקרא שמות מסכומים על ענין אחד ונקרא עוד ענין אחר וזה השם נעלמו אבל אין דמיון וערך ויחס כלל צין שני העניינים כ"א צלותיות השם נלכד כידוע צהגיון. והנה אלה החמשה עניינים אין להם יחס כלל זה לזה ע"כ לא יפול עליהם שם מושאל רק שם משותף :

המרכז

ח רב פעלים

(ב) המרכז מצד דקותו. כי תכלית המרכז הוא נקודה האמנעית שאין לו תפיסה. רק במליאות השכל ולא כשגת בחוש. נקודה שאינה מתחלקת :

(ג) והנברא הראשון. הנקרא שר העולם הגדול מכל מעלתו בערך הנבראים כי הוא גדול במעלה ואחד במעלתו כגדס. והנברא יתנצח עמו אין יחוד כיחודו :

(א) חמשה דברים. הנקודה היא (יח א) חמשה דברים מציאים תחלת הקו והשטח ואינה נמלאת חוץ לשכל כי אם שהיא נתפסת בחוש ע"כ יש לה מרחק מה שהוא ח"כ היא שטחית ולא נקודה כי השטח מחובר הנהו מנקודות רבות ע"כ הנקודה האמיתית אינה נתפסת בחוש וכן הדין בהמרכז אליזה כדור שיהיה כי אם נתפס המרכז בהחוש הרי הוא כדור מורגש ויתחייב גם לו מרכז. והמנין כי המנין הולך ומתפשט לאין קץ עד שאין למנין הרב מליאות להרגשת החוש. והמנינים הרבים כי המדמה יוכל לדמות מליאות מספר רב ממנינים שונים מה שאין במליאות. והמנין הוא מדת הזמן כמה הוא הרגע והשעה וכדומה אין להשיגם בחוש רק יש להם מליאות ההתדומות בשכל :

(א) המורגשים מושגים ברגשים. (יב א) המורגשים מושגים ברגשים מנצח אופן השגת כל ענין כי הדברים המוחשים מושגים בחושי ההרגשים. והשכלים הנכדלים בהקש. והמנוי הראשון

במופת. ההיקש הונה על בנין הוכחה ששני הקדמות אמיתות כדמיון כל אדם חי וכל חי מרגיש חולדות ההקש הוא כי האדם מרגיש ושני ההקדמות הן אמיתות. אכן המופת בלתי הקישי הוא הוכחה ששני הקדמות ששניהם שקר וא"ל צענין אחר זולתי את אשר הוכחנו כי א"ל זולתו כמו שנצאר במופת מליאות הסם ויחודו :

(ב) השכלים הנפרדים. הם כשנים ע"ד ההקש כי כל מתנועע גדלון חי א"כ התנועות התמידית שעושים הגלגלים רחיה על היוחס חיים ומשכילים וליזה מתנועתם התמידית כי היא תנועת התשיקה כי כל מתנועע כאשר יגיע למקום חפלו ינוח וכאשר אינם נחים תהי לזאת כי התנועה הזאת אינה תנועה מקומית רק תנועת התשיקה לכת התנועה העליון ואשר ישתוקק הגלגל להדמות להכדל אשר יעשו יחודי בתנועה. ולאחר רואים כי תנועות הגלגלים שונים ומחולפים הכמו מהם אשר תנועתם ממזרח למערב ומהם ממערב למזרח ומהם יתהרו בתנועתם ואלה יאחרו בתנועות ע"כ

רב פערים

ע"כ מוכח שאין סבת תשוקת כל אחד ואחד שזה וילא לנו מתכלית ההקשים האלו כי יש שכלים נכדלים שונים ומיני הגלגלים כל גלגל יש לו סכל עילה אשר לתשוקתו להשיג מעלת עילתו יתנועע. ואחר אשר כתבתי כי הגלגלים הם נשפעים בדרך עילה ועלול מהמנוע שלו. ע"כ יחויב אשר השכלים ההם הם עלולים משכלים יותר רוחניים כי גזרה מעל גזרה עד אשר נגאלו מוניה ההשפעה מאלו יתבדק שמו עילת העילות. הרי כל ההקדמות לודקות. כל מהנועע חי כל מהנועע חמידי איננה תנועה רלונית מוגבלת במקום רק תנועה תשיקות. הגלגלים מחולפי התנועה ואמיתת העילה והעלול. והשפעה בדרך השתלשלות כל אלה ההקדמות כולם נחממת מליאותם והם מלינו המנוקס זה נקרא היקס מופתי :

ג) והמצוי הראשון. יתבדק במופת. כי אין לחקור בהקס יען מעצב ההקס להיות יחס בין מדרגות ההקס להיקס כמו בהקס למלאות השכלים הנכדלים יחס התנועה והאדם לגלגל יחס עילת הגלגל לעילתם מלד עילתם אל הנדור יתבדק שמו אין לו יחס כלל שכולל לחקור עליו בהקס. רק במופת. ובדרך זה כל הנמלאים לא ימלטו מלי' מלי' פנים או שיהיו כולם היום ונפקדים או כולנו נלמי המלאות או מקצתם היום ונפקדים ומקצתם מחויבי המלאות. והנה שני הפנים הראשונים מוצארים הכוז והשקר. הראשון כי אם כל המלאות היום ונפקדים ח"כ יכלו כל ההויה צבירה ואמיתו נראה נמלאות רבות הוות. ועוד שנית אם כל הנמלאים הם אפשרי המלאות וההעדר ח"כ ע"כ הי' פ"א נעדרים וא"כ יתחייב שהיה כלה כל המלאות פ"א ואיך נבראו וצאו להיות : וזו שנית שיהיו כולם נלמי המלאות מוצא השקר כי אמיתו רואים לעין נמלאות רבות הוות ונפקדות ע"כ לא ישר לבקור רק פן השלישי והוא שיש נמלאות כלחית והוות ונפקדות ולפי"י יחויב שיש כאן נמלא נלמי מחויב המלאות שמהוה ומקיים ההווים והוא חיוב המלאות מלד עלמו בלא סבה דאם יהיה לו סבה ח"כ הוא אפשר המלאות לפי שתלה בכתתו ח"כ תהיה סבתו מחויב המלאות בלי סבה והמחויב המלאות הוא הנית"ש לעד ומחויב זה צעמו כניא ראה על אחדותו בתכלית האחדות כי אם יהיו שנים ח"כ מחויבים להיות מוגבלים וכל מוגבל מורכב מלד מה מענין רוחני בדרך עילה ועלול וכל מורכב לא יעשה מעלמו רק תפעולת פועל ההרכבה ח"כ הפועל ההוא הוא היולר הראשון והוא אחד בתכלית האחדות אין יחיד כיחוד. אלל השכלים הנפקדים הם אפשרי המלאות נלמי מלד עילתם הנדור יח"ש המשפיע בהם ומקיים מליאותם. ומה מוכרח שאינו גוף כי כל גוף מורכב. נמלא צה כי שני הקדמות הם שקר לא כולם נלמי המלאות ולא כולם היום ונפקדים כ"א היום שונים ח"כ יחויב מלאות מחויב המלאות מנלא המלאים השונים למיניהם כי ההיום מעצמם ח"א להיות רק ממין אחד. כי הדבר נעשה מעלמו בלי כוונת מכוון ח"א יש כאן מנלא כל הנמלאות זה היא הנית"ש אחד יחיד ומיוחד קיים לעד ואינו גוף ולא כח הגוף אדון כל היולרים :

רב פעלים

ט

(א) יש מצוה. השכל הנפדד. יש מצוה בעצמו והוא השכל הנפדד ומצוה בסבבו והיא הגלגל ומצוה ברשותו והוא האדם. מצוה בטבעו ומצוה בטבעו הטבעי למשקמו להשכל המנוח. והאדם הוא מצוה ברשותו כי הוא צעל צמירה :

(א) דצורות. הוא כמסך לדעתו צמאמר ד' כי הנפשות כולן הנה ככללים בעקרון נכנס אחת כללית : (ב) ודחיה ברמיון השערה. כי המוחס ימחוס כפי איכות השערה כ"א השערה רכה למדור מו ימקסה נחלט לא יפעול המוחס פעולתו רק השערה לריכה להיות נחכונה ישרה כמו כן לא מחול הורה רק כפי הכנת מזג המוחס והכונתו כמו שנחנאל לעיל והמוחס בדמיון השערה והלורה בדמיון המוחס :

(ג) א"כ כל צורה יען כי הלורות הם כפי הכנת המוחס א"כ יען כי לא ימלא שני מוחסים שוים צמאמר ואיכותם כי הנופים ככללים צמאמר הדומה וכל דומה אין שוה לחזירו רק צמאמר והדומה לא אינו זה ממילא יוצן כי אין דומה נפש האמת להאחרת כי שונים הנה כפי מזג מוחסם ולפי"ז נטלה דעת הגלגול לפי דעתו כי אין יתכן שמחול הורה הריא בעלמה צמאמר האחר הלז לא ימלא שני מוחסים שוים המזג מכל וכל שלא יתחלפו צמאמר ויתר א"כ א"א שמחיל הורה הזאת בעלמה צמאמר אחר וכנראה הכיח הרב הממחר האמונה בגלגול להפקרה ח"ו ונאמת היא עקר מעקרי הכנת חזרתו הקדושה כי אין יוצן מלות הינום והזנת מחרינעלמים מההשגחה ומחר ההנהגה הנראים בעולם מלדיק ורע לו רעע וטוב לו ופסקוי המורה והקבלה ומאמרי רז"ל המורים על אימתת אמת הגלגול. כמו שכל דור הולך ודור צא דור צא ודור הולך הו"ל לכתוב כי שהיה קודמת להפקד אלא ר"ל כי הדור שהולך הוא הדור שצא בגלגול עוד הפעם. ובמדרכו של ר' נחמיא צן הקנה אגד ר' עקיבא דור הולך ודור צא כי אלא מלמד שצבר צא. ורמז גם צמאמר מה שהיה הוא שהיה וגם צמאמר ראיתי רשעים קצורים וצאו. וצודאי לא ראה ראש החכמים להפליג במלילות רק כל דבור הוא צכוכה מכוונת מדיוקת וזה אמרו יתצ' לאיוב תתהפך כמיומר חיתם ויתלנו כמו לנש. וכמוהם דנות הנמו אין מספר ומה טוב כונת הכתוב צמאמר וידע אוקן כי לא לו יהיה הצדע כי הצדע יהיה אסיו ולא

רב פעלים

ולא ננו בהתקלה וזה כונת הכתוב להקים לאחיו שם ב"ש רחל. לאחיו ד"קא
 כי יצא לעולם נחמד ולזה אמרו השכינות יולד בן נשמי בן דוקא א"ר
 העקר הוא כי הנפשות מחולפים המה במקורן למיניהם והמה עלמות רוחנים
 מנקוד רוחני יהלכו והחומר הוא בדמות כלי ונרחק להנפש ואין מצוא למצוא
 החומר לענין קבלת הבורה כמו שאין מביעה לפועל חכם לקחת צידו כלי
 פחותה והנפש כספעת למוך החומר בדרך התפשטות כאשר ביארתי וההשגות
 כולן חלוט צעוג הכתה בהשתדלות הנדרשות מוננה באינלעות כלי החומר
 ולפי ההנחה הזאת ילדק מאד אמונת הגלגול כי אין התייחסות למצא החומר
 לחלות הבורה כי הוא אינה רק כמו הכלי להאומן וכוונת הגלגול בחקר
 יתנצך לפי דעת המקובלים הוא ע"ד וחשב מחשבות לנלתי ידח מינו נדח
 כי ראה הקב"ה לזכות את נבי" שמתגלגל הנפש הריא אחר הפרדה מחומר
 הראשון עלולכת בעצירות לחומר אחר ויצא לעו"ז פעם אחרת אולי חטיב
 דר"ה נעמה ותזכה ולא תאבד הנפש הריא לו כדי להשלים בית שאת הנפש
 השלמה או למצא לא תקבל עונש בעולם הנשמות אשר גדלה מנשוא חולד
 עוד הפעם לקבל עונשה בעו"ז ותנקט לעו"ז :

(א) הנקודה הרגע והנקודה העת (ב) הנקודה מהבית הקו והעתה
 על תכונה אחת ולא
 יתחלפו לנו זה כמו זה ואין להם
 מליחות צמות רק צביל כמו שביאר לעיל וכמו שהנקודה נחצרת הקו כי
 הקו הוא המורגש חוץ הראשון אחר הנקודה כי הקו נחצרת הנקודות אין
 מספר כך הרגע נחצרת העת והזמן :

(א) ראיות הלבנה. כאשר נראה (ב) ראיות הלבנה בהדושה
 הלבנה נחידושה או
 כי כתזוקן על טבע האילן כי
 ישלך כלמו. ופירו למדשו יצבר וגזע
 האילן קיים ירמזו לנו דמו על
 חידוש העולם שנעשה יש מאין
 והמאזי העליון קים לעד :

ב ובפעילות עץ החיים. ר"ל המורה בפעולותיה כי בכל פעם ימלאו דברים
 מחודשים והלכות ודרכים סונים וקדן העופם קיים לעד.
 ומתקופות הלכנה שמחליף את הזמנים תרמו על חידוש הזמן כי גם הזמן
 מחודש כלל למעלה אין זמן ולא עת : כי הכל למעלה מן הזמן :

האילנות כמו שכל תכלית (ב) האילנות עושיין פירות
 וטעמם האילן הוא
 בעצור הפירי ואין כונת אנשי
 התכל

המדברת

רב פעדים

(א) הספרים. אין ללמוד מעל הספרים כפי חומר הכתב כמו גזרה מוחלטת ואין לתקוע כי זה סכנת סכנת דעה וסכנת הוא דבר אומית וקיימת

(ב) (א) הספרים הן כמו עדים והחכמים כענין הדינים חוקרין עדותן וזה אמרם ז"ל מפי סופרים ולא מפי ספרים :

ומנה לא יזוע אכן לריך לחקור על כל סכנה ורעה והנחה הנמלאת אם היא אומית כי הספר בעלמו הוא כמו עד והחכם הוא הדיין אשר יחקור את העדים אם האמת אחת וזהו אמרם ז"ל מפי סופרים ולא מפי ספרים כי יקרה לפעמים המחדל החכם יעשה בסגרתו כי לא נתנה חזרה לנלאכי הסרת ולא עמד שום חכם בסוד ה' לחקור הסכמה והסכנה על תכליתה :

(א) כבר נמצאו. לפי"ד אין שום סכנה נמצאו המחויב והנמנע והאפשר בנושא ענין יומר

(ב) (א) כבר נמצאו. לפי"ד אין שום סכנה נמצאו המחויב והנמנע והאפשר בנושא ענין יומר

מכוונת למליחות אלה השלטה אחד ובעתה אחת ואתה דע לך : הפכים מתנגדים בהחלט בנושא

אחד רק דבר הנוגע לפעולות האנושיות כי האדם מלד עלמו והרכבתו ותכונתו הוא מחויב התנועה והפעולה והנמנע מנלעד התנועה ועל"ה הנחירה צידו והפעולה אפשרית לא כן הדומם נעדר הפעולה והלומח מחויב הפעולה ולא אפשרי אלל ציפולת האדם כל השלטה תנאים שייכים בנושא אחדות צעפת אחת. ואפשר שהרצ המחדל מכוון בזה לדבר סוד נעלם :

(א) נעשה אדם בצלמנו. מלת ללם חזרה לורה גם נכתוב זו נעשה לצון עשה ועשה הוכח על עשה שכלית כח"ש נמאמר כ"ה א"כ כלל נאמר הכתוב על לורה המין :

(ב) וא"כ בר הנפשות כיון דהנורות נעשו כללם אליהם א"כ מוכח כי הנורות דומים לו א"כ ע"כ אין גופות ולא כח בגופות דדומה לו וא"כ יחויב כלל יהיה נהם דכיו רק כל הכפשות הנשאות הם נכפס אחת ואין עלמים מתחלפים רק הם מקור כפס אחת אשר נמנה יתפשטו כחות שונות וההכנות המוגים יקבלו הכחות ההם כי הרכבתם והכנתם

(א) נעשה אדם בצלמנו. מלת ללם חזרה לורה גם נכתוב זו נעשה לצון עשה ועשה הוכח על עשה שכלית כח"ש נמאמר כ"ה א"כ כלל נאמר הכתוב על לורה המין :

(ב) וא"כ בר הנפשות כיון דהנורות נעשו כללם אליהם א"כ מוכח כי הנורות דומים לו א"כ ע"כ אין גופות ולא כח בגופות דדומה לו וא"כ יחויב כלל יהיה נהם דכיו רק כל הכפשות הנשאות הם נכפס אחת ואין עלמים מתחלפים רק הם מקור כפס אחת אשר נמנה יתפשטו כחות שונות וההכנות המוגים יקבלו הכחות ההם כי הרכבתם והכנתם

לנגדם וזהו יבאר דעמו בהפסד . ג) למיכך א"א יען כי הנפש היא רוחנית ולא כח צגוף ולריכה הכנה מזגית שמהיה ראויה לקבלה א"א שלא יהיה לה צבול עד פה תצוא זכח התפשטותה כי לא תחיל הכפש בכל מין חומר מזג שחפשי רק כל נפש מוגבלת לפי ערך החומר המקבלה וזה סוד חורני : ד) רק מאמרם ז"ל אין צן דוד ר"ל רק המאמר (כד י"ג ז') אין צן דוד צא עד שיכלו כל הכשמות צגוף לכאורה סותרות הדעה הזאת כי אם יונח שכל הנפשות אחת הן ואינם רק התפשטות כח נפש אחת אשר גורמים להוקצלים לנטוע בהם מטע נפש איך יזויר כלוי נפשות כי הכליון תפול צחורה על דבר שיש לו צבול ומפסד והתכלית והכליון הוא צחור המפסד ועצם אחד לאחד אבל לא בהתפשטות כחות ממקור לא אכזב ולא יחלק ולא יתפרד לחלקים כי המקור לא תכלה ולא תחוס לעולמים : ה) נמצא מאמר זה נוטה למאמר ר' אבהו . ז"ל שהמאמר הזה נוטה למאמר ר' אבהו כי אחר האלף הששית תחבר הארץ וכל וכל . וז"ל רב קטינה (סנהדרין ז"ל א') ואז יהיה תכלית הנפשות ותחבר העולם וכלו ואפשר כי צעל המאמר סובר כר' אלעזר (שם ז"ע א') דמות הנשמה יהיה ארבעים שנה קודם אלף השניעי דהוא הדור האחרון כי דור קטן הוא ארבעים שנה ואח"כ תחילת המעשה העולם והתגלותו והמקור הנפשות בכלל ונצב ה' לצדו ציום ההוא וכל העולם והנפשות יחזרו לחסו וצאו :

ו) במדה הזמנית . הם לנך למדה הזמנית הקוצנה למליחות העולם ומתי יהיה עת קץ . אשר שמואל . לפי הנחת המחבר דעתו צבמות הכפש איך יזרק המאמר מרז"ל אין צן דוד צא עד שיכלו כל הכשמות צגוף עם מאמרים ז"ל (סנהדרין ז"ל א') לא זכו צעתה זכו אחיבה . וגם איך יתכן להקדים זמן הגאולה כאשר נזרה היא מלפניו יתצרך שכל הכשמות העתידין להצטרות יצדאו קודם ציאת הנשמה . כמרז"ל (כד י"ג ז') כי רוח מלפני יצטרף שניצבים אח הנשמה אלא הדעה האונימית היא כי הנפשות הם עלמים רוחנים נפרדים שונים למיניהם ואל תחמה על שאיך גוף ולא כח צגוף הלא מה תאמר להגבלת השכלים הנצדלים גם הנה אינן גופות ולא כחות צגופות והם נפרדים ונצדלים כמרז"ל (חולין ז"ל ז') וגויתו כחריש וגוויורי דחריש חרי אלפי פרסי הוי והגבילו גוית הנצדל והנפרד ולכך נקראים שכלים נפרדים ולמה יפלא ההתפרדות בהנפשות וגם ממה דאמרינן צגמא (כד ל' ז') והוי יודע שהקצ"ה טהור ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן צן טהורה משמע דהנשמה היא עלם רוחני נצדל צפ"ע ולא תלויה בהכנת המקבלים ומקאמר הלשון שנתן צן ואי תימא שנוצית הכפש היא צערכת לפי הכנה המקבלים איך יזרק צזה הלשון כחורה דלשון זה משמע שאין שום קנה להוציא מהחומר לקבלת הכפש רק הכפש תחול אל אשר יהיה שם רצון האלהי ללכת ע"כ האמת היא כי הנפשות הנה רצות צמקשים מתחלפים ואמיתת איונות הגלגול איונה מקובלת ודוקת ומוכרעת ומקנרת

רב פעלים

מקצרות שכלות מסכימים מכל לך ונאלה יצוא כל מאמר ומאמר מרז"ל על
מקומם בשלום. כי היא גזירה קדומה מאת הצורא ית"ש שלא תהיה הגאולה
עד תום כל מספר הנפשות העתידים להצטרות ויען כי כמה נפשות יתגלגלו
פנים אחר פנים לנזר צבורה"ז ולהולך מנעמים שכתבתי לעיל (בציור האמר
כ"א) ע"כ התקצרות קץ הגאולה נערכת לפי זכותי הדורות כי אם הדורות
זכאים וישתלמו נפשותיהם ולא יטערו להחלגל יכלו צמחה מספר הנפשות
העתידין להצטרות ויקרצ קץ הגאולה אבל אם הדורות חייבין יעכבו את
העשיה עד שת צא קץ האקרון אשר אז הוא גזרה מאתו יתברך לגאלנו
צין אם תהיה זכאין או חייבים א"כ התקצרות הקץ כתוביה צידד הדורות
צהטיב דרכיהם ומעלליהם. וזה כונת מאמרי ז"ל (סנהדרין ל"ח א') אין
צן דוד צא אלא צדור שכלו זכאי או צדור שכלו חייב צדור שכלו זכאי
דכתיב ועמך כלם לדיקים כו' צדור שכלו חייב דכתיב וירא כי אין איש
כו' וכתוב למעני למעני אעשה וזה יהיה צחכית הקץ המעומד אשר לא יאחר
וצין כך וצין כך רק למעני אעשה כי לא יתלט שחיה הגאולה צא' וצ'
הפנים או צחכית הקץ המעומדת או מקודם לו. והנה קדומת הקץ לא
יתכן רק צצת השלמות הנפשות עד שלא יטערו להחלגל למען מקוים תומת
הנפשות שיעלו צמחצנה להצטרות ויהיה כל הדור זכאי ואז יכלו הנפשות
העתידין להצטרות או כשתהיה צחכית הקץ הצרלית מוחמת חיוצ ורעת
הדורות שלא גרמו כלות הנפשות ע"כ נשארו לעת קץ כי רק למענו יעש
וה' יודע קץ הפלאות ואפשר שתסכסכו למאמר רצ קטונא ור"א כמ"ס והצן
כי הגזרה מוחם הופשות הוא רק חגאי מחויב התקצרות הקץ לא לעכב את
ציאת הקץ האמיתית המעומדת מצראשית ולזה קאמר הכתוב כי רוח מלפני
יעשוף דיעכב ולא ימחר הקץ וצציל זה לא תהיה הגאולה רק לדור אחרון
הצגזרת מצראשית ולא ימחר אבל אז תהיה עכ"פ. ועפ"י הכחח אמימות
אמונות הגלגול חירץ הרצ ר' דניאל טורני ז"ל צאגרתו על ענין תחית המתים
כ"י אללי קשיות המהנדסים איך אפשר להאמין כי צעת החחיה ימיו כל
הגופים שהיו מעת הצריחה מצראשית עד תכלית עמידת הארץ ויושציה הלא
כל העולם כלו לא יספיק די הכיל כל הצדואים הרצים צמספר. גם זאת
שנית כי לא תספיק כל חומר הארץ מכת חח חומר להגופים שיעמדו אז
לתחיה. וציאורו זה צמחצנות ונדויקים והנה הרצ הני"ל הכה על קדקדס צהכחת
הגלגול כי יש כמה גופים אשר שמשו לנפש אחת והנה צעת החחיה עת
ישוצו הנפשות להגופים לא ילטרך כל נפש רק גוף אחד א"כ תצנזנס נשארה
מעל כי לא ימיו כל הגופים אשר יתעלו צמספרין ממספר הנפשות צאמת
ואין מקום צזה להאריך רק צחתי להעריך לפני הקוראים קלת רצו והתחצונה
הגולחית אשר נתן צזה הרצ ז"ל ואנצ זה אעיר צכאן ע"ד כתצ שס החכס
ר' אפרים יוסף צר' דוד רימייני שאיש משכיל חכס וצנזן הראה לו חצצון
כצון כפי הכחח החכס ר' אצרהס פריוויליגיאלי צגעאוגרפיהה שלו כי ממספר
כל צני אדם אשר חיים ע"פ האדמה צכל דור ודור אינס ערופים על מאס
אלף

אלף רצוא וכל רצוא עשרת אלפים א"כ אם נחשוב אשר התחיה ד"מ תחיה
 צמחלת האלף השניעי וניתן לכל דור מ' שנה כי הוא הדור היוצר קטן יהיה
 צו' אלפי שנים ק"כ דורות א"כ יהי' סך כל הגופים 150,000,000,000
 וכנחלק להם את הארץ נחלה אף אם נחשוב שטח הארץ
 תלוי ים ומדבר וחלוי ישוב יגיע לכא"א 4500 אמות בקירוב והראה לי
 ע"ז אופן החשבון צדקדוק גדול והנהו אללי כו' "עכ"ל הם צאגרת כ"י.
 והנה החכם הזה אף שלא זילור סדר הכחח החשבון עכ"ז לפי חשבון רס"ג
 בספר האמונות והדעות תאמר ז' הנה שניע לכא"א 288 אמות . —
 ולפי החשבון שאצאר דזה עכ"ז לא יצוא לכא"א רק 2678 אמות בקירוב .
 הנה שטח הכדור נאלא ע"י הכפלת הקוטר עם קוטר הכדור כידוע צמידה
 א"כ יאל לנו שטח כל הכדור אחר הכפלת 5400 הקוטר עם 1720 מדת
 הקוטר על 9288000 פרסאות מרובעות געאוגרפית והנה אורך כל פרסה
 מודדת 11424 אמות מרובעות ונס"ה האמות שכלל פרסא מרובעת הנה
 130507776 אמות מרובעות . ודנה מדת הינשה לפי חשבון בעלי
 הגעאוגרפיהה היא שליש הכדור בקירוב ושלש ישוב היא 3096000 פ"מ
 וכאשר נכפולם עם מקפר האמות יעלו לסך 404,052,074,496,000, וכאשר
 נחלק המקפר הזה עם מקפר האנשים הנ"ל יצוא לכל איש נכדי 2678
 אמות בקירוב והם נכדי אמות מ' $51\frac{1}{2}$. והנה בשטח מן 51 אמות מרובעות
 לא יזרע רק מעט יותר מן סאה כי חלר העשן היה מלא על חמשים
 והיה נית סאחים א"כ צכאן לא יזרע רק סאה צריות והנה הסאה היא
 לערך $10\frac{1}{30}$ לוג מדה פולוניא . והוא כי הכור התלמודי שיה 30 סאין
 או 4320 גלים ולפי חשבון $43\frac{1}{5}$ דשיעור חלה הם ג' לוגין פוליניא
 בקירוב כמו ששיער בעל הש"ך וכן הניחו כל הפוסקים א"כ יחמיצ סכור
 תלמידי יחזוק $301\frac{1}{2}$ לוג פוליניא . א"כ הסאה $\frac{1}{30}$ מכור יחזיק $10\frac{1}{30}$
 לוג — והנה אף שנתנו סאסא זרע יוליא מלאה שפרים יהיה אספת הנרן
 100 סאין שיה 1003 לוג עולה 8 כור לכא"א ונאשר משפחות משפחות
 ידורו צאהנה ואחיה יאשר לפניהם עוד מוגרשים למשכנות מנשחים . ועוד
 כי יצא ד' חשה צאין וחשב המדבר לכרמל וצמדנר יהיה נוח לאן וצנהר
 יעצרו דגל והרכסים לצקעה ויחדנה שטח הישוב ציחר שאל . אכן לפי
 אמות הגלגול יצוא הכל על נכון כי מלנד מדרבי הנביים אשר יראה
 ד' צאין הלא אף שטח הישוב לעת הזאת יאפיק די והואר להגופים אשר
 יחיו לעתיד צנ"א :

א) ברעת ובמעשה . להיות נפשו
 דנוק בעולם העליון
 ולהיות הוא תכלית הטבע והצריאה
 בכלל יבוקש הדעת והמעשה . מחשבה
 טונה טונה הקנין . ומעשה .
 ונאמלעות

לא א) ברעת ובמעשה תרבה הנפש
 בעולם העליון וזה
 במשל כנרגר הנזרע בארץ והעיר
 מחשבותיך לזה :

רב פעדים

ובאמלעות שניהם יוליא פעילתו אל התכלות הכדש ויוליא פרי והדעת והמעשה המה כדמיון הזרע הזרע בארץ ויעשו פרי למעלה :

(א) אין מציאות. ההרגש לא יוליא פעולתו רק באמלעות המורגש כי זהסינו המוחש יאמר עליו שהוליא החוש את כמו לפועל וכן הדין בהשכל כי לא יונח עליו לאמור שילא אל הפועל כ"א כאשר ישיג המושכל :

(א) אור השמש. דעת המחזק צקנין השכל כדעתו נכפש והוא סובר כי השכל הוא ענין עונד צעלמו לא כמו נכפש רק הנפש היא כמו החומר או הנוף להשכל אשר לנפש טוהת המעלה יתלכד זה השכל הכשפעת מן השכל הפועל כדעת הפילוסופים הקדמונים והשכל אינו כח מכוח הנפש והנה בראשית

ההשקפה נשפיע יטון כי תכלית השכל ועקרו הוא שישכיל השכליל את המושכל והסכנה "לזכות" כי בהעדר התכלית תתבטל הסנה העקרית ודעת המחזק כי גם השכל צריך התפשטות מן השכל הפועל כמו התפשטות הנפש מהנפש הכללית. ע"כ ישמענו דזה כי השכל כמו הנפש המה עלמים רוחניים צעלמם אף כי לא יולאו את כחם לפועל וכמו שאור השמש הוא יסוד המאיר ולא יסגול חוספת או מוגרעת עת כי יהיו הגופים בעורים. וישוב האור לנוף המאיר עלי מוגרעת כן לא יתכן בהתפשטות השכל להמליח לו מוגרעת כאשר הכשפות נעדרים מכלי קנות השכל אף כי השכל נערך לפי ערך הנפש כמו שהנפש נערכת לפי הכנת ומזג החומר :

(ב) ז"ל האור :
(ג) וכן ההקש נכפש ובשכל. כאשר תשלם הנפש צמיחותיה ובסקידמה להשיג ולקנות השכל צקנין עלמות וקנה האושר צמיג הקנין עוד לא יתנועע השכל צמיעות הנפש דזה להסדרות הזמניות כי זהסינו השכל הנקנה וקנה האושר האמיתי לא ימנעו שוב ההזדמנות טונות מהתעדת האושר הנקנה :

(א) סוד הכבוד. הסכנה ירמו על העלם הקדמוני (עין לזרות העולם פרק י"ט) והשכלים הנפרדים צדמים צהלים והנכח הראשון הנכונה

גבוה .

המדרגה נכה"ג לפי מעלתו. או אפשר של"ל הנכור והלויים והכה"ג ובכור מדרגה לשאר העולם (ע"ן לזרות העולם פכ"ג הנכרם הראשון שהוא הנכור. והשכל נכרד ללויים ועלם הקדמוני לכה"ג :

(ב) גבוה מעל גבוה כי ירמזו לעילה ועליל כי יקצלו השפעתם נדכך השתלשלות וכל אחד גבוה נקדשתו ומדרגו :

(א) בר מה שיתגשם. כפי המצוה (לתחנה. ל"ז) שאין

מליאות להרגש נפועל רק נמורגש יחוינ שכל מה שיתגשם המורגש יותר יהיה נרגש להרגש יותר. כן

הסיף נהפגה המושכלות ויליאת השכל לפועל כי המושכל יושג יותר ויתחלק לחלקי ההקדמות והמופמים :

(א) אם יבוא יבחר גדר המלמד למתחילים צעניכים הרומנים

סיהיה זהיר צלימודו ויסכלם ע"ד האמת ויניסם הענינים על אונותם (ב) ולא יסכרום. שלא יאמר להם דברי הטעה ולא שום זיוף אף כי כונתי רק לשכך האזן כדי שלא יסכלום דמיונם כאשר המה מתחילים צעניכים האלה יוכלו

לטעות וידמו על ההטעה הזאת כי היא אמתית ואם יאמר להם שום זיוף לא יסכלוהו שכלם יען כי הם מתחילים ומעטים המה שיוכלו לזייר השכל מעלם כ"ש שישוו מעלם להיות נומין המושג עד אשר יסכלו מעלם לנדר האמת מן השקר ויסכלו ההטעה הנאמרת להם ע"כ יהיו המלמדים זהירים בדריסה כאשר ילמדו למתחילים :

(א) צורת העורם. סגת היות העולם עגולה יען כי

הנכר יחזי מקיף העולם מכל לך ואין מקום פנוי ממנו והוא ומפלו

אחד והחפץ המקיים העולם מקיפה מכל לך כמו הקו סובב העגולה והעולם נשענת מקנינ נמדה אחת ומפלים ורמזים תפשוטים נכית"ס :

הנמשלים

רב פעלים

(א) הנמשלים העליונים . חומר נמשל היא רוחני לעומת המשל והוא לורת המשל והדברים הרוחניים לא נוכל לזייר בשכל רק ע"י משל וע"י נוכל להתזקק קצת ידועה דחוקה על המשל . וכן כל ענין עיון מה

נלמדך לקרנו אל הידיעה ע"י משל ונמר מורגש ונכר ונכח יקנו המשלים מוענין לענין כדרך עילה ועליל . ואמר נכחן כי התקיעה ומדועה וג' שצרים ומקיעה אין כונתם כפשטם רק הם לרמוז ולזכרון לנמשלים העליונים הרוחניים והם התכונות הגלגלים כולם והנה הגלגלים המה חשע בכלל ומהם שמהם חוכניים יען כי נכרים המה ע"י הכוכבים שמהם והגלגל החשיעי הנקרא גלגל היומי המקיף ויחזקע כל הגלגלים קצוץ לכדור הארץ בכל כ"ד שעות אין זו כוכבים כלל ולא שייך לכמה שם חוכנית רק גלגל סתם ונכלל הם חשע :

(ב) הנמשלים בהם . ולמעלה יש רוחנים מועילים אשר נשיגם על סדר שנייה ממשל החוכמים והגלגלים כי כמו הגלגל לא יתנועע בלי מניע כן יחויז שיהיה גם לגלגלים האלה מניעים נכדלים והמה הנמשלים :

(ג) ואיזה בית הרואה איזה פעמים צזה החיבור מציא זה הלשון ונספר לורות העולם פי"ט אמר כי מה שציקם מרע"ה הראשי כל אח כבודך רנה לראות איזה בית הרואה דהיינו המדה האחרונה מערכו של בנין כי ה' אחרונה נקראת בית אלהים בית הרואה . והנה התקיעות האלה מרמזים רמז נפלא על בנין העולם בכלל כי צר"ה נצרך העולם ובעצור זה נלמדינו לתקוע בשופר ולהתפלל מלכיות להמליכהו צתועה וקול שופר כדכתיב בחזיונות וקול שופר הריעו לפני המלך ה' . כדרך שממליכים מלכים צתקיעות חלוצות ושופרות ע"כ אנו מרמזים צערך וסדר התקיעות כוונתנו הישרה ונחזיקו להמליכו על כל העולם צעליונים ומחממים וצדק זה נרמזים . הנצרך הראשון הנקרא שר העולם ומקבל לורת האחרות כי נעשה עלם אחד פשוט (עיין לורת העולם פ"ט) וע"ז תרמו תקיעה הראשונה הפשיטה וג' שצרים מרמזים . על השלום הנמשל צמלך וצמחנה וצשלים המתוארים באש צרות וצמים : (ע"ש פ"י) והם אש לוהט . רוח חורר העולם . ר"ל השכלים הנכדלים . מים עליונים הכסא . ומדועה ע' קולות לרמוז על ט' הגלגלים . והנה צמח הגלגלים נכללו כל העולם המחזק והיסודות צפרע כי סנת כל ההרכבה כלה המה הגלגלים והכוכבים ומקיעה האחרונה מרמזת על שכל הפועל ועל כולם אכחנו ממליכים את הצורא ית"ש :

(א) כל דבר מצוי . מנצר גדר
החכמה שהיא דבר שיש לו
מלאכות בלג החכם בלא זמן רק
בפתח פתח יצא על אמתת
הדבר עפ"י הקדמות כוללת יחקרנה:
(ב) וכל ציור. ר"ל לכל הענין שאינו
מזוי בעלמו בלא זמן רק

היא ידיעה דבר מה מנומרת ונאה מומן ועדן זה הדבר לא נקרא חכמה רק
מקובל וכל הסומך עליה נקרא מקובל ולא חכם :

(א) המשרים כולם. המלות והשמות
ההגשמה הנמלכים
במ"ך אינן כפשוטן רק הנה
משלים מרמזים לממשלים נעלמים
ואינם רק כמו מעשה ליונים לזכור
מדברים המורגשים. יותר ישארו בכה
לג להפשיטם מחומר המשל אל

(א) בסבת החום. האש והוא הנצח
הראשון. והרוח העליון
והם השכלים הנפרדים נמשלים בלש
ואויר וכו' שנקצת הקום יתפשט
החומר (כמנואר לעיל מאמר י"ג)
כן נקצת התפשטות הרוח העליון

בנקצת הנצח הראשון כחפשו השכלים הנפרדים איש איש על עבודתו
והתפשטות למה שלמטה מומן כי לכל נצח יש לו מלאך ממונה לקיים אותו
ולהקיהו זה סוד אמרו אש לפניו תאכל ר"ל נעת אשר האש הנצח הראשון
אשר לפניו יתבדק תאכל שפע שבע ריון אז וסניניו כשערו מאד ירעשו
להוליא פעולתם צמלעות ההשפעה המגיע עליהם והנצח הראשון וכן כתב
(נצרות העולם פי"ג) והרוח העליון המקבל פועל האש כו' (ושם פי"א) כי
צמלעות זה האויר מתפשט זה האור אל היסודות כו' המשלשל ממשות
רוחני רחוק ומפשוט רוחני קרוב אל מורגש בלי מוגשם וממורגש בלי מוגשם
אל מורגשים מוגשם כו' עיי"ש :

(א) מגריל. ל"ל מנגיל. הגדר לסגולה
והנצלה. כי סגולה
נקראת דבר מה אשר נמלא להמין
כלו כמו הדבור. המיוחס. המיוחס. כי היא עולם סגולית לכל המין כלו ממיד.
זה

רב פעלים

זה לא טייך להגביל בין אנשים ד"מ לוותר לאונן המדבר כי אין זה הגבלה על האיש המדובר בו כי זה הוא עצם סגולה לכל העין. המגביל הוא דבר אשר ינלא במקרה באיש מהאנשים כמו שכאמר לאונן הכותב. האומן. זה השם מגביל האיש הנכלה מחברו ולזה קאמר כי הדבור סגילה לא מוגביל כידוע בהגיון :

(א) הנפיש אור הגוף ידמה הנפש ותכונה במשל וכמשל לשמש והירח הנפש מדמה ללונה שהיא מאור הלילה וכן הנפש היא אור הגוף החסך והתכונה הדגה לשמש שהוא מאור היום כן התכונה אור הנפש שהיא דומה ליום ומוסכם המשל והמשל מכל לר :

(א) ההפרש העיוני גדר היס. באשר הוא כופל על דבר המוגבל ונחפש במקום ובזמן. ומלוי. כופל על דבר נלתי מוגבל במקום ובזמן אך הוא מקוים המליחות נלתי אפשרית :

(א) הישר הגדול. הנכלה הכאסון סוגל לירות האחרות יען כי היא העלה העליונה ודרך זו ילאו ההשפעות לכל העולם בכללו לקיום לירות האחרות והוא סוגל לורת הנקודה הפסיטה ומכנה נקודה שס פסיטה יען כי הנקודה האמיתית היא רק נקודה המלוירת צטכל לא צמורגש ולא צמוש כי נקודה הנחפשת צמורגש ע"כ יש לה גדר הרוחצ והאורך וסנה להיות מומש לא נקודם והנקודה הפסיטה היא דבר דאין לדמות עליה לא אורך ולא רוחצ. כן השך הגדול אין נחפס צמחצנה לרוצ העלמו רק השכל והעיון מטייז מליחותי :

(ב) והשכלים הנפרדים כובלים לורת הקו כמו הקו ממוצר. מכמה נקודות והקו האמיתי היא הקו שאין לו רק אורך ונחפס קלת צמוש כן יש קלת חפיסה יותר בעיון השכלים הנפרדים. ושומרים לורות השכים צמוש

נחש כן יש קלת תפוסה יותר זעיון השכלים הנפרדים ושומרים לזכות השנים
ר"ל זהם הוא המחלת הנפרדים והמוגזלים כי הנצח הראשון הוא צנדר
האחדות כמש"ל :

ג) והרקיע העליון הוא גלגל התשיעי אשר יסבב הגלגלים כולם אשר נמצתם
נעשית ההרכבה כמש"ל ולזכות הגוף אשר סובל שלשה קוים
מרוחב אורך עומק א"כ סובל זורת עליו ולזכות הגוף כי הוא הנורם
הראשי ע"כ הוא צמעלת השלשה והיולי צמעלת הארבעה שהוא סובל זורת
הארבעה יסודות וזה הוא חשבון העשרה שבהם נכלל זורת העולם
צכללו. אבל העשר ספירות הנכללים נעשרה מאמרות זיאר
המחצר נספר זורת עולם פ"כ וז"ל הם השלש זורות העליונות
המתוארות זאת רוח ומים כו' והזורה הרביעית האור השמשי המושפע מן
האור הרוחני השכלי המתואר באספקלריא המאירה כו' והזורה החמישית הוא
הזורה הצחכית ההעלמה והוא המתוארת בגלגל השכל כו' והזורה הששית
היא זורת הגלגל התשיעי המתואר נרקיע כי כשמו כן הוא וגם זה סתר
עליון ולזורה זו היא המקנית והכוללת שאר הזורות הגלגליות כולן ובהחליות
אליהם ארבע הזורות היסודיות. הרי לך עשר ספירות המתוארות נעשר
מאמרות כו' ע"כ :

א) מציאות האדם מנאר כי
האדם לרין השחלות
לשלשה דברים האחד. להשגית על
הגוף שלא יחלש למען יחיה לזרת
זמנו הקצוב על פני חלד כי
אם יסבב עליו ימות בלא עמו. גם ישחלד לקיום המין למען התמדת
ההויה ולא יתבטל המין. וישחלד להשלם נפשו למען יזכה לחיי עד לעוה"צ :

א) העין רואה אחר ז' קליפות.
והם עור הקרני. עור
הזנעי, חדר החלון, חדר הפנימי,
עור הרשתי, העדסה, ומשם יגיעו
הקרנים והנלוות לזיכר הראות
המתוצרת למוח לשפוט על אמתת
המוחשים שפעולת העין כפעולת
חדר החשון כעצור צחכית המתזה

ומאחרי הז' קליפות רואות הכוכבים שנכלל השמיני צמורות המזלות אחר
ז' הגלגלים והכוכבי לכת. כן השגת החכמה העליונה חכמת האלהית לא
תושג רק כאשר יקנה האדם מקודם את ז' החכמות וזה כוונת חז"ל באמרת
ז'

רב פעלים

ז' מעלות היו בקולס כי לא יעלה על ראש הקולס לנזא עד תכליתה רק
אחר שבעה מעלות הסכמות :

א כמו שהמזון . שהחום הטבעי (מז) א) כמו שהמזון חלק מה
שנמש מן החי כן
האישים ההוים חלק הנפסדים
להתמדת ההויה במדת זמנה .
האישים הם השלמת הנפסדים למען קיום המין להתמדת ההויה שימניד
למדת זמן הקלוב להתמדת העולם :

א) כמו שפעולת . האש נכרת (א) כמו שפעולת האש נכרת
בנחלים המקבלים
הצבע האדום כן פעולת השכל
הפועל שהוכחו הפוליטופים
הקדמונים למניע היסודות ונותן
הנורות ניכרת בהנצחים :

א) גנת אגוז ר"ל יען כי מראשית (א) גנת אגוז רומזה אל גנה
ההשקפה כראש שכוון
לאגוז אחת רק צדדך משל הניחו
עליו שם גנה עז"ק כי זאת
רומזה לגנה מיוחדת של אגוזים
והא דלא קאמר גנת אגוזים יען כי

צלשון המקרא לא נמצא כינו לשון רצים על אגוזים רק צלשון רז"ל יש הרצה
ואפשר כי צלשון המקרא מין האגוז ככלל היחיד והרצים שם אחד ולא ישמחה
תואר השם וצזה כוון הרצ ז"ל לסוד מופלג ונראה שדעתו (עיין צפרדס
רמזים לרמ"ק שער ערכי הכנויים) למ"ש צתיקוני הזהר כי המלכות נקראת אגוז
וגן תחלי ונקראת צפני עלמה גנת אגוז כמו אגוז המתלכטת בתוך קליפותיו .
ולא כמ"ש במקום אחר צתיקוני הזהר כי היסוד נקרא אגוז . והנראה מדדחק
הרצ עלמו לפרש מלת אגוז שהוא נקרא צלשון מקרא צלשון רצים וגנת אגוז
רומזה לגנה מיוחדת של אגוזים ואי כ"ל דיסוד נקרא אגוז נוכל לפרש אגוז
לשון יחיד ופי' הכתוב הוא כי העלכות הוא גנתו של אגוז דהיינו גנת היסוד
שנקרא אגוז א"ו שם"ל כסדרה הראשונה . אכן צפפר לרור המור להרצ ז"ל
כראה דס"ל כמאמר השני צתיקוני דיסוד נקרא אגוז והמדה העשירית גנת
אגוז ושניהם כאחד נוצרים וז"ל שם פ"ח יסוד האגוז נפלא מאד ארמזו עליו
צמקום אשר הכינותי צהי"ת ומזל תלומים נקרא צלשון ערבי גוזא והנן זה"
ע"כ וכונתו צזה לאגוז נגזר מן לשון ערבי גוזא ופירושו תלומים והנה
נקראת

נקראת עלכות נכת אגוז ע"ס שניהם דמלכות נקראת גן והתשיעית נקראת אגוז ושניהם הם תלומים. עד בנקראת המדה העשירית נכת אגוז והכה בלשון פרזי גוז אגוזי גוזל הוא ככז תלומים. א"כ בלשון פרזי אגוז ותלומים נגזרים מעלה אחת ואגוז ירמו לתלומים :

(א) צורת העידם. בכלים האלו
 שלריך לעיין
 בהם צמדות העגולה ושנעה אלה
 הכלים מרמזים להכלים הרומים
 המקיימים העולם כי, מעגל, מרמו
 לנורה החמישית גלגל השכל,
 העגולה, לגלגל התחתי נורה הששית (עיין ל"ה פ' כ'), וצמחונה, הרומות
 לזרועות מרמו לזרועות עולם והמה הארבע יסודות שמתקמם זרועות עולם
 שהמה סנת המורכבים והעולם כולו. והמה הארבעה נורות האחרונות עי"ס
 וצפ"ז סס. צמחוד. מרמו לעמוד אחד ולדיק שמו שחומר ולדיק יסוד
 עולם. סס פ"ז. ונקו הסוצ. מרמו להסכלים הנדלים מניעי הגלגלים
 שהם מנינים נקו כמ"ס צמחוד כ"ח כי הקו מרמו להסכלים הנפרדים כי
 יש להם השגה צמכל כמו הקו כושג צחוס. ונסנת החנועה הטבעית
 הסוצנת ירמו למ"ס צל"ה פ"ב וז"ל והטבע הוא קוד אלהי וכח רומי עולם
 מתלכד התלכדות ראשונה צמחוד הגלגל העליון אינו נודע מלד עממו כלל
 כו', וצמחוד. ירמו למ"ס סס פ"ז כי מרכז מרמו להיכל קודש מכוון
 צמחוד.

(א) רומים לפחות משנים ירמו
 לשני השמות אלו
 אלה הויה צ"ה כמ"ס צל"ה פ"ז
 וז"ל על היות סתר שני השמות
 סתר אחד ומתעלמים זה עם זה
 וגם שני הצינות משולבות אלה
 אל אחתה עי"ס וכתבאר להלן צה
 החומר לבסוף. (ב) אמנם שמן
 ותורק ושמיך. מרמזים לג' שמות נדלים זמ"ז צעלם ר"ל הג' שמות יה
 אלה הויה צ"ה סכל אחד מעיד על ענין אחר ג' ענינים נפרדים והמה,
 סס יה, הוא הסס מורה על עלמותו והתחדו להיסיר על היחוד העליון
 השלם המוחלט ורומ קלת רמו צמחי ארומיות לנתינת עולם השכל ועולם
 הכנעי, סס אלהי, מעיד על הסס הקדמוני ומורה על הליאות האל
 וקדמותו ורומ צעלם ארומיות קלת רמו לשלש חלקי העולם כי בכלל
 הסס הזה ככלל משלם ארומיות אה"ו, והסס הו"ה צ"ה מורה על מהותו
 ועלמו

רב פעלים

ועלנו ועל חדוש העולם הוראה נעורה ורומז ב"כ בחרצת אלוותיו קלת
 רמז לעולם היקודות. א"כ הנה מעידים לב' ענינים נפרדים ועכ"ז שלמותם
 ושלשם מורים על עצמות הנית"ם ושלשםם כאלה טונים עיין ל"ה ח"ח
 והשלשה שנות אלו הם חכמה זינה תשחרת כי שמן הוא נחמה ומחכמה
 כשפעת החכמה ותורק לזינה והשם הוי"ה הוא עלם שמו יתנצח ושלשםם
 כאלה טונים כי שורם אלו התיצות והאותיות הנה רק קיים ויקודות כי
 האות ה' נבנית על קיים והיודין כמו נקודות וכאשר נתעלמים הנקודות
 זהקיים יתארו לאות שלם ושם אחד שלם. עיי"ש ל"ה פ"ז וז"ל "ומתעלמים
 זה נזה הכתעלם אותו חומר נעלם הנעלם נאותו לורה הנעלמות ונתחשלים
 הנקודה בחוט הסוצצ והסוצצ בנקודה כנרמז באל"ף וזא"ו עיי"ש" ור"ה נזה
 להשימינו איד הם מתעלמים יחד כי תמונתם מיוקדים על נקודה וקו והקו
 והנקודה מהעלמים יחד ר"ל כי בכתעלם הנקודה נהקו. והכתעלם הקו
 בנקודה יהיה מספרם אחד ונרמז באל"ף וזא"ו כשתהיה לורת האל"ף בליוור
 יו"י עולה כ"ו ותחלוק הרקיע דהיינו הואו המחבר לשני היודין לליוור שני
 ויין ישאר י"ו למעלה י"ו למטה ועולים ל"ב כוננין ל"ב שנים. כנודע בנצלה
 וכאן כתעלם הנקודה נהקו השני יודין בזהקיע דהוא הקו וא"ו המנדלת
 באל"ף. ועתה דלה וא"ו במילוי א' כשתהיה הא' בליוור יו"ד עולה כ'
 והשני קיים י"ב ג"כ נס"ה ל"ב וכאן כתעלמו הקוים בנקודה כי כאשר
 עשינו מהאל"ף המילוי יו"ד היא לורת הנקודה י' א"כ א' מאהיה כמו ו'
 מהויה והוא כמו נשניהם א' או ו' ושניהם אהיה או הויה א"כ שניהם משולבות
 אשה אל אחותה :

(א) ברם. ל"ל דרם. כי אינו דומה (ב) חיות של כל בעח"י שתחת
 חיות הנצח"י לחיות החי הגלגל מתוארת (א) בהם
 המדבר כי חיות הנצח"י היא חיות כאמרו כי הדם היא הנפש ומציאות
 הנצחית מסתתרת הדם ומרובות החי המדבר מהוארת באדם מצד
 כמאמר הכתוב כי הדם הוא הנפש הישכל האנושי הנאצל עליו והתכם
 אצל מליאות החי המדבר מתוארת עיניו בראשו והכסיל דבו בראשו :
 בזהם ר"ל מלך השכל והלורה
 הרוחנית הנאללת עליו דהיינו הנפש הרוחנית וכל כחות האנושית אף כחות
 החיות אינה נצחית בעלם מנקור הדם רק גם הנה כחות מכתות הנפש
 הרוחנית המלצבת הכחות הנצחיים וכח"ש הר"מ ז"ל בשמנה פרקיו למס'
 אבות כי חיות הנצח"י וחיות האנושי המדבר אינם נקראים חיים רק נשימות
 השם אצל אמן הנומה והחיות בזהם כנומה והחיות הנומחים והנצח"י .
 והתכם עיניו בראשו ר"ל תכלית קיום האדם הם עיניו ר"ל ההכמות כי עין
 מלשון עיין חקירה שכלית והכסיל דמו בראשו ר"ל לומר קיום חיותו הוא רק
 מהדם החיוני הנצחית כמו שארי נצח"י ואינו מין אנושי :
 ההגיון

(א) הסבין הוא יסוד הסכמות
כולן כמלך כמדינה כי ע"י
הכמה הסבין ילמד דרכי ההקט
והעופת והמה הסולמות לעלות על נמחי הסכמות כולן :

(ב) מיני השרצים המשתנים
בצורות וטבעים ופעולות
והם המינים המתהווים בלי זכרים
ונקבות מי השומר סדרו ומינו של
כאז"א מהמינים או מאיש כל מין
ומין וצורותיו וגווניו ופעולותיו
יעמדו בה בעלי המחקר (ב) ויעמידנו
על העיקר. ואם אין מענה בפהם
הכמה מה אין להם (ג) וכבר
שאלתם על מהות כל הדבר ועיצומו
ואמרו לי מה שמו. ובאור זה הוא
כי השאלות על גבולי הדברים הם
ארבע לא חושג ידיעות שום מונבל
בזולתן. השאלה הראשונה היא
שישאל השואל על שום דבר אם
ישנו במציאות. והשני מהו זה
שהשאלה נוספת עליו. השלישית
בעד איכותו. והרביעית למה זה. לסיכך
אפשר לשואל לשואל ע"כ דבר
מונבל מהו כגון שישאל מהו זהו
הדבר שאנו עומדים עליו ישובוהו
הנשאל ארץ או אדמה והנה אינו
משיב דבר על שאלה זו כלל לפי
שהשואל שואל כענין על מהות
הדבר וזה משיבו מה שמו המוסכם
עליו באיזה לשון שיוזמן וכן
בשאר הדברים שהחקירה על מהותם
אפשרות ועוד יש לשואל המעמיק
לעמוד על (ד) גבול הדבר המבוקש
ולומר מהו עצם האדם ותהיה
התשובה חי מדבר מת ואני אומר
כי אין חי מדבר עצם האדם כי"א
שמות מוסכמים אל המקרים המתקנין
עצם

(א) מיני השרצים נשימור סדר
מיני השרצים
המתהווים מבלי זכר ונקבה רק
בצורות שונים וטבעות ועכ"ז יש מינים
שונים שונים למיניהם נקודת נכון
תם השימור עמיתים וגוונים שונים
מעניינים הם מתחלפים כמו הכוסים
הלכנים והדומים ועלם מעודת
פעולת כל עין ומין כפעולת החוש
לחפור חפירות נענן אדמה שלך
לפנות דגים מן הים הוא מופת
מטלה לאמונת השגחה פרטית נכד
כל נעלי המחקר ויודו כלנו כי
הנתינתם הוא פועל ולומן האמתי
כי הם יעמדו כנזר מבלי תם מענה
על שאלתם לחם קנה נודקת
לדברים האלה עפ"י אמונתם
נעצמות (ב) ויעמידנו על העיקר
ידו על העיקר המקיים הדברים
האלה והוא הנתינתם (ג) וכבר
שאלתם ולרשיה כי אינם
יודעים מהות ועצמות הדברים כי
כאשר שאלתם על מהות ועלם
הדברים לא היה להם מענה נפיהם
כלל לכנות שם פרטי על המהות
ועלם הנשאל כי כאשר נשאל להם
על מהות לאמור מהו. יסורנו לי נשמו
המוסכם עליו ח"כ אין התשובה
ממין השאלה ד"מ מהו הדבר שאנו
עומדים עליו והוא שאלה ממנה
האפשרי שאנחנו יכולים לעמוד על
האזן ועל כלי ועל אדם על כל
מה שאפשר לעמוד עליו ויסוד
8.

רב פעדים

עצם האדם וגם החיות אינן מיוחדות אוהו משאר בע"י וגם הרבוז הוא סגולה ואינה עצם. וא"ת משכיל במקום דבור הרי אינך מיוחד מהשכל הנפרד יחוד מוחלט ולא עוד אלא שאין כל איש ואיש מאישי המין האנושי משכיל בפועל (ה) ואם תמשיך התשובה עד הנבול המשולש הרי בטלה השאלה והתשובה מעקריהן שהרי לא נשלם הגדר שיהיה נגדר בו בתותו בחיים כלל וגם לאחר מותו אינו ח' ואינו מדבר והרי נמצא נדר האדם משולש במאמר לא בעצם. (ו) ומלת מים רומזת לשתי מהות העליונים והחתונים והבן זה. לסיכך אין הידיעה שלמה כ"א בדיעת המהות החכלי שהוא צורת העולם והבן זה נ"כ והנה הקריחתו העיון השלם להישיב אל עצם המהות החכלי המשמיע מציאות ומהות לכל הנבראים שחתתיו ע"ד השתלשלות הנעלמות ואולי יש אתנו יודע עד מה ישיב מהות העולם כולו קו לקו בכרזיו וחלקיו :

הנשאל ארץ או אדמה הנה אין התשובה ממין השאלה כי לא נחתו התשובה על המהות רק על השם המוכסם עליו והנה השואל שאל כענין והמשיב לא השיב כענין. (ד) על גבול הדבר גבול הונח על העלם המגביל דבר אחד ומחזרו. כעו הדומם והלומח א"כ הלמיהה היא המגביל הנראה ולא נעלם. וישאל השואל מהו עלם האדם ותהיה התשובה חי מדבר עת הנה אין התשובה ממין השאלה כי חי מדבר אינם עלם האדם כ"א צמות מוסכמים אל המקרים המתקנין עלם האדם. כי הם עניינים מסופחים לעלם האדם למקנו למדבר, וגם צמם חי אינו מגביל עלם האדם כי החיות כולל גם שארי הצמח"י גם, מדבר, אינו מגביל עלם האדם כי הוא רק סגולה ועלם האדם נהעלם. ועם משכיל אינו מייחד עלם האדם יען כי עם משכיל כולל גם להשכל נפרד כי גם הוא משכיל עילתו : ועוד כי עם משכיל אינו כולל לכל אדם שאין כל איש משכיל.

(ה) ואם תמשיך את התשובה עד גבול המשולש ראה שמגבילהו לומח חי מדבר או לדבר שיש לו שלשה מתקנים אורך רוחב עומק הרי נעלה השאלה והתשובה מעקריהן כי זזה אשר העלם הנשאל הוא דבר נגדר מגבול המשולש לא נשלם גדר העלם כי גדר העלם לדיק להיות עלם מתעלם צמחית הדבר צין צמיו צין צמותו ואלה המשולשים לא נחשלו צו לעלונים כי יש אחרים שאין להם כח הדבור ולא נשלם הגדר אפי' צמיתם צמיתם ואחר מותו אינו חי ולא מדבר וגם המשולש מהקיים יתבטלו צמותו כי ירקב צמחת צלי.

א"כ הגדר משולש אינו אלא צמחית לא נעלם : (ו) ובן הדין. צמית לא יוכלו להגביל מהותם כי מלת מים כולל מים עליונים וחתונים והמים עליונים אינם בפועל, ע"כ אין להבין רק מהות החכלי דנאמר שהוא דבר נמשך מהחכלית ע"כ העיון השלם יכריענו להישיב על עלם החכלית המשפיע המליחות ע"ד השתלשלות ואין אנו מציין רק

דק דרך כללי ואולי יהיה לנו חכמת מה היינו מצונין כל הנריאה קו לקו .

(א) השכל הנפרד הנה מנאר נזה (בן א) השכר הנפרד מצד שאינו
 כי לא נגדר האחד
 הנאמר על הצורה ית"ש האחד הנאמר
 על השכל הנפרד כי האחד הנאמר על
 הנפרד נאמר על אחדות העלם כי אינו
 גוף הוא אחד והמצוי
 ח"אשון ית' מצד שהוא אחד אינו
 גוף :

מורכב רק גדר השכל הנפרד והנזלו הוא צורך עילה ועלול אבל האחד הנאמר על
 הצורה ית"ש נאמר על אחדותו הנמורה שאין עוד זולתו. והנה האחדות משכל נפרד
 נחייב אחדותו מלד שאינו נוף יען כי נחזרר שהם מניעים הנלגלים נחמדות
 ולא ייעפו ע"כ אינם גופים מורכבים כי כל מורכב נפסד נהכרה . והם
 אינם נפסדים מחויב שאינם מורכבים מחומר היסודות רק הם חומר רוחני
 אחד והרכבתם היא הרכבה רוחנית וחלקי ההרכבה נהם אחד נאחדות אין
 להשיג מהות חלקי הרכבתם רק יש השגה רחוקה מהרכבתם והנזלתם שהם
 צורך עילה ועליל . אבל הצורה ית"ש נמשך שלילת הגשם מלד אחדותו כי
 אחדותו הוא ראשית ההכרה וקיום החקירה כי כל העלולים נאשר המה
 נפרדים ע"כ המה מונגלים מלד הרכבה או מייסודות מחולקים או הרכבה
 רוחנית מחומר הנזלים וכל מורכב לריך לפועל הרכבה כי ההרכבה לא
 תעשה מעצמה ע"כ נמלא מיוחד מחיז הנזילות אשר פעל ועשה
 המורכבים האלו והוא היסוד צית"ש וכאשר נוכיח אחדותו נכריח מזה על
 שלולת חומרו כי אם יהיה גוף ע"כ הוא מורכב כי כל גוף מורכב ולריך
 לפועל עושה ההרכבה א"כ מזה הדין לתכלית מחיז הנזילות מופשט מחומר
 ואינו גוף ולא כח נגוף כמש"ל :

(א) הצל והחשך אמר הכחוב (בן א) הצר והחשך נבראו בבריאת
 נראשית נדל אלהים את
 השמים ואת הארץ כו' ומשך
 עפ"י תהום . והנה יקשה לכאורה
 הארץ לפיכך קרא שם

הלא החשך הוא אפיסת האור והנה אז לא נכרחת עדין האורה ואין נקרא
 שם חשך קודם הנזירות האור לכן רנה נזה הנאמר לנאר גדר שמות מלל
 ומשך ונוטה לדעת ר' יונה אכן ננאח כי חשך וחשך אחת שר' יונה פירש
 נכתבתם חשך היום כמו חשך השמש . עיין נס' השרשים לר"ק שורם
 חשך . וס"ל להרז כי חשך מנזרת חשך , ולל מנזרת כלל . יען כי הלל
 והחשך נמהים מפאת המוחשים המסתירים האור מלהתפשט על הגופים
 והמוחשים שאחריהם כמו כדור הארץ נעה יבוא לנכח השמש יסתור וימנוע
 אורו מלהתפשט לאחורי הכדור א"כ הגופים שמאחורי הכדור כלולים
 ונחשכים מקריני השמש ועפ"י הנחה הזאת הונק שם חשך כמו ומשך
 עפ"י תהום נאמר הכחוב כי ננריאה הארץ נמלאת הכנה המונעת
 והמושכת

רב פעלים

החושכת והמם תחת המאורים עפ"י תהום. ח"כ הלל והמחך נכדלו צנריח
הארץ :

(א) סוד הנקודה והמשכס מהנמשלים
זהם כי הנמשלים העליונים
נמשלים זהם כמו שניאר למעלה
צמאמרים שונים כי הנקודה דומת
להנצח הראשון שאין לו תפיסה רק צשכל לא צקוס ותפיסה רחוקה כמו
הנקודה שאין לו רוח וואורד ואינו ניסג צמוט. הקו ירמו להשכלים נפרדים.
סיג זהם השנה ותפיסה יותר כמו שהקו ניסג מרחקו צמוט. הגלגלים צמטת.
כי ישמרו ויגולו לעיני כל והנוף לגוף המורכב ח"כ הדברים הרחוקים
נמשלים זהם והם נמשכים ונשפעים מהנמשלים ההם .

(א) אמר המדבר המרובע אינו
נמלא גדר מלוי הונח
צעלם וראשונה על דבר נמלא
מעלמו צלי פעולה נוספת מנחון
רק נמלא מעלמו צבולת הסבע
ח"כ המרובע כוכל לומו שאינו
נמלא יען שאין מליחותו
סבעית רק מלחכות אלל המשולש
ידו צכל ויד כל צו, כי כל גוף
משולש ר"ל לא משולש צגס
רק כולל מנצולי המשולש רלה שכל גוף מונצל משלטה קיום אויך רומז
עומק :

(ב) ומסמנים י"צ משולשים גשמים וגם צנחית ההשגחה וסנת קיום העולם
יסמנו צעלי המקוצלים י"צ משולשים גשמים ר"ל משולשים
גמורים מונצלים צין שלטה קיום והיינו משולש גמור ויכניה צגס גשמים.
ור"ל גמורים ויעיר על ה"צ גצולי אלכסון המצואר צספר יצירה צריח
ע"ג אטר דרך ה"צ לרופי ההויות מרד ההשפעה צ"צ אלכסונים ומחלקים
למספר י"צ החדשים ממקור הצרכה מאין סוף צ"ה עד מרכז הארץ
ומרחיצין והולכין ממזור הארץ עד עדי עד והן זרועות עולם יולאים
מרתון העליון הנעלם והמה צכלל י"צ משולשים גמורים מונצלים צין ג'
קיום והיינו שני קיום וחלק י"צ מהסובצ חכלית ההשפעה והרלון המקיף
העולים מכל לר .

(ג) וגם השילוש משחלשל רלה צזה השילוש הנצח הראשון. הרומ. ומים
העליונים. דמיון המלך והמשנה והשלטים (לעיל מאמר ל"ח) והמה
משחלשלים

אשתלשלים צורך עילה ועלול מן הראש העולם העולם הקדמוני עד סוף העולם :

א) הנציצות גם מופת לנכול הרקות , למרנית העיון צמליחות הרקות אמרתי להאריך קלת ולבאר המופתים שרלה הרצ המחזר ז"ל להניח צדרי החקירה ההיא :
הנה הפילוסופים כלם ונכללם ארוסטי מקרו ודרשו אם

יש ונליחות לרקות צעולם והיינו שימלא צעולם מליחות מנ' מרחקים נאורך ורומז ועומק כדלים וכפסטים מן הגשם ובזולת חומר . ואשר הביאם לחקירה הזאת הוא כפי המבואר בקלורי אכן רש"ד לשמע טבעי לאריסטו מאמר דביעי ח"ל "המחשבה אשר קרה לנו בתחלת הנצרות שמה שלא ינוע ראותנו ולא יעוק אותנו הקפתו נחשוב אותו רקות" עיי"ש וקלמס חשנו צחיוצ הרקות ואריסטו האריך בנכול הרקות והתאמת הכחחו זאת גד' מופתים . האחד אם היה הרקות נמלא . התנועה בלתי נמלאה , והוא כי התנועה לא תמלא אם תנועה הכרחית או טבעית והנה הטבעית תתחלק לפי הטבע או לצרות ממנו או להתקרב למה שאליו יתנועע ואם הרקות נמלא הנה צרקות אין צו התחלפות כי אין צו שום דבר המחייע הממנו ואליו א"כ לא יתכן צו תנועה טבעית גם התנועה ההכרחית לא תמלא כי סבת ההכרחי הוא שהחומר יקבל כח הדחופה מהתנועה הראשון וידחפהו למחוץ חפץ הזורק ואם יהיה רקות נמלא בלא חורר א"כ יחוייב כי בהפרד המניע תתבטל התנועה תכף ובהפרד החץ מן הימר יונח תכף . ואשר חשנו צרקות היה יען כי אם אין רקות נמלא לא יתכן התנועה כי אין יתכן הכנס גשם בגשם . המופת השני שציאור אריסטו . הוא כי ידוע כי סבת מהירות ואיחור התנועה נערכים צחילופי הממונעים או מקבלי התנועה ד"ת שני גופים שוים צכמות חומרים והאחד ירחק מוכח תנועה ככפלים מחזירו יהיה מירון תניעחו כפלים ממרון התנועה מגוף השני כמו גוף א השוה צכמות חומרו עם גוף ב ומשקל כאו"א עשרה ליערלות וגוף א ירוץ צרגע אחת מרחק אלף אמה וגוף ב ירוץ צרגע אחת מאה אמה יחוייב צהכרת שמהירת תנועת גוף א הוא עשרה פעמים מההירת תנועת גוף ב או הנה מחולפים צערך מקבלי התנועה שלא ישוה אם הכפילה תהיה צאור או צמים . כי אם המוחש יתנועע צחוך האור או המים . האור או המים הם מקבלי התנועה ויותר יתגר המוחש צמרילתו צחוך האור ממרילתו צמים והמה צורמים המהירות והמתאחרות ולפי"ז אם הריקות נמלא . יתחייע שאין כאן שום דבר מקבל התנועה א"כ יתחייע שהמתנועע צו יתנועע בלתי זמן כי אין כאן דבר מקבל התנועה וזה הדבר שקר סימתועע דבר בלתי זמן : המופת

רב פעלים

המופת הג' מלד חלופי המנועים הוא מזה הלד בעלמו כי ההקדמה לודקות שמחלופי זמן הנפילה נערכת כפי חלופי כח דחופה מהמנועים והנה צרכות נתברר כי שם תחויב מלוא התנועה ז"ל זמן כאשר נדררו מערך מקבלי התנועה . א"כ יחויב שמחלופי המנועים לט תחלקל התנועה וזה שקר . המופת הד' אם היה הרקות כמלא וגדר הרקות הוא שגם אליו ג' מרחקים נכלל מנשם וריק וכל והנה הכנס גשם בגשם היא מלד מרחקיו הג' ואי אפשר הכנס הגשם צרכות שגם אליו מרחקים הג' ואם יכנסו הגשמים צרכות הרקות ואם הוא אפשרי הנה אפשרות הכנס גשם בגשם ג"כ אפשרי וזה שקר . והנה הדב ר' חסדאי קרשקש צקפרו אור ה' הוכיח בטול מופתיו הארצעה אשר באמת שוים הנוטול כי על מופתיו שקר כאלה רלה לננות באנני חסו להמנעת וליאות גודל בלתי צעל תכלית . וירבשיל ממופת הא' הוא . כי האומרים שאם לא יהיה הרקות נמלא היתה התנועה בלתי אפשרית אין כונתם כי הרקות קצת התנועה שאם יאמרו כן היה הדרך אחר לנאר הפך כונתם כי צרכות לא ימלא המנו ואליו אכל הם לא אמרו רק היותו קנה צמקרה ולא יחויב היות הרקות פועל או תכלית . וירבשיל המופת הב' זה' שמנועה צרכות תחויב שתהיה נזולת זמן כי אין דבר מקבל התנועה הלא ידוע אלא חכמי העצב כי לכל ערך תחויב דבר שרשי והנחה קדומה ועל קוטב השרשית חסוב הערך א"כ אם התנועה נערכת צורך המקבלים א"כ מוכרח להיות צמליאות תנועה שרשית ועל ערכה תעורך כח זה לעומת כח האחר ד"ו איחר התנועה צמיש היגע לאיחור התנועה צמיש היותר יגע כאשר היגיעה אל היגיעה ואם סלקנו היגיעה תשאר התנועה השרשית וכן הדין צמאר ערכי התנועה א"כ התנועה השרשית תחויב להיות צעלם צרכות וכאשר יצוא מנועים אחרים יהיו נערכים צורך הכחות נוסף על התנועה השרשית . ור"ל יען כי מקבלי התנועה אינם רק גורמים מהירת ואיחור וכאשר נכלק הגורמים תחויב להשאר תנועה שרשית והיא קצת התנועה בלמת ואין זה רק הכח המניע והוא השרשית לכלן וכיון דנצטב כח המניע למת זמן להתנועה בהתחלק הזמן צמולת התנועה ובכמות גודל המנוע א"כ יחויב שגם בהתחלק המקבל צמאר זמן השרשית אכל כשכמות שהמקבל הוא קצת השרשית לתנועה אז סייד לדין כי בהתחלק המקבל מה' התנועה בלתי זמן אכל המקבל היא רק פעולה נוספות על השרשית . ובמור המופת הד' היא ככל ורשע רצה ומתחלות לא נאה לכביל לאומרו ואף כי למוקר כזה אך ככלתו ורשעתו העתהו שהאומרים צרכות אין כונת המנע גשם בגשם מלד המרחקים בלנד רק מלד שהם צעלי חומר ואם היה שאין המנעת מופת החומר . המרחקים לא יעוררו מקום והיה אפשר הכנס גשם בגשם רק החומר הוא המנוע . עיין אור ה' מאמר א' כלל א' וכלל ב' שהאריך כזה והנה המתברר ז"ל המליא מופת לנטול הרקות עקבת הגעת הכליות . כי בקצת הראות האור חשנו הקדמונים כי היא התפשטות האור מגוף המאיר וממנו יזרמו תמיד בלי הפסק חלקים מאורים בלתי מתנועים

מתנועעים והם הקוים המאירים ומגיעים לעינינו אכן חוקרי הטבע האחרונים
מאנו בדעה הזאת כי לא יזנן על כיון טבע התכונות והתדעויות הנליות
עשני גופים מאירים הנפגשים על נקודה אחת כאשר הריגשי כמה פעמים
צקרני הכוכבים. ע"כ החליטו כי כל אור העולם כלו מלא על כל גדותיו
מחומר אורי זך ודק למאד בלתי מתנועעים והם מקבלים הרעדה מהארת
גוף המאיר ויעשו גלים עד צואם על צנת העין כמו שניארתי למעלה
מאמר א'. והחלקי האוירים ההם נקראים צטם איטור ויען כי צנת הארה
היא רק מפאת תנועת האור ע"כ כאשר יפגשו שני תנועות משני אוירים
מתנגדים שוים צנת תנועתם יצנתו מתנועה צהתנגדותם וכאשר אין תנועה
אין הארה כאשר ציארתי למעלה באריכות אבל לדעה הראשונה שגוף קוי
אור יגיעו לא יתכן ההדעכה והכזיה ששניהם גופים מאירים אבל להדעה
הזאת לא יגיע אלינו רק הגל האחרון ע"י תגיעת ההרעדה מהאור המכה
על הוריד ומעיר אותו לשפוט על משפט המאור כמו הרעדת האור ע"י הקול
המכה על חוף האזן לשפוט על אמונת הקול וכאשר תשנות התנועה משנות
סנות ההרעדה. והנה האור האור ההוא הוא כ"כ דק למאד עד שתעבור
צמוך הגופים המוקשים ג"כ וצתנלי שיהי' הגופים זכים כמו צמוך הזכוכות
ואחלמה ב) "הניצוץ יתלכד בם ראשון ראשון" מוכח דהקושיא מהדעכת
הנליות והקרני אור לחלחל למלא סנה אחרת למליאות האור ולא הספיק
להנחת האור הזך האיטורי כי ההנחה הזאת הלא מקרוב צאת צנת
חקפ"ג. אכן הרב ז"ל להנלל מקושיא הזאת החליט כי האור העצ היא
הסנה להגעת האור אללנו כמו שהמים יגרשו האור מגל אל גל כן יתלכד
האור צהאור והאור יגיעו אללנו מגל אל גל וכאשר יפגשו גלים מתנגדים
תשנות התנועה ולא יגיעו אלינו. והנה זה תיפתר לצטול הרקות דאם רקות
מזוי לא תמלא הגעת אור הכוכבים אלינו שהם נעלאים צאמלעות לכידת
האור צהאור : ג) הוא בעצמו מופת אל מליאותו. הרב ז"ל לא החליט
המופת הזה להנחה מוחלטת כי אם חויג הגעת האור היא צאמלעית האור
א"כ לא יתכן ראה מאירות וזכה כי לא כל הקוים נלכדים בגוף אורי
נערכים צתזגם זה לזה כי כל האור אינו שוה צתזג כי מקומות מקומות יש
מהם יצישים ומהם לחוס לפי ערך האדים א"כ לא יתכן שיפלו כל קוי הגוף
המאור צפעס אחד על וריד הראות שיוכל לשפוט על לורת גוף המאור צפ"א
רק צרגעים מתחלפים ולא מחויג הראות צפעס אחת ולא יתכן ראה צהירה
וצבנה הזאת מחויג מליאות הרקות צמוך האור כי האור כמו גוף ספוגי
מחולחלת כן האור מחללים רבים רקים מכל וכל וצדרך הנקצים רבים ההם
יכולו הקרני שמש צאשר ימלאו מקום צו עגור צלי שום אמלעי והיא כדעת
הסנדה הראשונה ולא יהיה להם שום מניעה חיוני ויצואו כולם להעין
צצוה ומראה ראה זכה וצהירה והקושיא האחרת מהדעכת הקרנים צמקומה
צצומדת ע"כ אין להעמיד על עיקר מליאות הרקות כי יש דעות נטוות לכאן
ולכאן וכן החליט הרב ר' חסדאי ז"ל שאין להחליט הנחה סוחלטת על
החקירה

רב פעלים

החקירה הזאת מהירות (סם מאמר א' כלל ז') "וז"ל יראה כי אמתנו אם פנינו מקום הארץ ואולי עד המרכז יחולל אורח אם זה מלך המנעם הרקום או לסבת כוזב האורח לא התנזר עדיין ולא יתנזר ע"כ" והנה לשי הנחת חוקרי זמננו סבת הנעת האור כי נחתיב מגלי האור הדק האטייר אשר אין מקום ריק ממנו במרחק מרחמי הנריאה ולא נחתיב ע"י האור הנשמי לא יונה עכירת הראות כי האור האטייר לא ישתנה מזוג כי הוא אור צלתי כחפס ולא ישתנה ויחייב שיפלו גלי קרני האור בערך סוף ומסודר ומסצבים רחיה זכה ובהורה :

(א) מעשה המרכבה ינזר כי (סא א) מעשה המרכבה בראשית נפסוק ברא אלהים והוא חכמת ראשון מתורנתו מרומים מעשה האלהית, (ב) מעשה בראשית את המרכבה ומעשה בראשית בשלש השמים ואת הארץ והיא חכמת תיבות הראשונות כרומה מעשה המרכבה כמ"ס צלוח עולם פ"ו

ז' מבראשית תורה על אחרות הנזכר ית"ס כי ז' מן תיבת בראשית הוא ז' ראשית תורה על שני אלפין אלף חכמה אלף זינה שני אלפין מחכמה וזינה ע"ד ה' בחכמה יסד ארץ כוכן שמים בתבונה מדות הרחמים וסודם הדין וזינה שמשותף עם מדת הרחמים (ב) את השמים ואת הארץ הם וכלים בקרבם רמו חכמת מעשה בראשית והוא חכמת הטבע :

(א) שלשה מציאים וי' נשמש (סב א) שלשה מציאים לא וירח והאדם לא נאמר ויקרא למאור הגדול שמש ולמאור הקטן ירח וכאשר נברא האדם לא נאמר ויקרא לו אדם כמ"ס צרקיע וזינשה וזאור ולילה.

יען אלה השלשה לא קבלו עדיין לורותיהן המשלימות אותן בעת הנראין כי שלימות המאורות הוא שיהיו לאותות ולמועדים למים ולשמים ולא נעשה עדיין פעולותיהן בעת בריאתן ולא נשלמה שלימותן, גם האדם נברא להתמדת העין ולא נברא עדיין בת זוגו. ע"כ לא נקרא אדם בעת הנראו עד אשר נתנה לו חוה ע"כ כתיב ויקרא את שמה אדם ביום הבראש כאשר נברא שניהם אז קראם אדם, ואף כי בבריאת השמים והדגים והנעמ"י לא כתוב ויקרא אינן דומין לרקיע ויבשה כי הם נבראו באמצעות הלוו אשר היה להארץ להוליד מה שנכחה ולהעמיד שיוכלו הדגים למיניהם ואינן דומים לרקיע והארץ שהמלאים הקצ"ה נעלמו גלי אמצעי דבראשית כתיב מדשח הארץ דשח ישרלו המים. תוליד הארץ נפש מיה, אבל באדם כתיב ויברא

ויצרך אליהם את האדם לא ליה לנכר אחר שיצרחו וכן בהמורות ודק
שלשתן זה :

כג א חבמת המנין כי יש מספרים
מורגשת אלא שנמתחת
והולכת עד לאין תכלית וכן חבמת
השיעור הנקראת בלשון ערבי הנדסה
גם היא מורגשת ונמתחת והולכת
עד שנעדרת מן העין והנשאר
מציאותה בשכל בלבד כדמיון מהלך
שאין לו תכלית וכמציאות שני
קיום שיש ביניהם בתחלת יציאתם
שום מרחק על מה שיתרחקו יתחבר
המרחק ויתקרבו האחד אל האחר
ולא יתכן שיפגשו לעולם ואפי'
יצאו לאין תכלית ב' וכן ההרגש
בגשמיים ובשכליים עפי' הקירוב
והמרחק ג' ונמצא החסרון בהרגש
לא במורגש כמציאות החסרון
בשכל האנושי לא במושכל ד'
וכסדר הזה ימשוך העין מהטבעים
אל השכליים וזהו המפתח השלם
האמתי הנחקר המובן שבו יפתח
המנעל צורת העולם וברוחו ע"ד
הראיות ההקשות הטבעיות והשכליות
המישרות המופתים הנחתכים ומי'
חבם ויבן אלה :

א חבמת המנין כי יש מספרים
כרגשים ונחפסים
נחשם חבל תכלית המנין מליאותו
רק נשכל כי המנין יחצה, עד
לאין תכלית ואין הפס יכול לרד
רק נחפסים נחשם וכן חבמת השיעור
גם היא מורגשת נעלמה נחשם רק
נמתחת והולכת עד שתכליתה לא
תושג רק נשכל. כדמיון המהלך
שאין תכלית להליכו כן אין תכלית
למנין ושיעור. וכמו שגלייך שני
קיום נמתחים והולכים ומתקרבים
אחד לאחר רק נמתקרבות מלוחות
עד שלא יתכן הפוגשם לעולם ואפי'
שילאו לאין תכלית והפסדות כזה
לא ילוי רק נשכל :

ב וכן ההרגש רגש כי כן
בהרגש הנשמיים
והשכליים. כי ההרגש נחקירתם
יולאים עד לאין תכלית ג' ונמצא
והחסרון בהרגש כי מניעת הראות
נמתחים נחשם תכלית הוא רק
חסרון כח החוש לא חסרון המורגש
המוחש נעלמו. וכן קולר ההשגה
אין החסרון נמוסכל רק נמשכיל
נשכל האנושי לקולר המשיג ד'
המורגש נחשם המליאות אל השכל עד לאין תכלית כ"כ ימשוך העין
מהטבעיים השגרת השכלה נחשם תכלית אל השכליים וע"י מורגש הטבעיים
יפתח מנעול לוח העולם ע"ד הראיות ההקשות המישרות והמופתים הנחתכים
שנקים מן המורגש אל המושכל :

כד א עשר מציאות נקראות
בלשון ערב אר מקולת
אל עשרה. והם. אל גוהר.
ואלכמים ואלכסיה. ואלכצין.
ואלאין

א עשר מאמרות והם העשרה
מאמרות שהניח
אריסטו בהסיגים. והם. העולם.
הכמה. האין. מלטרף. אלה. מתי.
לו

רב פעלים

לו או הקנין. המלצ. פעל. יחפעל. וזיחור הקנינים אלה העצם. היא הראשונה היא צניג עלמות ומהות הדבר והוא העלם. הכמה. הוא צמולך הגוף כשיעור צרכתיו צרכו צלרכו צקונתו וזה הכקרא כמות ומדנך. לו צכמות המספר צלמך שנים שלמה נקרא כמות ומספר. האיד. צמולך הגוף צלחת מחכיותיו הנשמות או הנפשים כלמך הלנן. המכס. מצטרף. היא צמולך הגוף צגוף חמר ויהיה לכל חמר משניהם סס יורה על הטרפיתו מנלי זכרון המלטרך כלמך האדון יונן כי הם אדון ועבד. לו כלמך עבד. אז. נן. חח אחות. כי מאלה המלות יונן עוד צוף חמר. האנה. צמולך הגוף ציחוכו למקומו כלמך פלוגי היותו צעיר. המחי. צמולך הגוף ציחוכו לזמן כלמך האיש אשר נולד צכנה פלוגית. הקדמון. הראשון. הקנין. צמולך הגוף אל גוף חמר הנקנה ודבוק אליו כאלו חמור צעל שיער וכן צמולך הגוף צמלצוסי שהוא דבק צו צעת היחס. המצב. היא מלצו ומעמדו כאלו חמור עומד או יושב או עוכב או מסיצ. פעל. האש המחמם. יחפעל. העים הוממו. והנה אלו המלמרים אשר נמנו צמללות השפלות כן נוכל להמליל דוגמאות רוחניות צהצכרא הראשון המר הגדול ראש הקדושים דרך משל בעלם. עצם. הסיג העליון עלמותו היא העלמו. הכמה. שהוא מונצל לא צלחי צעל חכלית שהיא צכרא ועליל. איד. חומר ולורה פשוטים כמותים צמשתף ומדיל כי גם החומר שלו שכל ושניהם החומר והלורה הם שכליים דק החומר נקרא צעצור שהוא עליל והשפע הנשפעת צו מהאין סוף יח"ס צצזה נקשר צה"ס יחצ' הוא נורמו אזל צזה שהוא עליל מעילתו ומונצל וצזה הוא מונצל נקרא צעכר הזה חומר. מצטרף. צעכר כמותו לכל הנצרכים והנצרכים כמותים אליו צדרך עילה ועלול צדרך צו חמר ההשפעה ויקבלו. אין. צרום עולם מקומו מקום רוחני. מחי. מחדש מלד מחדשו צכל פעם ציקבל שפע צצב רלון ה"ס צ"ה יחחדש. לו או הקנין. רמו לשאר הנצרכים שאינן עלמו ועכ"ז אינן דבר חוץ מעלמו והם קנוים לו שכל קיוחם ממו וכו שמונו מקבלים ההשפעה הרוחנית. מצב. פעולתו עומדת פעלמו והשתנות הוא צעכר מקנלי ההשפעה כפי הכנתו כדעתו צהנפס

כן דעתו זכל מיני השפעה פעל לזולמו נפעל מזולמו מהנזרה ית"ש :

(א) כמו שהאור המזוי יתלכד
בהליכת הספינה ויוליכנה
ללד מהלכו אם יכשז רוח מדרום
ללפון ומהלכו ללפון ידחק הספינה
ללפון כן האור העליון הנעלם
ר"ל הרוח העליון השכלים הנפרדים
מתלכד בגלגל העליון כי הגלגלים
לפי דעת הקדמונים חיים ומשכילים
וכמו שחשוקה השכל נפרד להשיג
לשכל גדל אשר יורעו ויתנועע תנועה תמידית צלי הפסק ויען כי השכלים
הגדלים ישפיעו להשכלים המניעים הגלגלים ע"כ הסנה הרחוקה מתנועת
הגלגלים הם השכלים הנפרדים רוח העליון :

(א) מציאות האש האש היא ענין
מורגש ניסוג
בהרגש ונחוש ואין לחקור על
מהותו ועלמו וכדוע כי הוא
ממפלאות הטבע והוא מיישרת אל
המופת ומליאות רוחנים המתפשטים
צבולם ומיישרת אל הכנת כנה

הלומה והמי והמדבר כי המה נפארת כח רוחני המתפשט זהם ואם משאל
מהו מהות הרוחנים האלה נשוב מה כח האש המורגש ואין לחקור על
מהותו רק טבעי רוחני מתפשט כן יתפשטו הכחות האחרים הגלמי מורגשים :

(א) טבע הדבור הוא טבע עומד
בעלמו אין לו סיוע והכנה
רק הוא כח רוחני מומפלאות תמים
דעים כח"ש צמאמר ס"ו . אצל
טבע המנין נמוקו עמו כי המנין יתבאר עפ"י הקדמות נחייזים המספר
א"כ מצטא המנין מורכב מטבע קיים וטבע זלתי קיים :

(א) הדמיון הוא הצל המאמר הזה
יש זו זל"ס
סוד עמוק כאשר העיד הרב המחבר
בעלמו אכן עכ"ז נראה לי שתכלית
כוונתו צמאמר הזה היא אשר השמות.
לל

(א) הדמיון הוא הצל והצל
הוא השטן והשטן הוא
יצר הרע לפיכך כשיברח הצל אין
שטן ואין פגע רע וזה סוד עמוק :

רב פעלים

כל. שטן. ילה"ר. המוצאים בתלמוד ובכתבי הקדש חין דברים מיוחדים חין מעלמו חין הם נמשלים להדמיון לבח המדמה כי לחזק כח המדמה כל אשר לא יסלימה כצניק היורה חין להסמר מן הסמך כי המדמה הוא הכח הראשון מקדקרי החטא והמונע העקרי מהשנות השלמות שהחלט מרוב מרדמיו דמיונות שונות והוא סנת הסמך בכלל וכסידרה הכלל שהשלמו כצניק היורה ולא יתעסק בדמיונות המטרידות רק יעסוק צעניכים האלקיים חין שטן ואין פגע רע כי לא ינזל לדי חטא כי שהתנצל הסנה צטל המסונב :

א) הנר והשמן והפתילה. המשיל לורת העולם הקטן והוא האדם בכל חכמותיו להאור המורגש. והנה סנת הלהב והרגשות האור המה חמשה. הכר, המכיל צמחו השמן והפתילה. והשמן. והפתילה. והאור. והאור השמשי, כי טבע ההדלקה הוא בהתחבר שני מיני חומרים צלמלעות האור. או חום ומליחות הדלקה היות מליה הוא בהתחבר חומר מיני וחומר גחלי עם חומר חמומי. מאור הכשימה. חומרים צוערים הטבעים אשר לנו המה עלים חלב שמן דונג כו' יען כי יכולו בקרבם חלקים דנים וחומר מיני וחומר גחלי ולרוב ימלאון בהם גם חומר חמומי ויתחברו צלמלעות האור והחום לחומר חמומי מהאור המקיף. והפתילה תפרוד חלקי החומרים האלה מההרכבה הכללית ענף השמן והחלב והדונג והוא המולכת והמחברת החומרים האלה כי חלקי החומרים האלה נקברים צחוד הגופים חותם לר ולריך למנוח דבר ממונע שיפרוד החלקים האלה ויוליאם ממסגר משא"כ צעלים אשר לא נקברו החומרים האלה צצטן גוף העץ כמו דגזרים הצוערים הקודמים ע"כ מוכן להדלקה בעלמו. וההתאחדות נהיה ע"י האור והחום וסנת החום והאור היא אור השמש. כי כאשר מתקרב דבר מוכן להדלקה לנקודת השרפה מצוכיית גבנונות מלוטשת יצירו וידלקו. מכל זה נתבאר כי סנות ההדלקה הם חמשה. הנר. המעמד הגופים הדולקים. השמן. אשר יכלל צמחו החומרים העומדים

סמ א) הנר והשמן והפתילה והאור והאור השמשי הם חמש סבות שאור הנר נראה בפועל באמצעותם אמנם חומר האדם נמשל בנר. והצמחון והחיות נמשכים בשמן. והנפש המדברת בפתיחה. והשכל הקנוי באור. והשכל הפועל באור השמשי. ב) וכמו שהשמן חוזק נמשך אחר השתילה בן החיות נמשך אחר שכל הקנוי באמצעות הנפש המדברת ג) וכמו שהאור הלהבי נראה בפגוש הגופים שהם סביבו בן פעולת השכל הפועל נראות בגשמיים בכל אחד ואחד מהם כפי חומרו וטבעו והכנת מזגו ד) כמו שהאור השמשי יראה שבעת הגוונין המשתנים והוא אינו משתנה בהשתנותם בן חכמת ההגיון מתפלשת בשבע חכמות והיא אינה משתנה בהשתנותם.

השמן והחלב והדונג והוא המולכת והמחברת החומרים האלה כי חלקי החומרים האלה נקברים צחוד הגופים חותם לר ולריך למנוח דבר ממונע שיפרוד החלקים האלה ויוליאם ממסגר משא"כ צעלים אשר לא נקברו החומרים האלה צצטן גוף העץ כמו דגזרים הצוערים הקודמים ע"כ מוכן להדלקה בעלמו. וההתאחדות נהיה ע"י האור והחום וסנת החום והאור היא אור השמש. כי כאשר מתקרב דבר מוכן להדלקה לנקודת השרפה מצוכיית גבנונות מלוטשת יצירו וידלקו. מכל זה נתבאר כי סנות ההדלקה הם חמשה. הנר. המעמד הגופים הדולקים. השמן. אשר יכלל צמחו החומרים העומדים

העומדים להתחנך עם חומר האחר. הפתילה. המצנרת והמנדלת החומרים מוכני הדלקה. האויר. המחנך חומר החומרי שנמכר. ואור השמש. המחנך. כן הענין נגר האדם נמשל אליהם מכל לך. חומר האדם הוא הכר. כח הלימיה והחיות הם השמן ויכולו צקצם כח המחנכות אל המדנרת והסכל והנפש המדנרת המצנרת הכחות להיות מוכן להסגת הסכל נרמזת צפתילה אשר תהיה הכחות שנמך הנוף להתמנרות החומר אל הכח השני והוא הסכל הקניי הנקנה מן הסכל הפועל כוחן הלויות כדעת הפילוסופים והסכל הקניי היא האויר והסכל הפועל הוא כדמות אור השמש (ב) וכמו שהשמן הזך נמשך אחר הפחולה. כן החיות נמשך אחר הסכל הקניי צאלענות הנפש המדנרת כי נקוהו האושר הכללי גם נפש החיות העצמית תשוב לשכלי ורומי כמש"ל צסס הר"מ ז"ל צח' פרקיו ללכות. וישונו הכל אחד וישאר הנפש כלו צכל כחותיו כי ישונו כלס לשכל רומי אחד גם הכחות הטבעיים. (ג) וכמו שהאור הלהבי הוא נמשך לדעתו כי גם הסכליים נמשכל הפועל יצאו צדרך מתפשטות ויחולו רק על ראש המוכן צמזנו וטנעו כמו הנפש ע"כ כמו שאור הלהבי ניכר ונראה צפנושם הנופים שהם סניציו מעטי כמות החלקים הצוערים או מרצה הכמות כפי איכות הרכנת הנוף המוכן להדלקה ככה תגדל התצנעה או מתמכר כן פעולת הסכל הפועל כראות נגשמיים כפי הכנתם ומזנס. (ד) כמו שהאור השמשי. יען מדנר ממסל השמש ימשול ההגיון ג"כ לאור השמש כי היא היסוד מכל הכחות וכמו שאור השמש מראה טנעה גוויין והם אדום כרתי ידוקי תכלת. כרתי אדומרת. ארגמן. ירוק ספורי וכאשר מענור קין קן טעם דרך זכוכות מלוטשת משולשת. פריקמא. יתפרדו הרכנת הגוויים וינאה כל גוון צעלמו כדמות הקשת אשר יהיה צעקן ועכ"ז אף כי הגוויים משתנים והם צאים נכח השמש השמש אינו משתנה כן ההגיון מתפלשת צנעה חכמות כי כל חכמה לדיך להגיון למען יתנדר החכמה על אמיחותה ולנדר האמת מן השקר וההגיון אינה משתנה כי יסוד מסדר הנחת הדברים הכל אחד :

ע א החלק העליון מן האויר היסודי כשיגיע ליסוד האש יתנועע תנועה סבובית לסיבך לא יתהוה שם עב כמו שביאר אריסטו באותות עליונים ודמיון זה מורגש במים הרווחים שמתנועעים תנועה סבבית והנה אין תנועתם הסבבית מצד טבע המים כ"א מצד האש המחמם את האויר המניעם חום חזק (ב) כן ההקש העליוני המעיד מן המורגש על המושכל דרך משל

א החלק העליון האויר נחלק לשלשה טעמים טעם העליון הדק צננול האש הוא זך חם וינש ויתנועע עם יסוד האש. הטעם האמצעי הוא טעם תכלית חזרת נילולי השמש ושם ישונו המים מים צפועל ויתחום המטר והיא קר ולח. הטעם התחתון הוא טעם אויר הנשימה הקרובה לנו שבו יתספכו נילולי השמש והוא חם וינש צמקרה לא צננע

רב פעלים

משל נעלם ג) וזה שהגלגל העליון מקבל מהות האויר מן העליון המתואר בגלגל השכל — ונמצא אותו האויר מתנועע תנועה סביבית משפע האש העליון הרוחני המתואר באש לוחט הפועל בו חום חזק מתמיד באמרו לעולם ה' דברך נצב בשמים. והדבור מיוחס לאש שנא' הלא כה דברי כאש ונמצא האש עלת סבוב האויר העליון והאויר סבת תנועת הגלגל הסביבית והנה מה טוב המשל ומה נעים הנמשל :

בטבע . ואמר המחבר כמו שהשטח העליון מהאויר יתנועע עם יסוד האש וכן הדמיון והתנועה הסביבית שעושין מים הרוחמים כי הסנה להתנועה הזאת היא כח האש המחמם את האויר הנכלל בחומר המים ונתנועת האויר בהתפשטותו ללאת יסודות תנועת המים כן תקיש מן המורגשים האלה על המושכל ב) כן ההקש העליוני. כי נקיש מן המורגשים על תנועת הרוחמים העליונים ג) וזה שהגלגל העליון כ"ל שג"ל שהגלגל העליון

המתואר בגלגל השכל מקבל מהותו מהאויר העליון כמ"ש הרצ במאמר ה' כי האויר העליון הוא למעלה מגלגל העשירי הנקרא גלגל השכל והוא השכל הפועל האחרון מהשכלים התנועים התשעה גלגלים והנה הגלגל השכל מקבל מהותו מהאויר העליון מהשכלים הנפרדים והשכלים הנפרדים מתנועעים תנועה סביבית מנח שפע העליון הנשפעת עליהם מהנצח הראשון הנקרא אש לוחט כמ"ל ושפע הנשפעת מהנצח הראשון הנעלם נרמז דבור והוא סוד דבר ה' והו כוונת הכתוב לעולם ה' דרך נצב בשמים כי השפע והרלון א"ס צ"ה עונות דרך הנצח הראשון עד הגלגל הנקרא שמים נמלא האש סבת פניית האויר והאויר סבת תנועת הגלגל וככה הנה מדורות ירדת השפע עד צוואת אל הגלגל ומשם ישפכו לארץ מתחת לכל הנצחאים :

א) צורת המשולש הראשונה . **עא א)** צורת המשולש הראשונה

וצורות המשולשים הנמשכות אחריה :

כמו שכל משולש ראשון מחויב להתאים לו משולש אחר לעשותו למרובע למען דעת מדה

שמה המשולש חלי מרובע כידוע בהנדרסה והמשולש החדש ידרוש משולש אחר וככה יולאים הרבה משולשים ומשולש ראשון ככה כל ההשפעות יולאים מן משולש הראשון . אש לוחט . אויר עליון . מים העליונים . כאשר ציאר בספר הזה . ויולאת ההשפעה מעילה לעלול :

א) התכלית הקודמת במחשבה . **עב א)** התכלית הקודמת במחשבה

חדבק בה האפיסה

בספק והתכלית המציאה בפועל

חדבק בה האפיסה בודאי :

כי אפשר שישיג

התכלית או לא ישיג ד"מ איש

אשר ירצה צמוקמר למען הדעות

הון אפשר שיצא להתכלית ההיא

ר ב פעלים כד

וינליה לכל הסכלית אחר יליחתו לפועל מדנק זו הספיקה נודאי כי לא לפועל חוסן וגלגל מחר צפועל :

(א) שנוי האקלימים טבע שנוי האקלימים היא כפי פעולת הכוכבים כי יש לכוכבים חלק גדול בשנוי האקלימים ובפסות המליחות והמורכבים בכלל ולפי מלכ המקומות צורך מערכות הכוכבים הסופפים על המקומות הסן ככה ישמנו טבעי המקומות אלה מאלה זה סוד הכתוב אשר חלק ה' כי נתן ה' גם מערת האקלימים וכלל חקלים עמים מיוחדים בטבעיהן ונפעילותיהן .

(א) הנפש המדברת לפי הכח המסגר כי הפסות יחולו כפי הכח המקבלים לא יסכן לפי דעתו ז' הפסות מז' גופים זה אחר זה שיהיו שוים כי ח"א ז' גופים מעוהגים שוים וח"א שיהיו ז' הפסות שוות רק שיהיו פושט לורה ולובט לורה אחרת כמ"ל. מאמר כ"א. כפי הכח המקבל. לכל סכל הקנוי היא נעשה עלם רוחני וע"ז נקרא סכל צפועל :

(א) כל המעשים . המעשים יחיינו מהסכל לכל אינן עלם הסכל רק עלולים ע"כ אינן לנקט הכמה מן המעשה רק מן העושה זהו כונת הכתוב וכלו מי צדק אלה ירלה כי מן המעשה יוכיחו על העושה וינקשו הכמה מן העושה :

(א) עסקו של אדם. שנוי מעשה ושנוי מחשבות צני אדם הם עלמות נמהות. כפי המעשה כן מהותו נעתה היה ומתפעלותיו חוכר מהותו לעת והסעה הזאת ואין לומר כי האים הישר כאשר יחטא

(א) עין (א) עסקו של אדם ומחשבותיו והשתדלותו באיזה עסק ובאיזה חכמה או באיזה ענין שיזדמן אם שיהיה העסק נכבד או נבזה הוא עצמו ומהותו של אדם לא דבר אחר בו לפי שנוי דעתו ולפי

רב פעלים

ולפי שנוי פעולותיו חתהפך כל
שעה ושעה וחתהפך לאיש אחר
והבן גם זה .

פעולותיו והגן זה תפכים עם מאמר רז"ל אין אדם עונר עזירה אה"כ
נבגם זו רוס מפות. ויתמסך לאיש אחר :

יחזקאל כי המעשה ודבר מן זמננו
ועמיתו אבל נאמת הוא לית ישר
לך מהומו משתנה ומתהפך בכל
עשה וניכר ההתהפכות לפי מצי

עז א) הענינים הנזכרים והמקנים
סדרי בני אדם
קצתם עם קצת הם ד' מינים לכל
הנחות - המין הראשון היא טבעי
לא מוסכם כלל . והמין השני הוא
מוסכם לא טבעי כלל . והמין
השלישי טבעי ומוסכם . והמין
הרביעי לא טבעי ולא מוסכם .
אמנם דמיון המין הראשון המה
טבע החמש נקודות שהדבור נגמר בהם
עליהם אין להוסיף ומהם אין לנרוע
וזמן נכללות במלת אהוי ואיזה בית
הרואה ג) ודמיון המין השני
הסכמת בני האדם במו"מ ובמעו
ת ונכסף וזהב . ד) והמין השלישי
המוסכם שיש לו תלות בטבע
אמין . היא חשבון העשרה שנתקדשה
עליו דעה כל בני הישוב והוא סוד
מוסל בחכמית ההסלגה מפני מה
עשר ולא תשע עשרה ולא אחת
עשרה . ה) ודמיון הרביעי שאינו
מוסכם ולא טבעי . הוא דרש
והעושר וכי' צריך ביאור רחב .

א העניינים הנוראים אשר עתה מיניס
הם המחקרים סוד בני
האדם קנחם עם קנחם ועל
ידיהם עומד חקן היסוד ככלל :
(ב) אמנם היין הדלשון הנקודות
המפנה המה טבעי לא
מוכנס . כי רק המצוות והרכבת
האחריות למצוות המה מוכנסים
ואכל העצרת הנקודה היא טבעית
מכרעת טבע ועלי השתמשות כלי
הדבור ובאמצעותם נגזר הדבור
והעצרת הנקודות הוא מושגם
נמצא . והנה המעט נקודות ככללות
נמצא להר"י ומרמזת אחיה צית
הנבואה . כי המעט נקודות העקרים
המה קסמן צרי חרס הוקם שירק
המצנח היא טבעית . עליהן אין
להוסיף ועלן אין לגרוע והשתנוות
האלו מולידות בהעברתן ג' אחריות
להר"י וחס . אף . אי . אי . חיריק נדוד .
אז . הרי אחריות מילואן להר"י —
והר"י ען להר"י תורה על כללות
מקשר הנקודות כי הם ה' נמצא
לכך נמצא להר"י ים פדמות

וכללותו, ומצדו הרב צדק הלנה לאור המורה על כללותו נאמרו ואיזה בית הרוואה "בית" האור המני מיראה הרוואה נמלת אחר" דהיינו אור ה' מנייה לאור א, והנה זה ממאמרי העיון כי כמו שהאורות אחר"י האם המעמדים המעמידים הדבור שהוא נורח המיים כן האורות אלו הם המעמידים האור בכלל בי אור א מצדו על אלוהו של עולם בחר. י' חכמה ו המאמר ה' המורה בית אלהים בית הרוואה והנה כוללים בנין העולם

העולם בכלל והנה הרצ בלוח עולם פרק י"ט אמר כי מה שניקט משה רבינו ע"ה הראני נא את כבודך רנה לראות איזה בית הרוחה דהיינו מדה האחרונה מערכו של צנין :

(ג) והמין השני מוסכם ולא טעני המעות והמו"ת כסף והנה שאינם רק הסכמה בני אדם :

(ד) המוסכם שיש לו התלות בטבע הוא חשבוני העשרה כי החשבוני נעלמו הוא מוסכם כמ"ס (מאמר ס"ז) כי טבע המנין נתיקו עמו והסמכות מפרטי המנין הם מוסכמים ומלשונות בני האדם אבל העשר מלך נעלמו היא טבעי כי כמו שהטבע יש נכחה להוליא חולדות מעלמה וכן הטבע שהטבע זה חמדת עלומיה להוליא פרי חנוכה כן מקפר העשרה יוליא מקפרים טובים מכל מדרגה שאפשר מן אחרים עד לאין תכלית וישנו ישנו לאחד לראשית ויבוד המספרים וזה סוד מפני מה עשר ולא חשע כי הוא מספר מורה לכלי תכלית בלתי מושג כי יתמיד באפסים והאפס נעלמו הוא אין ובהלקח הליון לא יסמנו האפסים שום מקפר א"כ מקפר העשר יתגדל לאין תכלית מלין ומאפס כמו שהטבע מתגדל מעלמה ולפני אחד מה אחת קופר :

(ה) והמין הרביעי הכס והעושר אינן מוכנין בטבע מתמיד ולא מוסכם כי אין חליון בטבע ולא בהסכמה רק המה מאלוהות ימלאון צפעס יעדרו צפעס :

עח א הדבור מתחלק ראביעה חלקים. החלק הא' הוא שכורו אמת. והחלק הב' הוא שכולו שקר. והחלק הג' מורכב משניהם. והחלק הד' שאין בו לא שקר ולא אמת וגם זה צריך ביאור רחב.

לא אמת ולא שקר הם צפורי דברים שאינן נמלכות רק המדברים נמשל ולא כוכל לכנותם בשקר כי באמת נדברים המה רק נמשל :

עט א מיני הכמות הן ארבעה. והן כמה נפרדות. וכמה נמשכות. וכמה מושכלות. מובלת שני ענינים מובדלים זה מזה. וכמה זמנית מציאה בדבור הספורי בלבד וגם זה צריך ביאור.

א הדבור מתחלק. ד"מ יספר באמנות הדבר עלי הפלגת תואריו באמרו על עמוד של עץ שהיא של עץ היא כולו אמת. ואם יאמר על עץ שהוא אצן הוא שקר מוחלט. ואם יאמר שהיא של עץ אכן ירבה בשנחיו יותר מדאי הדבור שהוא מורכב

מאמת ושקר, והדברים שאין בהם שאלון נמלכות רק המדברים נמשל ולא כוכל לכנותם בשקר כי באמת נדברים המה רק נמשל :

א מיני הכמות כמה נפרדת ונקראת ג"כ כמה מחפיק היא כמות המין כאמר שנים שלשה : **ב** כמה נמשכות או כמות המתדבק בחלק הגוף צמחקיו אורך רוח קומה. 4. כמה

רב . פעלים

(ג) כמות מושכלות. סוגלת שני עניינים (א) עומק המושכל והיא כמות מתדבק (3) וכמות חלקיו המתחצפים וממנו הוא כמות מתפרק.
(ד) כמה זמנית. העת והזמן וכמות הזמנית אינה נשגת צחש רק צדור הספוריי כי מדת הזמן לא חושג צחש :

(א) הסתרים העליונים: הסתרים העליונים אשר הם סתר מוחלט שלא הסיגו ולא הרגישו בהם. צעלי המחקר ולא קלח מחכמי תורתנו הם חמשה .

(ב) הסתרים העליונים: התורנים שלא הרגישו בהם הפילוסופים כלל ורא כל בעל מחקר העיוני ולא קצת חכמי תורתנו ולא ידעו מקומם אם (צ"ד א"ה). הם חמשה לכל הפחות .

(א) היחוד השלם. היחוד הסלם המושג מנחם הו"ה ב"ה צמחיו י לו צמחיו א סהם עשרה אוחיות כי יו"ד ב' אוחיות ה"י צ"ל וי"ו ב"ל ה"י צ"ל והם ככלל עשרה אוחיות וכן צמחיו א עשרה אוחיות ועשרה חורה על אחדות סבורא ית"ס וצב"ת וויסוד מעשרס הוא אחד. כי המספר הולך עד לאין תכלית ומחדד לאחד ולפני אחד זה אחד סופר עיין לעיל (מאמר ע"ז) והסם צעלמו מרמז לנלמחיות הנורא שהול היה הוה ויהיה ומלמחיות יתחייב אחדותו :

(ב) ומצד שני האליפין. ראה אלף חכמה ואחלפך חכמה ואחלף זינה המתאחדים צהאלף המתאחד צשורסם צכתר עליון א' אליפו של עולם אות א הראשונה מכ"צ אותיות וז"ל הרצ צספר נורת עולם פ"ו " כי אם היות זה השם הפשט המתואר אחד צחכילית היחוד ואעפ"כ אין דרך ואין מליחות לדבר המתאר צשהות נשתי אותיות וזהו התאחד הקונצ לתאחד צו האחד. עם היות זה התואר ג"כ פשט שלא יליד צו רצוי ולא שום הנערפות ולא שום רושם זמן וגם אינו נכזר וצנמעתו לא יתערב זר. ואינו מורה רק על ימות פשוטה צלצד ואולי אל זה הסוד כו' רמז צאות ראשונה הקודמת צנמעת צרהשית (ר"ל צאות ב מן צרהשית כו') כי אין זמח כי אם צי"ת אלהים והוא ג"כ כוללת והנמעתמלית בשני האלפין האחרין העומדים על הפקודים שהם שני עמודים אשר הצית נכון עליהם אם היות הוא האחד הוא השני צעלמו כו' עיי"ש והנה האות ב מורה על

- התאחדות השני אלפין כאחד ונכללים יחד לאחד המיוחד :
- (ג) והם נמשלים לזה מלך שחכמה וזינה שני העמודים מתאחדים צכמר עליון נוכל להסביל קלת המשל דמיוני על היחד השלם צדמיון רחוק תכלית המרחק :
- (ד) וזה בתכלית הזרות במספרם. לזה לוור כי משם הסויה צמספר אומיותיו נוכל לשפוט על היחד צדך זרות ע"י המספר :
- (ה) ועיקר היחד חכל עקר היחד והיא צאחד הוא סוד מעל גנוה עמוק מי ימלאכה ומי כמורה מורה .

(א) הסתר השני. איך יתקשרו צנוטל אחד האין והיטות והסתקשר חידוש העולם עם הקדמון הנעלם ירמזין על שמיטות האלפין שנות שמיטות הצריאה הסודעת למקוצלים ונרמז צפסוק תסתיר פניך ינהלון תשלח דומך יצראין ותחדש פני אדמה וימיו צאלפיו צאלפי שנין יצקר ולחדשו סתחדש הצריאה צכלל יצכר :

יבלה ויושביה כמו בן ימותון ואמר משומי עם עולם וכן מני שום אדם עלי ארץ ונאמר למן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ ואמר ואדם אין לעבוד את האדמה והתבונן בזה השיב ודברי שני חכמים ידועים ובנחת נשמעים ואין מוסרין אותם אלא לצנועין :

(א) הסתר השלישי וסוד צמראה חליו אחרדע וסוד חס יהיה נציאכם. כי יש מהנציאים אשר ראו חזיונות ננהלים וצכה דמיונם שפטו לאנחות הענין להנציאה הסדרסת חכל מרע"ה שמוע ננואה מפורסת אספקלריא המאירה פה חל פה ולא צמראה עיין ומאמר אדם ישר שם הארכת יצאור חלו מעלות הנציאה ופי' הכתובים חס יהיה נציאכם. ולא יתעלם צדיעות חלו המעלות רק הנציא והחזה לא זולת כי אין לאדם להשיגה כי הנציאה איננה

רב פעלים

ד נר שמתחייב צמצע רק ללון הנורא ית"ש הפשיטה . אל אשר יהיה שם
הרומ ללכת :

פר א הסתר הרביעי לורת הארץ והימים באמרו ולמקוה המים קרא ימים ואמר דוד ע"ה זה הים גדול ולא נאמר זה אלא כנגד זה באמרו גם את זה לעומת זה עשה האלקים וטוב אשר תאחזו בזה וגם מזה אל תנת ידך וכן בשאר הכתובים כולם ונאמר בדגים ומלאו את המים . בימים . וכאדם ובנה נאמר וירדו ברגת הימים (צ"ל הים) ונאמר מבטח כל קצוי ארץ וים רחוקים ונאמר כי הוא על ימים יסדה :

פר א וסוד מלת שמש ותהפכה (צ"ל ותהפכה) בשוה רמז ג"כ ר' אליעזר הגדול בפרקיו הירועים לו אל התאחד מזרחו במערביו העיר הכתוב באמרו ויהי ערב ויהי בקר ואמר לא ישובתי לתוספות ביאור ומאמרו ג"כ עוד כל ימי הארץ זרע וקציר ואמר דוד ע"ה יום ליום יביע אומ' ונר' ואמר מן העולם ועד העולם ואמר הנביא צור עולמים :

אילנה כדאיתא בחיקונים . והעלמד הנכונה נלות מ ר"ת מאחד עיין לורת עולם פ"י ח"ל "כן האור השמשי אל ליור אור רוחני מושכל כדמז נמלת שמע שהוא להט המרצ המהפכת כר" וזהו כוונת הכתוב מן העולם ועד עולם אמה כי הכל אחד ואמר לא ישנותו כי הכל אחד נחלת האחדות :

פן הסתר החמישי א בהתקשר רוב פשמי התורה הנראים בתחלת המחשבה כסותרים העיון השכלי

א הסתר הרביעי לורת הארץ נכדרימה והימים כי לפעמים נמלא לשון יחיד ים ולפעמים נמלא לשון רבים ימים הוא יען כי הכל נכדל כדציון הדומים העליונים וזה כנגד זה עשה ה' ולזה אמר הכתוב זה הים גדול ומלת זה לא יונח אלא צהתיסם דבר לחזרו ועוכס וזה שים ים לנעלה והקס על הסלר וכאמר ים רחוקים . וכאמר כי הוא על ימים יסדה והס קודות עמוקים ולא נחנו לדרוס . וזה צינה נקראת ים העליון והכן :

א סוד מלת שמש סוד מלת שמע והמהפכות ראשי האותיות לסופן וכופן לתחלתן וישלך מלת שמע ירנו על התאחד מזרח נמערב וכאמר מן העולם ועד העולם ואמר הנציף לור עולמים וזה סוד מופלג ור"ל סוד התאחדות ראש וכוף א העליונה נמלכות וכל הספירות הכל אחד צהתיסדות מופלג שני פעמים ש המרמזים לשלמה קייט מנ"ת דצינה ונה"י ש עלאה ש מתלה טרשא

אילנה כדאיתא בחיקונים . והעלמד הנכונה נלות מ ר"ת מאחד עיין לורת עולם פ"י ח"ל "כן האור השמשי אל ליור אור רוחני מושכל כדמז נמלת שמע שהוא להט המרצ המהפכת כר" וזהו כוונת הכתוב מן העולם ועד עולם אמה כי הכל אחד ואמר לא ישנותו כי הכל אחד נחלת האחדות :

הנחשנה וכמותרים יסירי העין
השכלי חנל נאמת הס סודות
העליונים ומסכיותם מכל לר
עם העין השכלי ונקשרים עמהם
מכל לר קשר חמין לא נתנו
לדעות רק פה אל פה :
והשכלי המופתיי. והדבר אינו כן
אלא שהם נקשרים בעין האמתי
האלקית קשר חזק ואמין בענין
שנשתלק כל הספק מעקרו וגם כל
או"א על מקומו יבוא בשלום .
וחמשת סתרים אלו לא נתנו לדרוש
בהם אלא ביחוד פה אל פה והוא
שיהיה חכם ומבין מדעתו ושקדם לו העין השכלי האמתי הגעלה
בסתרי התורה והנביאות ובצורות העולם :

א) אחז"ל הכי חיתא צילקוט .
חיוב כ"ו ונפדר"א
פ"ג חרבע רוחות נכדלו בעולם
רוח פנת מזרח ומס יולאת אור
לעולם רוח פנת הדרום ומס
טללי צרכה כו' פנת המערב ומס
אולרות שלג כו' וגשמים כו' רוח
פנת הלפון צדלו ולא גמרו לפי שאמר כל מי שאומר אני אלהי יצוא ויגמור
הפכה הזאה שהנחתי ומס הוא מדור של מוסיקס ורוחות ושדים ומס
יולאים לעולם שכלי מלפון חפחה הרעה כו' מנזאר מזה כי רוח לפון הוא
מקום הדין לענוש החיינים ושפע טוב לא חדר ולא חלך נכחו ומפני זה
המדע צמחה אליו חמודע אשפוך רוחי על הנביאים שיחזרו הסוטים
בחשיבה למען יזכו לחיי עד וחדר הטוב גם מפנת הלפון וכל הרשעה
כעשן חכלה וחעל חמת מן הארץ :

פז א) אחז"ל פנת צפון בארו
ולא גערו שנא' נוטה
צפון על חתו ופתרון זה המאמר
היא לפי שאין רוחו הולך נכחו
ומפני זה המדע במראה אליו
אתודע :

נשלם ספר רב פעלים לחכם ר' יצחק בן אלאטיף ז"ל

ספר ספירות כל יציר סופר, שכל ומבע הם שני עריו.

מכתבים לר' משה בהרב ר' יצחק ן לטיף מירושלם .

לפי זה ספרי אחר לני מה יתן לך ונה יוסף לך לשון מדברת נכוחות.
אם לגעת נכסף שופים תחשבו, לשוא תחפצי אך שקר תיגעי .
להטות לננות ולמכן רוחות . כי כמעט הדור הזה כלו . שם זהב כסלו .
ולכסף יחדו כל הכחות . וכל כן המרשמי כלו שפתי . אבל אנדר מעט מן
המוכרות . כי בלו מים עד נפש . ואם אין מושיע . יקום אליהם אשר לו
הרמנים והכליחות :

הן אמנם כדי ורצ כח הוא זכות הצל פיהם של תינוקות צנית רצן אשר
פיהם יקרא נספר התורה שאין בו חז ושוב כוז למאומה כי על כן
עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע כי כן אמרת ה' לרופא אשר הנדילה
ה' על כל שמו כמו שנאמר כי הגדלת על כל שםך אומריך וכן תלמוד
התינוקות נספר התורה ה' נלדק כמו שהוא כך צאנה דברני שמואל נלדק
כל אחרי פי אין זהם נפתל ועקש כולם נכוחים למצין וישרים למונלידעת
וע"כ חף היא צמנו ה' תקרא הן זהתמדת ללומדיה נחוכחות משא ומתן
נלדק וישר עפ"י דרכיה דרכי נועם ונתיבותיה נתיבות שלום זה תלמידה
זה לתינוקות של בית רבן כדי (ל"ל כדאי) היא להשיב ישראל על אדמתם
ולננות העיר ולהעלות הקרבן כי הלא צעון צטולם מחלמוד התורה שפך
ה' חרון אפו ונהיה המרצן . כמו שאמר רב המנונא לא חרבה ירושלים
עד שצטלו זה תינוקות של בית רבן . שנאמר שפוך על
עולל צמון למה שפוך משום דעולל צמון וידוע כי מדה טיבה מרובה על מדה
פרעניות לכן אם צעון צטולם נחרבה העיר על אחת כמה וכמה שצרכות
תלמודם תצנה וחכונן . ואף קיומו של עולם כלו תלוי בהצל פיהם כמו שאמר
ר' חלבו אין העולם מתקיים אלא בשביל הצל פיהם של תינוקות של בית
רבן וכן היא אומר מפי עוללים ויונקים יסדת עוז ואין עוז אלא תורה
שנאמר ה' עוז לעמו יתן ודבר זה פירשו ר' אליעזר נספר הזהר פסקת
ויכולו אחר דהא באוריתא איתבני עלמא ואשחכלל דהא הוא דכתיב ה'
צחמה יסד ארץ וכתוב ואהיה אלנו אנון וכל דמשתדל זה שכליל עלמא
וקיים ליה ותא חזי צרוחא עביר קצ"ה עלמא וצרוחא מתקיימא רוחא דאינון
דלעו באוריתא וכל שכן רוחא דהצל דרבי רבי רב ע"כ . פי' צרוח פי'
העומקים נספר התורה מתקיים העולם וכ"ש צרוח הצל פיהם של תינוקות
צנית רבן כי היא הצל פיהם של חטא . כמנאמר וראה כי ע"כ נקרא שם
של תלמידי חכמים צנאין דתמן ר' יוסי של צנאין מלך אחד חוץ ושל צור
משני לדין ומפרש צנאמר פ' אלו ישראל מאי צנאין א"ר יומאן אלו ת"ח
שעוסקין בצנינו של עולם כל ימיהם שגא' אם לא צריתי יומא ולילה חקות
שמים וארץ לא שמיא . וכן קרא אותם ר' אלעזר א"ר חנינא צוניס שדרם
אל חקרי צניך אלא צוניך הכה לפניך שגם הגדולים העומקים בתורה נקראו
צנאין

בנאין על שבועים העולם ומקיימים אותו כ"ס חינוקות של בית רבן שמורת פיהן נקיה בלי חטא כמזבח למעלה וכי מאמר רב המנוחל סימנא בעלמא אשכח ליה מקרא לדרוש למה שפוך משום דעולל מחוץ כי אין זה עקר פשטיו של מקרא כי אם שפוך הזעם אף על עולל המשתחן בחוץ. נשינך דאע"ג דרב המנוחל חביבא ליה למנקט דרשא דקרא דהכי אורחיהו דרבנן בנא'. וי"ו ראיה גמורה מלאנו לו מן התורה שכל כי יסור את בנך מאחרי ומה אף ה' צדק והשמידך מהר. הנה כי מפני סור הנן מאחרי ה' ישמור את שונאי ישראל מהר וכל מסיר בניו מתורת ה' דהיינו לנטל חינוקות של בית רבן הנה הוא מסיר אותם מאחרי ה'. ובכן ישמיד להסיריז ולהגלות ישראל מעל אדמתם כדברי רב המנוחל ממש ועתה קל וחומר א"כ צמדת פורענות צמדה טובה על אחת כמה וכמה כי אם נשינך הנכים אל בית רבן בתורת ה' כי אז מהר ימהר ה' להסיר שנותנו לבנות העיר ולהעלות הקרנן וכן נקרא יוסף יוסף בתורה. ושמתם את דברי אלה הכתובים בספר התורה על לבבכם ואל תשכחו ולמדכם אותם את בניכם לדבר צם וגו' ומשלים ואומר למען ירצו ימיכם וימי בניכם על האדמה וכו'. ועתה הנה זה מזבח מן התורה כמזכר. וגם הנה בנביאים כתוב מפורש. לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוס יעקב ולא עתה פניו יחורו כי צראותו ילדיו מעשה ידי נקדנו יקדישו שמי והקדישו את קדוש יעקב ואת חלקי ישראל יערינו וידעו וידעו חובי רוח בינה ורובנים ילמדו לקח. הנה מזבח כי צראות ישראל ילדיו הם חינוקות של בית רבן עוסקים בתורה ה' להקדיש שמו כי אז יבדד ישראל ולא יבוס עוד ומשפלותו צרף לזונו ולא פניו יחורו צעת ההוא כגד מרינו. וגם צמחונים הנה עוד מפורש לאמר מפי עוללים ויונקים יקדח עוז למען לורריך להשגיח אויב ומתנקם. כי עקר פשטו אמנם הוא לאמר כי מפני חלמוד תורת ה' הנשמע מפי העוללים והיונקים היינו חינוקות של בית רבן אשר ילמדו בספר התורה מזה יוסד עוז לישראל להשגיח אויב ומתנקם וגם כל אותו מזמור לתורה על גאולת ישראל כאמר ע"כ פתח צו להלל לאמר ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר חנה הודך על השמים. ה' כי עתה הנהגתך בנו ציחוד גלויה ומפורסמת שאתה אדונינו כלומר מה מאד אדיר וגדול שמך בכל הארץ ארץ גתלחנו כי פתאום נחנה הודך הרבה יותר מעל השמים. וכן נבא הכניא לאמר וחפרה הלכנה ונבשה החמה כי מלך ה' נבאות צהר ליון וצירושלם וכגד זקיניו כגד כי מלת חנה זו גם כי מלך עלמה היא לשון לווי הנה היא צאה צמקום נחנה ולווי כי נחנה צמחירות כעל ידי לווי. ועל השמים כמו מעל השמים כלומר יותר מעל השמים כי יש על צמקום מעל כמו כי גדול על השמים חסדך טעמנו כי גדול יותר מעל שמים חסדך ושמן על ראשך אל יחסר טעמו מעל ורכים כאלה ככתוב צאנן צמן לענואל. ובכן יספר ראשית יסוד גאלתנו אשר להפליא ולהחמיה מאד לאמר הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו כי אף לנר מהנל פיהם

מכתבים

פיהם של עוללים ויונקים כעצור יסרת עוז גאלת עמך למען לורריך להסמירם, ולהשגית מפניך אויב ומחנקם. ואחר יספר מתוך גבורתו של הקצ"ה פנותותיו ואת רוב הכבוד אשר יעשה לישראל לאחר כי אראה שמיך מעשה אלנעותיך ירח וכוכבים אשר כוכבת מה חנוט כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו. כלומר הנה ישראל נארח אויביו היה חנוט חולה ומדוכה מאד וכן אדם הדיוט בלתי נחשב היה בתוכם, ואחרי מוגדל מעשיך אתה נודע כי גדול אתה מאד מכל האלקים, לכן כי אראה שמיך מעשה אלנעותיך וירח וכוכבים אשר כוכבת אשר יהיה ככיר גדולתך נפלאנו מאד על פנותותיך. כי השפלת למאד עיניך לזכור ולפקוד את חנוט דכא וכן אדם צווי מקרב כל עמים רבים והוא היה ישראל נארח אויביו אשר הושעתו והלחתו מתוכם, ולא עוד אלא שגם גדלתו ורוממותו להפליא מאד עד כל יחסר כי אם מעט מאלקים, היא שאומר ותחקרהו מעט מאלקים. וכבוד והדר תעטרהו. תמשילהו במעשה ידיך כל שמה תחת רגליו. לנה וללפס כלם וגם בהמות שרי. לפור שמים ודגי הים עובר ארמות ימים. הכל כנצחת אלקים את אדם בראשונה טרם מעל. כי אמר לו נעשה אדם בללמנו כדמותנו. הוא שאומר בזה ותחקרהו מעט מאלקים וכבוד והדר תעטרהו וכבוד מה שאמר וירדו בדת הים ובעוף השמים וכו' אמר בזה תמשילהו במעשה ידיך כל שמה תחת רגליו לנה וללפס כלם וכו' לפור שמים ודגי הים עובר ארמות ימים, לאחר כי ידו בכל תמשול מעלה ומטה וכו' רמות למקלה השמים ועד קלה השמים. ע"כ עלינו לשבח לשוןך לאחר ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ, וכנף דבר מכל זה התנבא מן התורה ומן הכנאים וכחוצים ודברי חכמים כי ראשית יסוד עוז גאולת תפארתנו הוא יהיה בהשיג את זינו אל בית רנן בחורת ה' כנזכר למעלה :

וראו נא בעלם כח זאת העולה כי הלכה פסוקה היא שאין מעטלין תיבוקות של בית רנן אפי' לננין בית המקדש. ויש צירושלמי דורשים ר' מחיי לרנן תרעא דבי כנשתא דקא בנו אבהתיה אל כמה תעון שקעו אבותי במקום הזה ח"ל אדרבא כמה נפשות שקעי אבותיך במקום הזה וכי לא היה חזון בר נש לתיילך באוריתא או חולים מוטלים באשפה קרא עליי מקרא זה וישבת ישראל עושהו וינן היכלות מכלא הנאי הר"ר שמואל ראיה שמוטב ליתן לרקה ללימוד נערים מלידתה לבית הכנסת :

לכן אחס אפי ועמי חברים מקשיבים לחורת אלקינו אל תצונו לי בשאלתי ואל תכלימוני בנפשתי. כי חנני אלקים עד כה שלשה ילדים לומדים בחורה ועוד עליהם שלשה בנות ואני לא אוכל לעמוד עליהם ללמוד ספר ויראה מבלי עזרה ואחס ידעתם כי לא כתמול שלשים היום הזה כי עת רעה הוא כאשר כל יגיע ושכר האדם אשר כנקלה ככנז. כי אם אומר ללמוד את בני אחרים כדרכי הן כגרע חקי כי אפס כסף ואין מאסף ואף כי אמלא לי נשכיר לא יאבה ולא ישמע אלי שאמור את בני בחור בניו כעשפסם ואף לעזום ממלמדים בלא כדת למען השתכר לבנתי הערית על אחריים

אחרים כעלת המקילים. הן היום צמעת השכר המושג עד צום לא יספיק לי.
דרי מחסורם בלחם לכולם ובגד ללבוש. ועתה אם על חיי הגוף נותן
תורה. כי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקתו זו. גר ותושב וחי עמך על
אחת כמה וכמה צח"י הנפש לח"ת אז על צרכים שיש ל חזיק צם למען
יחיו חיי עולם. שאין לך מדה טובה מתלמוד תורה ויראת ה' וצניעות
לטיטקות של צית דבן כחכר. ואם אמור יאמר פתן חקם. זה לפי דרכו
מקרא דורס. כי יכלול דין תלמוד תורה דין מזונות. משום שכלומר וחי
עמך וזה וזה נקראו חיים. והיכן מלינו טילמודו כן סכמים דין תורה
לעשות מעשה. הנה אכני בשמים אשיבה. ראשונה. כי דין גלות לרוע
בסגנה כתיב הוא יום אל אחת הערים האלה וחי ומכאן למדו סכמים
במכות פרק אלו הן הגולין דין תורה לעשות מעשה על תלמוד הגולה
ברמיסמו סמגלין את דבן עמו סגל' וחי עבד ליה מידו דתיהוי ליה חיותא
כי חיי צעלי החכמה ומצקסיה בלא ח"ת כמיתה הוא חסונה ומעט
זה אמר ר' יוחנן הרב סגלה מגלין ישיבתו עמו. הנה כי משום שכלומר
וחי יכללו בו סכמים חיי הנפש וחי הגוף גם יחד. לכן כן נלמדו בכי
ימוך אחיך וחי עמך כחכר. שנית. כי מגורל השכר אשר מלאנו כתוב
למחזיקים ידי התלמידים משם נלמדו חומר המלוה ותקפה. סגל' עץ חיים
היא למחזיקים זה ותומכיה מאושר, ואמרו רבותינו ז"ל בספרי ללומדים לא
לאמר אלא למחזיקים זה לאוהם שהם מחזיקים ידי התלמידים והרצנים :

ועתה מה לי עוד האריך ודבר דברי ואין אלה דברי כבושין לטלאים. כי
ידעתי לא איש נעים שפחים אכני ואין מן לשוני נעוי על העין
למלאו בו היום זהב וכסף. אך מלין מעט מרים מי תורה יפריחו. דברתי
עד הנה למשכילים אשר יחפלו למלאו דברי שכל אם שיתנו או לא יתנו כי
הכל יודעים שהדבר הזה אשר אכני מצקס עליו. מלוה גדולה היא מאד.
ושכרה עלים. שנה יחשיף ה' זרוע החסד ואמר לירושלם תבנה והיכל
חוסד כמזואר למעלה ומה לריך להרבות דברים אין הדבר תלוי אלא :

בלב טוב וברוב הכסף

לכן כל ירד ה' כדי לבו השומע אלי להרים תרומת כסף וזהב לעוללים,
לאמר הרי זו או הרי עלי ליום הזה או גם לעתיד לבוא יכתוב
ויתן כאשר יגע אלקים בלבנו כפי העילה על דמיון בחמלה סתוך לאחר
הדברים האלה, אשר יקרא וינן מלה מלה. כי צם מעט מוצרי תורה.
המישרת לבו של אדם. ובתנה לו רוח אחרת קדושה וטהורה. סגל' חשיבו
למחכמי הנה אנשיה לכם רוחי וכו' לכן סמין לה צעור הדברים צפוי
ובלבנו יעשה אותם וחי צהם. כנרמז באתרו כי קרוב אליך הדבר מאד
צפוי ובלבנו לעשותו. ואל ישהה ויסיח דעתו צין דבר התורה אשר צפוי
ולבנו

מכתבים

ולבנו לבין עשותו, להחישב בדבר מאד, כמתחכם ונועץ, צדקו וצדיקו לעשות מעשהו ציפוש הדעת כדרך איש מדיני חכם צדיק. כי אין דבר תורה המפורש בזה לריך בשם. כמו שדרש ר' יהודה מושמרתא את המלות שלא תבא לידי חמוץ אמר אל תהי קירא את המלות אלא את המלות כדרך שאין מחמילין את המלה כך אין מחמילין את המלות אלא אם באת מלות לידך עשה אותה מיד. על אחת כמה וכמה עשה צעת הסתר הפנים כי רבו כמו רבו במאד מאד רוחות הטומאה בעולם, המפעמים ומשטים את האדם מדרך חיים וטוב לו אל לדרך לא טוב כי עשה לריך להזהר מאד. בלאו דלא תהיה אחרי רבים לרעות, כי רבתה רוח הטומאה מאד העסקלת ומפתה לבות וכליות :

גם יעקב אבינו תחלת דברי פיהו בלוחו את בני רמז זה לבנתי הקצץ להיות נועץ ולחכות בעסקי מלכות ה' זולתי בעסקי בני אדם. כי אך גם נחמה להקצץ ולהערים סוד ועלה בדבר : כי ידוע כי שם יעקב על עסקי בני אדם יוסף שנאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים וכו' אבל שם ישראל על עסקי מלכות ה' יוסף שנאמר כי שרית עם אלקים ועם אנשים וחוכל. ורק בשמור אדם מלכות האלקים וחורותיו יסור ויכול עם מלאכי אלקים ועם אנשים. לכן זה הדבר אשר רמז יעקב באחריו הקצלו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם כי רב שיאמר הקצלו ושמעו בני יעקב אל ישראל אביכם. ע"כ רמז כי בכל עסקי בני אדם שנים חכמו בשם יעקב אל תמהרו גם כי אם חכו והקצלו יחד ושמעו והצילו בדבר היטב. רק בעסקי מלכות ה' שנים חכמו בשם ישראל אל תחכו בדבר להקצץ ולהועץ יחדו כי אם בלי הקצץ שמעו פתאום איש איש ראשון ראשון הבא אל ידו לעשות המלות. שם בלי אחר ישמע אותה ויעשה :

לבן בואת כי תורה היא ותומכיה מאושר. איש אל יפחה במדעו ודיעו לחסוך מיושר. ואשר לו כל בשמים ובארץ, יצרך הנדיב נדיבות יועץ בכל תקף ומרץ. וירץ לו בכל הטוב לו וישמרהו מפרץ גם לכל המחבדים בשם. למעשים ולמוכחים ינעם. יזכו ויראו נחמה. ימין ה' רוממה למען ימלאו את החכמה. אשר תחיה כל נשמה. הוא תורת ה' חמימה. משיגת נפש כנפשכם ונפש הכותב וחותם.

משה יצ"ו בן מהר"ר **יצחק** אבן לשיף זצ"ל מירושלם עיר הקדש אלקים יכוננה עד עולם סלה ובמהרה בימינו אמן.

לבן אדם ענוה ורך , כל יחס לבצו לקרוא ולהזין צדירים אשר כחנתי
 צריך . אגידה כל לו צקלרה הדרך , אשר אנכי הולך עליה צפרך
 מפני הנור , הנה עד כה חנן אלקים את עצדו שלשה ילדים ונת אחת
 יל"ו . ואני אמרתי אשמרה מלות אלקי אשר ליה ללמד איש את בניו ובני
 בניו יראה ותורה כבודע . ועונותי כרוח כשאוני , ואין ידי משגת היום
 הזה כי דלותי מאד . וגם לא אוכל עצוד היום כחמול שלשים . ללמד את
 בני אחרים כדרכי . כי שכר האדם צים הזה איננו . ואם ישנו הנו מעט
 מהשיע לכלכל אותי ואת ציתי . וללמד את בני גם הם כמשפטם , לכן
 עתה רפו ידי ועל ה' אשליך יהני . ומי לה' גבורי כח עושי דברו איש
 אשר כזרכחו יותן מחת צרות נדינה , לתלמיד תורת הצנים יל"ו או דבר
 לימים שנה שנה . כי לא נקלה זאת הפעלה . כי מלאך מליץ היא העולה
 הוא למעלה , עד יכונן ועד ישים ירושלם תהלה . כמזואר למעלה מכה
 מקראות ומדברי חכמים אנשי סגלה לכן כל הקרב הקרב ולא יתעלה ,
 לצלתי השיבני מזאת ככלם . יאור גם הוא וזרעו עד עולם באור ה'
 ותורתו , הלך מאור עד כוון היום . כלאת השמש בגבורתו .

נאום

משה יצ"ו בן מהר"ר יצחק אבן רשף זצ"ל מירושלים ע"ה.

אמר שמואל בן לא"א הרב הצדיק מוה"ר בנימין וואלף זצ"ל
 יען כי ידעתי את מיעוט ערכי להיות נמנה בין אנשים חוברי
 חבר ולהוציא לאור ספרים מענינים אשר יולדי על ברכי תבינתי מעת
 לעת. כי מה יסכינו למו לאנשים חוקרי לב וליושבי בשבת תחכמוני
 מאמרים נובעים מנבוב לבב רק מכל חכמה ודעת. רבים יאמרו מי
 הביאך עד הלום לעשות כוננים. אכן לעת מצוא תת לאור עולם
 ספר כ"י אשר באלה חשקה נפשי מעודי ומבלי תתו כמגלה עפה
 וכחמר מבלי צורה וחוב מוטל על המו"ל לבארו ולפרשהו או להגיתו
 כאשר יהיה לאל ידו. אמרתי אספחה נא אל אחת הבהנות איזה
 מאמרים אשר לפי קט שכלי נכונים המה לבוא בשער בת רבים וראוים
 לראות את השמש ולא יהיו כנפל טמון בסתר אהלי כי האיש אשר
 ישלח מבטו להגות מעל ביאורי להספר חדש מלא ישן יעשה עמי
 טובה לראות גם בהמאמרים האלה אולי ימצאו חן בעיניו ככולן
 כמקצתן ואראה בזה שכר טוב כעמלי. ומבין הענינים השונים אשר
 אתי בכתובים בתנתי אולי ימצאון שם עשרה — וזה בספרי שלשה
 ספרים נפתחים אשר הוצאתי לאור מה לבוב שנת תרל"ז הרפסתי
 חמשה מאמרים אלה. מומכא דרקיע. חכמה. מפשר חלמין. יקרא
 דאורייתא. המחזה. ועתה אוסיף עליהן עוד חמשה מאמרים. הנמש.
 הקרבן. הדברות. אדם ישר. השלום. והיה כי ימצאו הדברים
 חן בעיניהם ותברכני נפשם והיה שכרי :

הנני חמשה ברכי נפשי כנגד מי אמרן דוד לא אמרן אלא כנגד הקב"ה וכנגד הנשמה מה הקב"ה מרא כל העולם אף הנשמה מלאה את כל הנוף מה הקב"ה רואה ואינו נראה אף הנשמה רואה ואינה נראית. מה הקב"ה זן את כל העולם כולו אף נשמה זנה את כל הנוף מה הקב"ה פהור אף הנשמה טהורה מה הקב"ה יושב בחדרי חדרים כו' (זכרות י"א) :

במהות הנפש רצו הדעות צין הפילוסופים צלמדם כי הנפש הזאת הוא הכנה טבעית צלדס מעט לידמו לקבל המושכלות — ויש מהן החליטו כי הנפש הוא עלס רוחני מתפשטת ממקור רוחני הכלליט ומקור על ראשי המומרים המוכנים צומגס ומצנעס לקבל הטפעת התפשטות הנפש הכלליט וכל מומר טלפטר כפי הכנתו וכמו יקבל הטפעת הזאת די הכיל ואין צכמו להטיג יותר מלפטר צכמו לקבל טפעת הנפש הטיג — ועוד זאת טליטיה טהנפס הזאת היג עלס כנדל רוחני והוא טלעה וחכמה מעט צריחתה אף עכ"ז לריכה לכליס כלוחיס מיוחדיס להוטיג צהס כחמתה מן הכס אל הפועל וצחיות טלצרי הנוף צטעה טנולר הולר הס צחכליט רעיטיס וחינס רלויס לטיס מלכטה צהכרס לא מוכל להראות פועלטה וחכמתה עד טינדל ויחזקו אלצרו :

והנה בבטול הדעה הראשונה. כנר הלריכו חכמי צמנו כי כפי המצואר צרצרי רז"ל הנשמה היג עלס כנדל רוחני צריחה ועומדת קודס היות הנוף כמלמדם ז"ל (דברים רצה ב') צוא ורלס הקב"ה מלל אח עולמו והנפס מללח אח הנוף הקב"ה סונל אח עולמו והנפס הזאת סונלת אח הנוף. ומלריקן צנרכות (" . א') הני חמטה צרכי נפשי כנגד מי אמרן דוד לא אמרן אלל כנגד הקב"ה וכנגד הנשמה מה הקב"ה מלל כל העולם כו' מללה המלמרים נחצאר כי הנשמה עלס רוחני. מהמטל כטפוט על הנמשל : וביטול הדעה השנייה. אס הנפס היג עלס רוחני כללי רק צהתפשטותה מחול על המומרים המקנליס כפי הכנתס ומצגס א"כ אין מקפטר למקפרי הנפסות כלפטר אינן עלמיס כנדליס רוחניס רק התפשטות אור הנפס הכלליט. ולל יחכן חלות נפס אחת צעלמה צטגי גופיס מתחלפיס זא"ז כי לא יחכן טגי גופיס ממצגיס טויס. ולל יונן מלמר ז"ל (כדס י"ג ב') : אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. טמעט טהנפסות הנה כנדליס ונמקטר. ומלמדם ז"ל (סנהדרין ל"ח א') : אין בן דוד בא אלל בדור שכלו זכאי או בדור שכלו חייב. טיין מ"ס צנלור רכ פעלליס מלמר לי :

וביטול הדעה השלישית א) אס הנפס היג חכמה וטלמה צחמלת צריחתה רק לריכה לכליס כלוחיס להוטיג אל הפועל כהס זה יונן לחכמה מקקרי לו מללכותי סנדרטיס לכלי הלצריס סכלוחיס והמיוחדיס להסנתס וט

הנפש

ומה יענו להעיוני והסגות התורניות למה לא יתעלמו החכמות ההם בהאדם כשזכר. חכמות העיוניות אינם לריקים לכלים. בהולאתם אל הפועל. ואנחנו רואים כי ההסגות המושכלות העליוניות המה ההסגות האחרונות והמאוחרות בהשכלות האנושית ולא רבים יחכמו ואם היא מושכלת צעמיה היו שהיה זאת החכמה צעלם ותכלית מצרשונה כי זהו התעלמות צנפם ההוא (ב) אם פעולת הנפש אינה רק להוליא מה שזכחה אל הפועל איך יונן מאמרים ז"ל : (כד' ל' עא)

ומה השבועה שמשבעין אותה כו' והיו יודע שהקב"ה שהור וגשמה שנתן כך מהורה היא אם אתה משמרת בטהרה מוטב כו' מה היא השמירה המוטלת על האדם. ואיך תטמא הנפש ההיא ותרד ממעלתה הראשונה הלא אף שלא הוליא כחה אל הפועל עכ"ז תשיב שלמה כמו שהיתה צעמ כתיבתה כי גם אז לא היה שלמותה אלא צנח ואם לא הוליאמו אל הפועל הוא עלונה לא נשתנית נכמו שהיתה צנח כתיבתה אל הגוף. (ג) אם נאמר שהנפש עלמה התעצבה במעצבה החומר אם לא הוליא שלמותה אל הפועל איך יונן ההעצבות על עצם רוחני כגדל לאבד שלמותו מה שהיה לו צנח. (ד) אם הנפש היא שלמה וחכמה מעמ צריחתה למה יבדל. האים הישראלי במדרגות הסגות המעולות ומקירות עדי הגיעו למעלת רוח הקדש והנביאה. וגם עכ"ז שונים המה במעלת נפשותיהם. לא ראי זה כראי זה :

בהשקפה הרריפה ובצמיחה נאמנה לפ"ד ענין הנפש היא עלם כגדל רוחני קקן אור שמש מוקור הנפשות מתפשט נכחות הסגות ושלמותה ממדרגה למדרגה. עד שחגיע מעלתה האחרונה לתוך גוף האדם ותמלא ותלגם את כחות העצמים שבגוף. והכחות נותני החושים הלא המה המדרגה האחרונה ממדרגות הנפש והוא כיחם האולן אשר ראשו צמיח ושרשו יכה צלחן מתחת וע"י פעולת העובד ישלח דשן צמרשו מתחת ויעם פרי ויהיה לארז אדיר. ומדרגות כחותיה המה צדמיון עילה ועלול עד אשר נפש האדם נקשרת לתעלה צדורסה מקור החכמה וגדול השתדלותו ומשיקמו והתעלמותו יוסף כח צמרשו ויעל מוח ודשן השכל אל נפשו ויעם פרי בהשגות המדרגות היותר עליונות וזה הוא הקשר האמין צינה וזין מקור החיים אשר משם ישאצין הנפשות כולן. וזה תאמר דהע"ה אשר בידו גביש כל חי כי כל נפש נקשרת צדורסה ומשם ישאצין היות שם עלם החיים. אכן מיני הנפשות לא ממקום אחד יתלכון ומעילים במדרגותיהם אלו על אלו ולא ממקור נפש הנציח נפש אנושים אחרים הפחותים במדרגה. והנה עולם השתדלות ועולם החשיקה להשגות השלמות המה כפי מוג הגוף וזכות חומרו כי בגדול הדרכות כלי החושים ועוז הרכבתו צמיע המוג ככה יוכנו הגופים לפעול מעיז השתדלות והמריכות לקבל טעם שכלי והמדרגות הראשונות ההם. ולזה הקפידה תורתנו הקדושה להשגות מכל דבר רע וכבר ארז"ל הוי מקדש עצמך במותר לך כי נחמשת קדושה ופרישות יזדכן החומר ויכשר להשתדלות יותר נכונה

ככונה. והנה יען כי ההשתדלות וההשקפה המה כלי התנועה לכח השכל כי בהתעורר הנפש נכחותיה תעמוד הכן לקבל שפע השכלי יתחייב כי בהתרפה האדם מהשתדלותו יתמעט כח התנועה ואם עוד יוסיף להרע ויעש ההפך מהנדרש ממנו תפסוק כח השפעת השכלי לגמרי ונחתך חזל המקשר נפשו במקור מולאו. וזה מאמר אציגיל לדור (ש"א כ"ה כ"ט) והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים אם תטיז דרכך ולא תשפוך דם נקי תוסיף המריכות הטוב נכפשת ותשאר לרור צלור עקור החיים. ולא תחתך משורשה :

כחות הנפש חמשה. (א) כחות החושים ונוכר פעילתם צאמלעות החושים והמה מדרגות כחות הנפש המתלבשים בגוף האדם צעת הולדו (ב) למעלה מהן כח המחקרי. ירלה כח הסגות המכונות אשר למופת והיקש ידרשון (ג) למעלה מהן כח העיוני לחכמת העיונית (ד) כח השגת רוח הקדש (ה) למעלה מהן כח הנבואה אשר אין נכח המופת וההיקש או נכח העיון להשיגה אכן היא חלוייה צלון האלהי המשפיע על האיש אשר ירלה צו לשעה ולעת ידוע :

דכח ההוא היותר העליונה מדרגת הנבואה לדעת הרצ המורה ח"צ פל"ט מדרגותיה הם אחד עשר והראשונה היא רוח הטם אשר יעורר איש להגיל עם רצ או לעזור כמו ורוח ה' לבשה גרעון ורוח ה' לבשה את עממי. מדרגה השנייה המדצרים צרוח הקדש כדור ושלמה ודניאל עיי"ש :

דרב ר' חסדאי נספרו אור ה' מ"ב כ"ד פ"א כתב ח"ל "וזה כי הנבואה הנדלם ומנבאות מרע"ה כו' כי מהם צאמלעות חלום ומהם צאמלעות מראה ומהם צמסלים ומידות ומהם צדצור ונ"כ המדצרים צרוח הקודש הנדלם כי מהם יספיעו להם הדצרים שדצרו צו יעודים צעתידים וזה חלום נזולת חלום ומראה. אשר מנאר לזה רוח ה' דיצר צי ומלתו על לשוני וזהו מדרגות דוד צתהלותיו ושלמה צמגלת שח"ש כו'. כ"א היותו נציא אינו ניתע צחקו לדצר צרוח הקדש כו' ומהם שלא יספע להם ציעודים העתידים אלא ספורים קרו כו' ע"כ "והנה לא פרשו מעלת צן זומא וצן עזאי ור"ע שנכנסו לפרדם ומדרגות החכמים שטפו צמרצבה ומה גם לפח"ש רצ האי ז"ל צחציגה פ"ב שגם צומננו ים מדרגות רוח הקודש ולא צמלה סכתוצ ח"ל "כי מי שיהא הגון צכמה מדות זכויות ומצולאות כמעצקס לנפות צמרצבה ולהליץ צהיכלות של מלאכי הסרת ים לו דרכים לעשות כו' כי אומרים כי הקצ"ה עושה אמותות ונוראות עיי' הנדיקים כמה שציא עושה עיי' הנציאים ומראה את הנדיקים מראות נוראות כו' כי חקנות ים לעולם צדצרים הללו כר"ח צן דוקה כו' ור"י צן הקנה כו' ר"י כה"ב כו' ע"כ". והנה רפ דעת נראה דלין ענין רוח הקודש המדצרים ציעודים העתידים כהמדצרים צר"הק צדצרים שהוים ומכוונים לאמיתותם או הלופים צרוח הקודש צדצרים רוחנים היכלות עליונים. כי המדצרים צר"הק ציעודים העתידים המה צמרצבה ממדרגות הנבואה מדרגה

הנפש

סגיה כמ"ט הר"מ ז"ל. אבל הוסיף בדברים הרוחניים או המכיוונים לאמיתותן
 של הדברים או המגידים העמידים בדברים ההויים כמו אלה היודעים מראשית
 הסגיה מה שהיה בכל הסגיה הן הנה שלמות בנפש האנושי וראה לזה
 מד"ל זריזת מציאה לידי נקיות כו' ומסידות מציאה לידי רוח הקודש .
 ולא יחסנו רז"ל גם מדרגות הנבואה היא יען כי ר"ה היא מדרגות הנפש ואפשר
 להשיגה ע"י הסגיה המדרגות שבנפש אשר עולות אל המדרגה היותר עליונה
 דהיינו ר"ה אל מציאה הוא מדרגה נקשרת ואינה נקשרת בנפש והיא כמו
 עוף השמים מרחפת בוגעות ואינה בוגעות רק אל אשר יהיה שמה רלון ה'
 ללכת ילכו . והיוחה מלויה בטבע האנושי לצוא לזאת המדרגה . הנה היא
 מנוצרת היות הנפש ממקום קדוש מהלך עלם רוחני חלק אלהי מומעל
 ובטבעה לראות במקומות רוחניים כאשר ממלאכי השרת וההנפשות אשר מנוף
 יפרדו אשר יודעים את כל אשר נעשה ונגזר מראשית הסגיה עד אחרית
 סגיה כדור מד"ל (זכרות י"ח) שמע שחי רוחות מספרות זע"י עי"ש רק כל
 העכזה והמכיעה מזאת הידיעה המה המדות הנשחחות שבאדם אשר ישומו
 מקום עפ"י הנפש מחזות עלם הדברים העמידים ובטבע טרדות המדות
 המטרים המהשגה ויניה צבויים, והנה עת כי ישלם האדם אל קלה
 השלמות בהתקדשו כל חיש מחושיו ונקודות הגוף ישנו גם הגוף לעלם
 רוחני ולא יהיה עוד למסך מדיל בין הנפש להדברים הרוחניים ויקטן ויחזן
 יען לאשירו אף נעורו צמיים חיתו . כי היא בעלם טבע הנפש לנין בין
 מרכיו להיכלות עליונות ואל תחמה הלא ראינו מדע"ה עלה למרום צרכות
 חומרו והסיג מה שהנציג וראה מה שראה . לזאת יכירו וידעו מסדי הדור
 הדברים הנבגרים על העולם ועל האדם וידעו מה נעשה עפ"י האדמות
 כי יליו צבויים העיניים ההם באין מסך וכה יבצעו ויחזינו לאשירו
 בהשכלם למו חיש הראות והמדתה ויראו צרכות הלז ראות צינה כראיית
 כל דבר רוחני . וזה היא השלמות הטבע כצערק הידיעה . אבל מדרגת
 הנבואה ור"ה ציעודים העמידים לצוא באורך הזמן אלה ההשגות לא יצאו
 בטבע רק הם התעוררת רוח אלהי ית' וטבע נביאי עלמי לאיש
 הנבחר אשר ה' נבחרו והקדשם לנביא מרחם כמ"ט (ישעיה נט) ה' מנען
 קראני ונאמר (ירמיה א) בטרם אלך מנען ידעתיך ונאמר ליחזקאל בן
 אדם לופה נחתיך לבית ישראל והמה במדרגות המלאכים השלמים במלאכות
 ה' ולזה נקראו מלאכים כמ"ט והיו מלעבים במלאכי ה' . ולדעתי זה
 כוונת חז"ל באמנם (ב"ב מ"ב) חכם עדיף מנביא יען כי הנביא נקדש
 לנביא מרחם ואין חלוי צהריותו אלל המכם קנה השלמות ע"י השתדלותו
 הרב. ואחרי אשר ציארנו כי הנבואה הוא טבע מיוחדת כשפעת על הנביא
 החיוז לצרר איך תתקשר טבע רוחנית בחוך גוף קרוץ מחומר ומה גם כפי
 המוכח מהמכונים כי השפע הזאת הוא כח ידוע אשר חכה בלג הנביא כאש
 צוערת כמ"ט (ירמיה כ') והיה בלבו כאש צוערת עליור בעלמותי וכן
 צדיקאל (ס"ט) ולא נשאר צי כח וכמורו רבים. ונאמר בביאור זה כי כמו
 שהרוח

הסודות החיוני הטבעי היא המנוולת בין המנוול והנפש המדברת הרוחנית ומתחברת כן הנפש היא הזכה והטהורה היא האמלעית המקבלת צחוקה הנביאי כאשר מושלם צלמימותה עד אשר קנתה המדרגה העליונה שצרכותיה והיא מעלת רה"ק ושנו להתאחד כל ועולות הנפשות גם יחד ומיני נפשו נקשרת קשר אנוני צבורם מולאתה כמתחלת הילירה זוא יצוא דרך קו השמלשלות הנפש השפיע הנביאי ובעלם מחול השפיע הזאת על כח היותר חזקה ושלמה בהנפש השלמה שלמות הנדרשים אל הנבואה . אם כח הדברי שלם ציחר שאת חלל הנבואה הדיא צאמלעיתו לפועל ואם מעלתה בשלמות המדמה חרטה פעולתה צאמלעית חכונת המדמה ואם מעלת המדות עלתה על כולנה ומעלה הזאת זוא חזון לחזק כח השכלי שמתחין בין עוז לרע ומצדד אוכל מהפסולת מחול הנביאי על השכלי וכפי מקום חלות השפיע הנביאי ככה יתחלפו לירות הנבואות כפי השתנות הכחות מקבלי הנביאי כמותצו צטנע האנושי שיתחזק כח א' על חזירו צעמים מתחלפים . וככה תשתנה הנביאה . והנה לירות הנביאי המה לפי"ז ג' צמספר .

(א) צורת הנביאי צאמלעית המדמה היא המשל . כי הוא טנע המדמה להרכיב מהנדרשים המעוררים אותו להדמות דמיונות ומחזיונות נראים לעין ומצלי זמן יחלופו כן הוא נכח הנביאי יתעורר וידמה דברים וישא צמסל על אנויחת הצנין וזה היא הכשר המדמה ציתרון הכשר ההללה :

(ב) וצורת הנבואה צאמלעית שלימות הדבור המה הנביאות צלמות הלשון והמנוולה ומצארים דצריהם צקולר מופלג אשר זה היא תכלית שלמות כח הדברי :

(ג) צורת הנבואה אשר מחול לכח השכלי היא החידה כי טנע השכל להצין דבר ונתוך דבר ותכלית שלימותו להנליא דברים ונתוך חידות . אכן עוד מעלה אחת צנביאי כי עלם אור חלמי נורא נראה לנביא צלי מראה וצלי חידה . ולא יסבלו ולא יעלור כח רק הנביא אשר טנ חומרו לרוממי אכן חלמי אשר לא יעלרו כח די הכול המראה הנוראה עוד יפגעו כאשר ילילו זה או מדבק נפסם צאור החיים . כהתלות אור קטן צלהצת ויכנה . כמאמר החבר למלך כוזר (כוזרי וי"ב פס"ב) צטעם טוונחא לרעה . כי השכינה היתה צישראל צמדרגה היות צנוף וצעת שמתרחקת מהם מסתכלית עלתם וישתנה יופים וכשהיה מתרחקת מיעודים נראה על האיש ההיא סינן התרחק אור השכינה כאשר נראה הרחק היות יחורו פניו פתאום צעצור פחד ויען כי הלרעה נכנה ונחמת התרחקות הקווי כו' עי"ס" . כי אור השכינה מושכת החיוני עמה ומדבק נפש המעכלת . צעלם האור כונו שוליו צן יצאי הלין ונת (חגיגה י"ד ז') כי ההשגה היותר מעולה הנדום המומה לחסידיו . וכן היא מיתת הנשיקה . ע"כ היה מחסדי ה' כאשר נגלה לחסידיו היה מתגלה צען דהיינו שלמלם כנודו צהדרגה וענן מוצחר ההשגה

הנפש

ההשגה למען יוכלו שאתו ולא יפגעו ע"כ עלינו כאשר שפך רוח נבואה על יחזקאל זה סערה וענן גדול והאש מתלקחת מתוך הענן ר"ל מתוך הענן הסיג האש והפנימיות וכן כאשר הסירה שכינתו צהרל מועד ויכסהו הענן החכמות ההשגה למען לא יזיק עלם האור לעצמי וזהו פי' הכחוש נכ"מ וירד ה' בענן או צמוד ענן כי עלם האור ירד בלילות בהתחשכות העושה למען לא יפסדו בעלות צמחים ההשגה וכן כאשר התגלה כבוד ה' למען האליל מן הרוח על ע' זקנים נראה בענן וכן כאשר העביר ה' כל עושו למשה מראשית עד תכלית המדרגות. ויען כי השלם ראשונות לא הסיג מרע"ה רד בענן אך צמוד הב' ראשונות סר כפיו להיכנס העננים וראה את אחוריו המדרגות האחרונות הסיג באספקלריא המאירה והנה אהרן ומרים דברו ואמרו הרק אך צמשה דבר ה' הלא גם נבו דבר וזהו ראו להמנוח צין מדרגות הנביאות אשר לנו לבין מרע"ה והנה קרא ה' פתחם או קריאה מצוררת או ע"י המעוררת שמתעוררו שלשתן פתח פתחם ללכת אל חבל מועד וילכו שלשתן אז ירד ה' צמוד ענן שלמלך דלוננו צמוד ענן למען יהיה כח צהרן וצמרים להסיג את הנבואה שיאמר להם . ויקרא אהרן ומרים ויצאו שניהם ויאמר שמעו נא דברי ר"ל אתם אחרתם כי עליכם למדרגת הנבואה כעשה שמעו נא התנווננו בדבר . שמעו מלשון והם לא ידעו כי שומע יוסף נא דברי אשר לדבר כעת לחכם מאיזה סיג נביא המה ושמעו והתנונו אם יהיה נביאכם ה' אם הנביאה שלם היא באספקלריא המאירה כנבואה משה שהיא תמיד צמלת ויאמר ה' אל משה במראה אליו אתודע ר"ל ואליו דהיינו למשה רק צמחית אחרת בחלום אדבר בו זו צמשה לדבר רק צמחית . ויהיה תיבת שומעו נא ותצא אל מוסכים אחרים עמם ומוסב גם אלמטה . ור"ל פי' ההתגלות העמוד ענן לדבר אליכם תוכלו להמנוח כי אין צמחיתם לקבל שש אספקלריא המאירה לא בן כאשר חדמו כי נהפוך היא עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא אל מה לדבר רק בו ויחר אף ה' גם וילך והענן ס' והנה מרים מצוירת סכף כאשר סר הענן ונתגלית עלם האור עשה רוסם כי נסתלק הענן הממולט ולא היה למרים לעמוד כח לאור המלוחה ולעומק המושג ויכיר פעולתו והמשיך אליו החיות הקודש ממרים. ואמר אהרן למשה אל נא תצי כעת . וציאור לנש יתחשבה כעת צמחית אשר בצאתו מ"הם אמו כחשד הרוח הרוחני ילא מרחם אמו ונסתלק ממנה ויאכל חלי צמח דמה לי קטליה כולא וע"ל קטליה פלגא דלרעת היא ג"כ מיתת אוחו האזר . ואל כח הנביא ההוא הכח היותר עליון הנמנה צדום סביון עליו רמזו חז"ל (כרה לי צי) ובר דלוק על ראשו. והנה לפי זה שציאורנו כי ע"י המריחות והשתדלות השגה יסיג וימשיך עליו המדרגות הנפשיות זא"ז ונאשם השתדלות או יעשה הרע תפסיק הקשר האמץ צין כמות הנפש אשר נתלכדו על כח החיוני הטבעי

וזין סוף הנפש למקור מולאה ובהנחת הקשר חסד כח הנפש המתלכדת
 צורך כל כח סכלי שהיה זה קודם נואה כי בהנחת פתיל החיים הרוחניים
 אין מעצר להתדרגות העליונות והיא ניד האדם לאשר ולקיים הקשר הזה
 ומעצצין אותו שיממנה נטירה להתעלמות ההשגחות למען תשיג ולא תאבד
 שלימותה מקודם. וזה ענין הכרת כי תכרות הנפש ומקור חיותה וימיה האיש ההוא
 מנפש הטבעית אשר לו כמו נפש החיותית הנהמית ועל זה אמרו רז"ל במדרש תלים
 ו' הרב כבסנו מעוני מבאן אתה למד שכל מי שעבר עבירה באלו תשגא
 בנפשו מת ואין משהדין אותו אלא באיוב וכו' א תחשבוני באיוב
 ואמרו ובי נשגא דוד בעון נפש חרר אלא בעון שהגשג חללה
 וכו' א לבי חלל בקרבי מבאן אתה למד שכל מי שיודע שתשגא
 ומתירא ממנו ונושא בינו לבין המקום שהקב"ה מוחל לו ע"כ כי
 סכלית חיות הנפש היא החפץ והרלון ואין לדון אחר החטא מעשה המומר
 כי המומר רק כלי לעושהו לא ילך ולא ינוע אם לא יעוררהו החפץ וכי
 ידון החטא רק אחר החפץ כי העושה הענידה נדעת ללולה חלל צינתו
 הדלויה ונפסק מוח חיותו וכשיכון עלמו צמועלות ודעת להתחרט על מעשיו
 דעת מפלו אל רלון האלקי הדרש ממונו עוד תשיג ההתדרגות החיות
 כנראשונה ממילא תשכחנה כל עלנותיו שהיה לו צטוב הספעת החיות
 הרוחני כנחלתה ע"כ צטוב רשע ועשה משפט ולרקה כל פשעיו לא יזכרו
 לו ציוס שונו מרשעו כי ידרך החי להתדבק צמי ורלוננו יתני הטוב
 מתפשטת צכ"ו וכו' וכל אשר יוכן עלמו לקבל טובה ההשגחה השנית
 עליו לרחמה וכאשר ישיג להתדבק לשורשו ממילא יסורו ממונו כל הרעות
 שהיה לו מקודם וכל פשעיו לא תזכרנה כי עקר צנת ועונש החטא היא
 צקור ההשגחה האיש החושא בהתחלל נפשו ובהתרחק מהתדבק צבורה
 ובפי חוזק החטא וקלותו כן חגול ההסתרה וההתקדשות. אכן לפי הנהגה
 הזאת איך יוכן מאמר הכתוב פוקד עון אבות על צנים אם סרה ההשגחה
 מנפש האב למה חסור מנפש הבן אם עליו רעון וכפתו רעונה צמעט"ס.
 והנה אמרו"ל (צרכות ז' א) כתיב פוקד עון אבות על צנים וכתיב וצנים
 לא יעמו על אבות כו' ל"ק הא כשאוחזין מעשה אבותיהם צדיהם הא
 כשאין אוחזין מעשי אבותיהן צדיהן. והנה כשאוחזין מעשי אבותיהן
 צדיהן שלמדו מאבותיהן להרע א"כ הנה שוגגים ולא מזדיין ולמה יאשמו
 צמטא אבות שהיו מזדיין הלא העונש היא לפי ההתרחקות מהנפש החללה.
 ואינו דומה עושה צטוב לעושה צמזיד. ואיך יונח עונש על השוגג כמזיד
 שיפקוד עליהם עון אבות. והנה אזכיר פה מה ששמעתי מהרב ר' אליעזר
 אייזלינגר אנד"ק אקוי לפרט הכתוב הזה בדרך ככון ועל המאמר הכתוב
 יסיקר אמתות גמול ועונש והשאלת הנפש ואמתות אמונות האלה נחיסדו
 צ"י הדברות ובימוד צ"י הדברות הראשונות שאלת הגבורה שמענים. ותוכן
 פירושו שפירש על כמו צשגיל כמו וילו עליו ר"ל צשגילו ופשוטו של
 עקרה הקב"ה פוקד עון אבות צשגיל הננים ור"ל כשישחיתו הננים מעשיהם

הנביא

עד דור רבנים צשנל מה שלמדו מאבותיהם והטניעו בהם רשע ככל יענשו
האבות צשנל הננים כו"ס צירצעם צן ננו ארז"ל ירצעם חטא והמטיא את
הרבים חטא הרבים תלוי צו. והנה צאומרו יחצ' כי יפקוד על רבנים לא נחנו
הדברים לשיעורין דאמר דלא סייד רק על האבות שערון צחיים דרוצ צני
אדם לא יאריכו ימים כ"כ לחיות צני רבנים א"ו דכותמו יחצ' על עונש
הנפשות לעוה"צ. וניותר מצולר עיקר זה צו"ס ועושה חסד לאלפים כי
כאשר יסוצו הננים דרכיהם כפי מה שלמדום אבותיהם יתעדנו האבות
לעוה"צ הרי לך מצולר צזה הכחוצ גמול ועונש לעוה"צ והשאלות הנפש
ע"כ. ולפי"ז יקשה יותר מאמרם ז"ל כאן כשאין חומצין נעשה אבותיהם
הא ל"ל כיון דהננים זכאין פשיטא דאין לענוש האבות וקרא ל"ל. ולדעת
אומר כי פקידת העון היא כל עוד שלא סרה כח החטא שסנצ החוטא
ומחננו אף שנעשו המטאים ע"י אחרים ומחננו ולא נפסקה עדין חפלו
ורלונו מהמטאים האלה לא יחקרנו חלקי נפשו לשרשם אף שיסנצל עונשו
צעוה"צ עד רבנים לא יועילו לו עונשו שיסנצל צעוה"צ אצל כספרה כח
החטא ומחננו שעשה תשובה צחיו וחזרה נפשו לתחיה ונתקשרה צמקורה
אף דהננים יסחיתו דרכם לא יפקדו עליהם עון צניהם. וזה היא חוכן
כונה חז"ל צאמרם הלשון כשאומצין לשון אחיה וירושע שהחטא ענר מאבות
לננים ולא נתק צנחים שירשו הננים החטא מהאבות לכן אף שסנצלו האבות
עונש צעוה"צ לנקודת מחטאם מעשה צנים יגרועו עונש והתרחקות עד
דור רביעי. אצל כשאין חומצין שהאבות עשו תשובה קודם מותם אף כי
יסחיתו הננים דרכם לא יפקדו העונות על האבות. והנה ישראל צזמן הנית
הראשון נודע כי פקדו ציקודי התורה צהשגחת ה' וצהשאלת הנפש וגמול
ועונש כמו שזלינו וזהה למשל צפיהם (ישעיה כ"א) והנה ששון ושמוחה
הרוע צקר ושחוט ללון. לא לצבו קדרות על העונשים שעתידים לצוא עליהם
אכן כדעת הסכלים האומרים אין דעת ומשנצן צשאלו ואין השאלות נולא
לנפשות ולמדו פ"י הנחוצ פוקד עון אבות כפשוטו לצנצחם דאף שיהיה
עונש נמלא לא ימלא רק צעוה"צ ודרכו חץ לשונם על הפסוק הזה שהס"י
יפקוד דוקא על הננים עון אבותיהם ולא ישלם הרע לחיק עושה הרשעה
רק כפשוטו של וקרא ע"כ היה למשל צפיהם אבות יאכלו צובר ושני צנים
תקנה ולא נחלו על שצר הננים כאמרם כי שניהם לא תקנה רק צניהם
ישאו עונם. ע"כ הוכיחם יחזקאל הנציא והודיעם את דרכי ה' כי לא
יפשוטו כפי ראשית ההשקפה. צאמרו מה לבס אחם מושלים המלל הזה.
אבות יאכלו בושר יעשו מה שלצם חפץ ושני בגים תקנה והעונש יהיה
על הננים ונש לנו לצצר צנים אחרינו. מי אחי נאום ה' הן כל הנפשות
לי הנה ר"ל כל הנפשות צפרט נקשרים צמקור הנפשות כנפש האצ וכנפש
הנן הנפש החוטאת היא תמית המיתה והעונש היא דוקא על הנפש
החוטאת ואיש כי יעשה משפט וצדקה יחיה כו' והנה הרשעים לענו על
דננות ה' צאמרם כתיב פוקד עון אבות על צנים ואמרו ראינו היצק מזה

כי האז הרשיע והסן שהיה לדיק לא נשא עונו , ואמרתם מדוע לא נשא
הבן בעין האב דעו יען כי הבן משפש וצדקה עשה וכוונת הכחוש
היא שפוקד עון האבות בשניל הננים כל עוד שלא שז ודנק נפשו למקורה
ומחמת עלמו וקסע החטא מאז לנן . וע"ז קאמר המדרש כי מכלן אחת
למד שכל מי שעבר עבירה כאלו נטמא צמת צעון נפש חללה מכלן אחת
למד שכל מי שידוע שחטא ומחירא ממנו , וכושא וכוונן צינו לנן המוקוס
שנטמא נפשו החללה וטומאה ומחירה צינו לנן המוקוס שהקדוש צרוך הוא
מוחל לו :

בה המרכזי לו מצוא גדול צקיום המליחות . הלא ידוע כי כל העורקים
ומריצת הדמים יתחברו במרכז הלב והלב הוא המעורר והמניע
לכל . חוט הראות לא יולא לפועל כח עזו רק אם יתחברו כל הנילוות
היולאים וכן המוחשים על נקודת השריפה אחורי העין , ונילווי השמש לא
יעשו פעולתם רק כאשר יתחברו למו על נקודה ידועה ע"י הזכיות מתקצ
קרני השמש אף כי כל יליון יש בו כח השריפה עכ"ז לא יבוא לכלל ראה
ושעולה רק בהתאחדותם על נקודה מרכזית וככה נראה בהנהגה המדינית
אם לא יאמלמו העם לנקודה מרכזית רק פדועו יפריעו עלמם ואיש כל
הישר דעיניו יעשה יחויצ צטול הישוב , ואין קיומה עלוי רק כאשר יתאחדו
ומדרגה למדרגה עד אשר יתאחדו לרעת ולרלון איש אחד המעלה וישימו כל
מעשים בו כי צקוס ריב ומלא או דין צין אנשים הוא יתווך וישם שלום
יען כי כולמו יתאחדו בו ודוקו יקבלם — והנה עוד ימלא תועלת נכבדה
ומתועלת המדינה והיא תועלת רוחני יען כי הנפשות ומחולפים הנה מקומות
מולאם כמו שביארנו ויש אשר נפצם יכללו כל החמש מדרגות כולם ולעומת
זה יש נפשות אשר לא יכללו כל המדרגות . כולם וכל איש נקשר צמות
נפשו ומלמטה עד למעלה מוקים מולאם . יחויצ כאשר יעו צני איש את
רלוסם לאיש המעלה אז יתאחדו היטי נפשותיהם לאיש המעלה והוא יתאחדו
הקיום לנקודה מרכזית ומחוסף האור צמקור האיש המעלה וכאשר תתברר
השפע הנפשי חוסף השגחו כי לא ישוה כח הראות מחלישי הראות לחזקי
הראות כדמיון העטלף אשר לא תוכל לראות אור שמש לצנח"י רואי השמש
ואמריקן צידרס (וי"ר ל"א) ויעש לבית חלוני שקופים אטומים , אטומים
מנפנים ושקופים מצמון שמשם האורה יולאה לעולם וגם אמרו ר"ל (סוכה
כ"ג א') למה נקרא צית השואנה שמשם היו שואנין רוח הקודש יען כי כל
מגמת עבני"י היו מדובקים ומתאחדים צרלוסם צמקוס המוקדש כי כל מעשים
זה וכל המתפללים יכונו לבס לבית קדשי הקדשים נתאחדו שם כל הנפשות
כולם לאור אחד ועי"ז כחוסף אור במרכז הנפשות לקבלת האור האלקי
ומקבלים אור חדש והשנה חדשה כי מהמרכז יתהפכו הכילות להמקבלים
עד אשר ילמחו לרוח הקודש ואל זה רמז ר' יהודה הלוי צקינמו ליון הלא
תשאלו . חיי נשמות חויר ארלך" יען כי צאך נתאחדו הנפשות כולם
יעכ"ז קבלו חיות חדש ויתדון הכסד בהשגות הרוחנית ומצואר כי יש מעלה
כאשר

הנפיש

כאשר יעו דנים אחר אחד ויתאחדו רגונם זו כי יוסף ו זו כח השגה
והוא יספיע עליהם ילולי חור חדש ומה היה כנאות השפיעים זקנים
בהתאחדם עם משה כי הליל ערומו עליהם וקבלו מדרגות הכפ. מה שלא
היה נכסם מהו. והנה כאשר היו ישראל צמדני וראו השגה ה' והתנהגו
על פי הטבע כאשר הכנס ה' כל ישראל כמו מנתחם אל ה' לצדו וכאשר
כתאספו כל ראשי ענבי לאגודה אחת אז נתאספו כל חקות חוטי נפשותיהם
לנקודה מרכזית והיה נהם די הפק רליון והיה להם נתינת מלך נלא מלך
כי ד' מלכם ע"כ אחר הכתוב ודי בישורון מלך ר"ל ישראל עלמם היה
תועלת הנוך והיינו בהתאסף ראשי עם אז מתילא כתאסרו ויחד שבטי
ישראל ע"כ אמרינן צמדנא (דנרים דנה ה') ממלך אדם חק ממוקשי
עם א"ר יוחנן אס רחית חק ורע מנהי אה הדור כח לו לדור לפתח
צאיר ולא להשתמש זו רנה נזה שלא יתאסרו זו חפס ורגונם כי לא די שלא
ילימו רק עוד יהיה להם למוקט כי נפשו פחותה ממדרגת נפסם. ואין
להם זו תועלת, ע"כ כאשר לנה ה' עליהם לשום עליהם מלך אחר יושם
חשום עליך מלך ונלווים היו לשום מלך כאחז"ל ג' מלות נלעוו צכניסתן
לארץ (סם) כי כאשר יאמרו אישימה עלי מלך ונזה ירחו עלמם שאין
רגונם להתאחד צמורם העליון רק ירלו למעני אחר. אז מהויצים אחס לשום
מלך למען יתאסרו נפשותיהם צאמלעמו זה ציבור צאמרו אשר יבחר ה'
אלהיך בו והיא נתינת טעם לנתינת מלך למען צאמלעמו יספיע עליהם
שפע השגה וינצחו איש המעלה אשר יצחר ה' זו. ע"כ לא תוכיר להת
עליך איש נברי כי לא ילמ הכונה המכוונת נזה כי אינו איש המעלה
ואין הכונה כי ה' יצחר להם מלך כי אז לא יונח מה שהזכיר אותם שלא
יתנו להם איש נכרי ואשר כי ה' יצחר ולא הם. רק הכונה שיצחרו איש
המעלה אשר ה' יצמיחו להשפיע עליו שפע הרוחני ע"כ צאמלו להם מלך
ציתי צמואל אחר ה' לא אותך מאסו כ"א אותי ממלך עליהם כי גלו רגונם
כי לא ירלו להתאחד צי רק צאמלעי :

והנה האיש המעלה אשר יתאסרו זו רגונם וחפסם ויקבלו ע"י שפע השגה
ציתר שאת היא ארון הרוחות. ומרע"ה הוא היה אלהי הרוחות
כי אלהים תואר למושל ולאדון כמ"ש החנר לכחרו. ע"כ כאשר נקם מרע"ה
מאל ה' למח איש על העדה ניקם שני דברים — צאמרו :
יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה אשר יציאם
ואשר יביאם. וא"ל הקצ"ה קח את יהושע בן נון איש אשר
רוח בו כו' ולפני אלעזר הכהן יעמוד ושאל לו במשפט האורים כו'
והנה הכנוי אלהי הרוחות לא כמלא צמור מקום, והנ"ל שמשנה נקם
יפקוד ה' שיצחר ה' :

א) אלהי הרוחות ארון הרוחות לכל צמר. איש אחד גדול המעלה סיהיה
הוא ארון ושר הכפשות כולן סיקבלו מרכזית השפעת השנה על
דו. הני' איש על העדה אשר יוליאם ואשר יציאם :

ונזה

ובזה גלה משה כונתו שניקש שיעמוד ה' לישראל שני מושלים אחד רוחני והאחר מדיני והיה זה כי ידע משה שיהושע משרתו נפקד תחתיו ורלה שגם ממספחתו יפקדו למשרת ענני ע"כ ניקש שני מושלים למען האחד יהיה ממספחתו ונראה לו ה"ש נאומרו קח את יהושע איש אשר רוח צו ויוכל להיות אלהי הרמות ולפני אלעזר הכהן יעמוד ושאל לו צמט האורים ע"פ ילאו וע"פ ינאו כל צנ"י אמו . ולזה כוונו רז"ל צמדם (צמד צד כ"א) יפקוד ה' כו' אחר משה הגיע השעה שאלצנצ לרכי כו' הכבוד אינו זו מצית אגיד כו' ורש"י פירש הרי לך שאלתיך שאלת . כי מהצקסה שניקש מרע"ה שני מושלים הראה כונתו שלא תזוז הכבוד מצית אבותיו . וזה טעם הסמוכה שמך משה את ידיו כי צהטות מרע"ה חפלו ליהושע וסמך עליו ידיו כסר למשמעתו הטה נפשו לכפש יהושע וכתרצה אור השנה צמקור נפש יהושע ונחה עליו רוח ה' . ואל אלו החמשה מדרגות הנפש אחר דוד המלך ע"ה הני חמשה צרכו נפשי לרמוז להכחות הנפשיות ההם . א) מעללה את הגוף היינו הכח האחרון הדבק צהייוני הטבעי המלצת כחות החושים ויעלו אז למדרגת מדגרת . הצי' דואה ואינה נראית ירמוז לכח המחקרי אשר יתגאלו ע"י מופתים והקשים ומאלה נכון על המוקש הנעלם ואינו נראה רק ע"י המופת — הג' זנה את הגוף להעיוני אשר חשתיק נפש האדם ורעצ לדעת את השגות האלהיות . הד' נשמה טהורה יראה על כח רוח הקודש כי הטהרה היא הסבה המציאה לידי רוח הקודש . המדרגה החמישית יושבת צדדרי קדרים להנציאה . כי לא כל איש יגיע אליה רק לאשר יהיה רגון ה' להשפיע עליו — ה' יספוך רוחו על כל נשר —

הקרבן

בענין תועלת הקרבן ושעמו האריכו גדולי החכמים והמפורשים
בספריהם כל אחד דרכו יעל. ויען כי בכל אלה לא נזהר
שקשה הרעת לרחובות בביאור מעמם בכל פרטותיהם על נכון אמרתי
בלבבי לפנות לי דרך בהבנת מעמם ונימוקם וה' היודע מחשבות ידוני
לבקש זכות.

(א) טעם שכתב הר"מ ז"ל בצורה נכונים ח"ב ל"ב מ"ו והי לך כונתו
נבולד. יען כי המלכים היו עוזרים לטלה וכת הלאזה לשרים
והיו חוששים אותם בצורת העזים וכוונת ע"ז היו מגדלים מין הנקר והיו
מואסים השומעים וזה העין ובעבור שיומחו אלו הדעות לוונו הנורא יתב"ש
להקריב אלו השלשה מינים לצד וכו' יתקדשו אל ה' ויתכפרו עונות וכן
מנשאין חוליי הדעות הרעות שהם חללי הכפש האנושית. ומפני זה נקרא
עולה לה' להסיר המחשבות ההן הכחלות בלגנות ולהסיר דעות ע"ז כו'
עיי"ש. וכבר הציג עליו הרמב"ן ז"ל בספרו על התורה ואמר כי יותר
תחפץ המלה באלו מהם לשונע כיפך מנהגיהם שהיו מואסים כל שומע
לאן ונקר ועז. והנה נח בלחמו מן התנה עם ג' בניו לא היה בעולם
לא כשרי או מלרי והקריב קרבן וייטב בעיני ה'. והנל הניא גם הוא
מנכרות לאנו ומחלבהן וישע ה' אל הנל ואל מנחמו. וחלילה שלא יהיה
זה שום תועלת ולחון רק שוללת ע"ז מדעת השומעים. ורבים הקשו מזה
ששלמה המלך ע"יו הקריב אלף עולות צעה חנוכה הנית. ולמה הרבה
עולות מדעתו ועיי"ז היתה השלחת השכינה:

(ב) דעת ראב"ע ז"ל ור' יעקב בר' אבא מארי ז"ל בעל המלמד. כי
תכלית כוונה הראשונה מהנורא ית"ש היתה להיותנו גוי קדוש
ומואלת כהנים ולהיותנו כדנקים בקיום התורה והמלות וזה נהיה כדנקה
בהנורא ית"ש כח"ש וכו' דנקהן ולא היינו לריבין להקריב קרבן לקרב
אותנו אליו כי היא חסרון למין האדם טכנרא בללם להלריך למלעים לקרבה
אל יולדו ובאמנויות נהיה עכירה שמעפר יסודה יתקרב לעצמותו וקדושתו
ית"ש. חכן בראותו יתב"ש כי לא נשלמה הכונה הראשונה ועשו להם עגל
מכסה לזה בקרבן והוא הכונה השנייה שגרפא חלי הכפשות ויקרב הקרצנות
אליו עיין בס' העולות שהונח משלים ארוכים ע"ז. וכל מה שתמלא פסוקים
מורים שאין רלונו יתב"ש בקרצנות הן על הכונה הראשונה. והאחרים המורים
על חסן הקרבן הנה על הכונה השנייה. ותכלית כונת ותועלת הקרבן
לדעת ראב"ע היא:

כי הבורא ית"ש לזה בקרבן שלשה דברים כמו שהאדם חושב בדבור ובמעשה
ובנחשבה. לכן לרין שיביא צעח"י ויסמוך ידיו עליו נכחו כנגד
המעשה. ויתורה כנגד הפה ואח"כ ישמחו כלומר ראוי שיסמוך דמיו על
חשלו

חטאו ואח"כ יקטיר החלבים מהם חדרי המחשבה והכליות שנתם כח תאוות
כעצתו שרלוין כלי מחשבתו להשרף על חטאיו :

(ג) וע"ד בעל המלמד. כי אמר קרבני לחמי לחמי ריח נחומי כי היא
להעיר על הכונה שאמר בפירוש ולא יצא עוד את זמניסם
לשעירים כו' מלורף אל זה כי צהלותם על לבם שהקרינו נפש חמה
נפשו חמה ידמו נפשו שנתכפר עינם ומע זה יתקדשו אל ה'. ואם לא
היה המחשבה הזאת צישראל היו נאסים מן החטונה עיי"ס. והרכיב על
חרי רכשי דעת הרמז"ס ודעת עלמו להספיק מחשבת הכפרה צמחשת
מנ"י. והנה למעט ראש"ע הסכים הרמז"ן ז"ל ואמר שיותר מתקבלת על
הלב מעט הר"מ ז"ל אכן הרמז"ן ז"ל כחן טעם ע"ד הסוד עיי"ס ומדגש
מתוקים :

והנה הר"ב ר' יהושע אבן שועב חלמוד הרמז"א ז"ל כתב כי לריכין אנו
לדרוש טעם יותר מספיק כי לטעמו הרמז"ע ונעל. החלמוד לא
יבואו על כיון טעם שהאבות הקרינו קרבנות ולא שרתה שכינה נמקדש
ונמשכן אלא ע"י הקרבן כדכתיב וירד מעשות החטאת וגו'. ובשלמה כתוב
ויהי ככלות שלמה וגו' והוא ירדה מן השמים עיי"ס צדקות ר"י שועב
ויקרא :

(ד) החבר בבוזרי מ"ב כו' נשא חטאו מהחטונות הנשמה הטורה צנוף
האדם ע"י אכילה ושתייה ובמדותה לכסיל כי השכל לדין למאכל
ולנשמה ולרוח צנור שרונה אותה כי היא מחמיר בהמותרות ונפסד בהפחדם
ואינו כן ובאמת נודע לכל נעל שכל כי הנפש הזאת רוחניות היא ואינה
חופסת מקום כלל ואין פה לא אכילה ולא שתייה אכן הענין האלקי מעיז
לכל דולה הטוב ולא ימנע הנשמה הקדושה כאלה מויו כבודו לדקה צמור
הגוף כשמסודרת בסוד נכון ומוכנת לקבל ההנהגה הנשמה ונעת שהמור
מוכן ומסודר לקבל השפעת הנשמה הקדושה אינו מוכנע ומנהג ההשפעה וכן
הדין בענין האלקי בקרבנות וכל מה שיש בסדר העבודות על חללית הטורה
והקדושה והיא נעלה מן ההנהגה צמאכלם כמו שהנפש המדברת היא עלם
כפרד עלאבות ויחול צנוף מול עלאכית והנהגה והיא לא נהנית מן המזון
והענין האלקי לא יחול כ"א בנפש מקבלת השכל כהקשר הלבן בראש
הפחילה כן תקשר הנפש המדברת ברוח הקדוש המהותות והזדככות הדם
צלב : וכן בסדר החיות האלקית אחר הקדושה הענינים המלווים על טהרתם
וקדושתם כדמיון אנרי האדם ועליהם חיה השלמה השכינה חיות האלקות
והאריך שם צה ומסיים כי כל זה אינו רק להתקרב אל השכל ענין
פעולת הקרבן ומסיים צה הלשון "ואינו גורר חלילה שהכוונה מהעבודה
הזאת היא הקדר הזה אשר זכרתיי אל מה שיהי יותר נפלא ונעלה ושהוא
חורה מאת אלקים יחז"ל עיי"ס :

החקירה הזאת אף כי נאה היא לשיעור ומרגעת דעת השואל עכ"ז אין
זה טעם מספיק לכפרת החטאים ע"י הקרבנות וזלוקת מיני
הקרבנות

הקרבן

הקרבנות ולפי מדרגות מעלות האנשים :

(ה) בעל נוח שלום מ"ט פ"ד כתב יען תחלת כונת הבורא יחז' נצריאה היה לעשות האדם מורכב מנוף וכפס ויהיה צמעות הנפדרים להשיג שלמות צמנועתו ויהיה בתכלית השלמות שאפשר והשלימו צמכותו וצמנונה דעת עד תכלית מה שנשכל האנושי להשיג ואחר שחטא אדם"ר ירד ממעלתו ונאבד ממנו אותו השפע והנה חשנו החכמים הקדמונים שהמעשה היחיד מיוחד ונאות שיכול עליו שפע האלקי הוא הקרבן והכנה גזה לפי שהעיון בדברים האלקים היא הדבקות שצין אלקי ראוי שיהיה המעשה עם העיון והנה לא נשיג מעשה מסכים עם העיון שמורה על הדבקות כמו הקרבן לפי שהעיון היא קרבן שכלי ורוחני המעשה מהאדם השלם צינו לצין אלקיו וזנה ילכו צמנצם העולם המדמה והנה עלה קיטור עיונו למעלה לדעת הסודות האלהים כו' א"כ שהמעשה היחיד מיוחד צמורות עיון הנפש היא קרבן העולה עיי"ש וכל מעיין יראה שטעמו איננה מתפקת להקרנות הסונים וקרנות דבנה ואין להאריך :

(ו) הרב דון יצחק אברבנאל חילוק הקרבנות לשלשה מינים . העולה . המטות והאשם . השלמים . העולה מורה על מעלת הנשמה כמו שהעולה עולה כליל כן מדרגת הנשמה להיות עולה לה' לנוקם אשר כתנה ולאוור צמור החיים ולהטאחר אחר מות הנוף ובהקרנותו העולה יורה ע"פ כאלו הכינו לקרב עלמו אל אלקיו בכל מה נפשו והיה התועלת ג"כ צקרנן העולה להוריד על נפשו שפע ורוחניות ודבקות האלקי . המטות והאשם . סונים למיניהם לפי מדרגות המוטאים יען כי הבורא יח"ש רלה להזהיר האדם שלא ימאס ולא יעברו על מלותיו לפי שפעמים ישנו צני אדם ויעשו מה שלא היטה כונתם לעשות רלה הנית"ש להענישם צדנר צמנומוס כדי שיחפעל רוחם וכפסם צו וישארו צמרים ולא יסגו עוד . והשלמים והחודים . יען כי צנאם אל העקדה להודות לה' סקדו ונפלאותיו יעשו זנה משפחה ויקריב ע"ג המזבח כו' עיי"ש . צחון נא וראה גורל חולשת טעם המטות והאשם והשלמים מה הוא העונם ממון אם יציא כשנה צמתי מעות כסף הו"ל לענישו מזה מנה ויותר יתפעל מזה מאשר יתפעל מהקרנן צמתי מעות . ומה היא תכלית השלמים האם יעשה זנה משפחה ויאכל למזבח סלקו ? רמה סמויד אינו מציא קרבן יותר ראוי להעניש סמויד — גם צטעם העולה אינה נחה דעת הסוף שלם כונת העולה שיכון האדם עלמו לקרב לאלקיו א"כ הסיקר היא החשונה ונאם יש עיקר החשונה א"ל לקרבן כלל כי החשונה היא העקרת המכפרת ולמה לן לקרבן כלל :

(ז) דעת הדר"י ערמאה צעל העקדה צפי אחרי כתנ צטעם השלמים וקרנות דבנה כטעם סמנר כצחרי הכל לכונת שיכון סמקרינן להקריב עלמו לפני ה' והראות ממעשיהם אלו כי כל אלו הנעתי"י שסם צמדנות . נטשא אל סכת הדברי סמויד צאדם ראוי להקריבם אל האלהים

האלהים שישראל השכל זך ונקי ועל ענין זה תחקים השראת השכינה על האומה לא מנע שהם מאכל לשכינה רק שבהטיב כונתם יועילו לנו להבשיר כפשוטו להמליא חללנו השכינה האלקית. והקרבנות הנאים על חטא המה לערך העונות והחטאים ע"י הקרבה והתשובה השלמה הנאה ע"י קבלת הקרבנות עיי"ש ח"כ לפי דעתו עקר כונת קרבנות החטאים שהם מקצבים התשובה השלמה ומכל המקראות נשמע דיש כפרה מיוחדת בכת הקרבן ולא שהיא חלופית לגרום התשובה בלבד, ומפרטות דיניה ועשייתה אשר אין להם טום שייכות להתעוררת התשובה דדי חס נחת לנחמיו ולזרוק דמיה כדי שלייר צמחשנתו כאלו הוא נשחט וכשפך דמו ונחת וכשרף. ולמה העולה כלה כליל ופארי הקרבנות יש מהן שאכלין לכהנים ומהם חלק גם להצעלים ונלמדך לנקט טעמים אחרים ולא יצאו כלם למקום אחד עיי"ש בטעמים אלה הדברים גם למה לא יועיל קרבן על המזיד אם תכלית הנרצית היא התשובה הנחשוררת אודותיה:

(ח) הגאון הרמ"א בספרו תורת העולה הניח יסוד עיקר כונת הקרבנות הוראות על חידוש העולם והפסד הקרבנות המה כדמיון הפסד העולם בכללו וחלקיו צפרט ומה נעים הרמזים צפרטות ורקדוקי הקרבנות להעיר לז בני אדם לאמונת החידוש וההויה וההפסד בחלקי העולם ויתישבו על הלז כל פרטי עשיות קרבנות הנזכר אכן בקרבנות הנאים על החטא החזיק ג"כ בהדעה לכוונת כלימה פני החוטא כע"ש סס ח"ג פל"ג צענין אכילת הכהנים צפר הקרבה. אמנם נראה לי זה הטעם יומר ככון נמשך עפ"י כוונתנו להיות החטאת נא על ענינות חמורות כגון כרימות ומימות צ"ד ע"כ צפרו היה נאכל לכהנים המפסידין אותו והיה מוכחה וגערה בפללה אל איש הישר והנלנצ צראותו הכהנים המפסידין אוכלין את צפרו ומצליין ולולין אותו אחר שחיטתו הרי שנידון צפרפה כו' כן יחשוב צעלמו הנלנצ כי כן משפטו כי אחר שחשוב רוחו למעלה והפרד יסודותיו זה מזה שהיה דוגמת הזריקה והקרבת אימורין כללה גופו צאט של נהנס והכהנים המפסידין הם כחות המשחיתים כחות מלאכי מות הם צעלמם האוכלים את צפרו עיי"ש ח"כ גם לפי דעתו כל תכלית הקרבן היא לעורר התשובה:

(ט) הר"מ אלבילדא בספרו עולת תמיד החליט תכלית הקרבן ג"כ על הכניעה בלי ספק ונחר הש"י שיהיה זה ע"י הקרבן להעיר לז בני אדם שע"י החומר אפשר להאדם להתדבק בחלקיו וע"כ לזנו צמנות לשטנלים החומר והכוונה כלה לרמוז שע"י ההכנעה אותם לעבודתו ית"ש יושג ההשאלות הנלמי והדנוק האמיתי ולכן כל המרצה בקרבנות יקיים צדעתו זה הדיוט כו'. וגם טעם הזה לא יכלל מהקשיות על הטעמים האחרים הנזכרים:

(י) השעם היותר נכדו היא אשר נתן הרב ר"מ אלשיך זל"ל צפי לחוריה יען כי ע"י העונות נצראו מלאכי רעים מקטרגים ונמרחק מאת ה' ע"כ נלמדך עשות צאופן יתקרב אל ה' והיה ע"י הקרבן ע"ש שמתקרב אליו

חקר

אליו יתב' ולהיות כי הנשחית אשר צדק מעבד לריך עשות באופן נחמה ינחמה את זכר הנשחית ע"י תשובה ודין וסניכה והיא כאשר יסמוך את ידיו ויסוב בתשובה שלמה אז נסמיכו יסיר ויפשוט מאתו חלאת החטא ויתלבש צדקה"י ההיא כו' ע"כ לריך לש מן השמים כי חזק היא להכניע הבוראה משא"כ כשחטא צוידר א"כ חטא באחלעות גוף והנפש והמה נקשר אמיץ והקשר גדול מהכיל כפרתו עיי"ש . הנה חכלית כונתו כי יש נכח הקרבן לעשות פעולה מיוחדת באיש החוטא בהסיר מעליו חלאת החטא ויטאר החוטא זך ונקי . והנה בחללת חקירתו עלמה גם על מחשבתו לכנס בהדעה הזאת כי יש פעולה מיוחדת בקרבן אכן נסתרת הניז יען כי לא כל עניאי כפרה סומכין והלא מפורש היא (צדקים וצד"כ) צד"י סומכין ולא צדק ישראל סומכות . גם הסמיכה לא מעבדה כי הסמיכה איננה רק סיורי עולה (מנחות ד"ג ז') ועולה העוף לא צמי סמיכה (ת"כ) גם נ"ט לא יועיל הקרבן גם למזיד . גם אין הסמיכה נכפרת רק הדם (מנחות טז) והרצ נעשה עקר החועלת מן הסמיכה והיא המסירה חלאת החטא א"כ היא הוא הנכפרת :

אכן הטעמים העקרים הנכבדים נזכרו בהמקובלים דעת הרמב"ן ז"ל צפי לתורה ורבינו צחי"ל פ"י יותר את טעמו של הרמב"ן ז"ל אשר זכרו בדרך חידה והקשר . והן הנה הטעמים האמיתיים אכן נני יעמוד בקודם . ולא כל אים זוכה לקחת שכם נחמתי הקבלה האמיתית לרדת לעומק של הסידות העומיקים .

אכן לקרב ענין הקרבתו לפי השגת שכל האנושי אשר קורה ידם מהשיג פנימיות וקודי הדברים סקלתי לי דרך אשר לפ"ד מקובלת תהיה על דעות דורשי אמה ויבואו הכל על כיון בדרך כלל ולא נפרט כי מי הוא אשר אין לו ידיעה נחמתי האמיתית יוכל לעמוד על דקדוקי הדינים העומדים בדמותו של עולם . ואין אני אומר ח"ו כי זה היא כי צוואי עוד סתד למו צדק חנין עזר ומאד עמקו מחשבות ה' אכן הרהצתי ננפשי עוד לענות חלקי למען הקד דעתי להצנת קלת אלה העניכים לפי קולר דעתי וכל רואי ידינו לכך זכות :

בדוע ומפורסמים כי מיני הנפשות המה מחולפים ומשונים זה מזה ועקר כח הנפש היא כח הנאה הדבר ההיא ויעמדה על צורה ולוהה וכמו שהנפש צמיח האנושי היא לתת לוהתו המדברת כן מוכרה לכח נפש נוחן קיום ולוהה גם צדומתים ויותר צועלה בהלומתים ליותר הכשר איכות מוערם ונהעלה הכח ההוא נחת להם החנועה נלמיתה ובידול באחלעות הלחליות העולה נסקחות הנזע וגידי פחילי העלים . והצדקה"י ליותר הכשר מזה ונצנע והרכנתם מהלומת להכשר העכולים והלחיות יתעלו לקבל כח הנחיה והיא הרוח החיוני הענני הנלחמת ונכרלת באחלעות מזה ואיכותו הנכרת לעומת שארי הנחלים הפחותים ננצנע לעומתם

לעונתם כמו הלמחים והדוממים. הרוח החיוני הזאת מחויב גם מעצב
הרכבת האנושות למטיב מזגם :

התולדות הכה הזה היא כפי הנחת הרופאים אחר התעכלות המזון בחיך
האלטוונכא חולד ליחה לבנה והליחה היא תעל דרך וורידים
דקים אל הכבד ומחמו שמושך מהלב יעכל עכול שני לגשם הלחות הנשחנה
מן המזון ע"י הלניסה ונישול האלטוונכא אחריה. וחלקי המרים שזה
יתפרשו מהם אל המרה, ומקלט הדם יורד אל הכוליא הימנית הקרונה
אל הכבד ומשם אל הכוליא השמאלית השוכנת צד העמוד. ויען כי הדם
היורד מן הכבד עדין לא נחשב כל לרכו ומעורבת הנה בחלקי מימי ינקו
ויזדככו שנית בחללי הכליות ומפרדו חלקי המימי ויעברו למקוה השמן.
והכליות יזכו מהדם הקי הנמירץ ודרך שם תעל הדם הנשאר להטמול.
וצעור התנועה התמידית שיש להטמול צעור הפרשא והיא טרפשא דלנא
או יומרת הכבד. כי הטמול דניקה להטרפשא והטרפשא מתנועעת תמיד
בצנת כלי הכניעה הריאה והחזה שלמעלה ממנה. ומכא הדופקים הרחנים
שנחנק הטמול ימירו הדם את מריחתם ויתדקדקו עניית הדם לאיכות זך
ודק ועוצר משם למחרי הלב וממנה חום היותר חזק שכלל ימוקן הדם
ציתרון הכשר וממנה חום הנישול שם יתנשא אז דק למאד. ויען כי
צמחרי הלב יתלד האד היא על מזגו הראוי ויתלד רוח ויקבל עליו הכה
החיוני היא ואחריו יכינו האצרים כלם לקבל כחות הנפשים. וכמו שילד
מעלם ענ הליחות עלם ענ והוא האצר כן יולד מאדים הדקים הזכים
העלם דק והיא הרוח והרוח ישא עליו הכה החיוני. ומן הלב יעלו דרך
וורידים דקים מונח הדם הזך צד זך ודק למוח ויתעכל שם עיכול היותר
נבחר ושם משכן הנפש השכלית. והנעמ"י ישתמשו בשכלית להשגור מחק
ולאחוז דרך הישר ולעצור עצותו. ומרצית הדם ינקו ממחר השמאלית
שכלל דרך הדופקים אל כל חלקי הגוף וסוגנים והולכים עד צואם שנית
אל מחרי הלב וכן סוגנים והולכים תמיד כל ימי חי האדם ומסגנים
התנועה והיקילה צאדם וצנעמ"י :

לחיות מתחלפים ומלאון צאצרי האדם יש מהן מחוקין מלחין עפליים
מוריים סנת המלחיות החליעו כשתתערב לימות מימי עם חלקים
עפריים שריפין יולדו המלחיים. וקלתם אוונרים כי תולד מפני עפיה
זה דעת גאליוס. ליחה המרה הולד יען כי צמרה יתפרדו חלקי המרים
מן הדם ומקור המעורות היא מחלקי הסוגנים שוהן הכלב המכסה את הקרב
המפריים טעמם ע"י חום הניעות הדם ובהפכים למורית כי הסוהן ע"י
החנימות בהפך למראה ירוק וטעמו ישחנה לגר. והמרינות יסגנ הכעס
ורגזות וכאשר יסגנ הדם בצנדות ואינו דק כ"כ תגבר עליו מזג השמורה
המורית. וכאשר תתערב המרה השמורה עם הליחה הלננה המורית
המפריים

הקרבן

המפרנסים העולמות ישתנו לעפלים וחומלים . ככה יחלקו הרופאים עזו
וליקיות הנעמי והאנשים למינהם יארך סיפורם :

הנפש המדברת והשכלית שנמיני האנושים נדלת ממיני נפשות הנעמי
הנדל עלמי , ונסתחם גם נפש החיונית והלומתה שנמיני האנושי
ננדלים נהנדל איכותם מנפשות האלו ננעמי צלמי מדברים , כי ידוע
מדריך החקירה נוסף על הקבלה האמיתית כי הנפש הזאת המשכלת היא נפש
אלילה מועל ומחקר בגוף האדם ננפש החיונית הננעמי אשר מתקרב
אליה נמהותה . והיא לאות כי אם רק מוג חומר יסבב הדבור והשכל לעה
לא תמלא האפשרות ההם נמיני נעהמי המנוחגים . נערך חומר האדם או
נעופות הניוונים מתמנית כל פרט וחומרם ממוג ענוג ורך . ולמה החינוקות
והנערים לא יקנו נפש המשכלת ולא יגיעו נדעתם השכלית נהשגה לאיש
שינה הלא חומר הנעמי יומר ממוג מאיש שינה נכפדו כנר מוגו ושוי
חלקי האכיות אשר נז מקור וחום והלחות והיונש כי חגנר עליו היונש
והקרירות , ואררנה יותר תמלא השגת השכלית נאנשים הזקניים ומחוררים
ועינינו ראות אנשים חסרי כח מדוכאים נסבל המכאונות ושכלם והשגתם
רז היא . ואשר מחקר כח ההשגה נאחרים . אין זה רק כי הנפש המשכלת
היא עלם ננדל נפ"ע מתחנר להחומר נהתלנשה על הרוח הדק החיונית
הננעמי המתילדת מהליחות והדם . וחוליא פעולתה נאמלעות כלי החומר
ומדרי וכלי החושים :

הנפש הזאת כנר נירתי כי היא עלם רוחני מתפשטת נבקותים ממקור
מולאה לתוך חומר האדם ומכחותיה המה . הלמיחה והגידול
והחיוני . וכח החושים . המתלנשים נמוך הגוף נאמלעות הכחות החושים
הננעמי כי ידמו זל"ז נמהותם דמיון רחוק או קרוב ולמעלה מהן נחות
ההשכלה המתקרות . והעיונית . רוח הקדש . והנניחה :

מדרגות הנפשות שונים הנמו מקומות מולאם נעילוי מדרגותם לא ממקור
נפש העכו"ם מקור נפשות הישראלית . ולא מקור נפש
הנניא מקור נפש פחות הימנו . וכל נפש עילוי נמדרגתו ילנש הנפשות שלמותה
מהן נמדרגתה ונאמלעות החרילות והשתדלות על האדם יוסף כח להריק עליו
הכחות היותר נכבדים והיותר עליונים עד כי ישיגו לרוח הקודש נדמיון
לחלויות העולה מוגז האילן ויליא פרי . כן נאמלעות ההשתדלות והשתמעות
נכחותיה ע"ד התיקון וע"ד התורה ימשך עליו שארי הכחות הנפשות
ומדרגת ההשגה . ולהפך כאשר ישחית דרכו ירד נמדרגתו כי נחפשו מעליו
עילוי מדרגות נפשו וישאר חי נמדרגות הפחיתים אשר לא נלשו עילוי
נפש אשר היחה או נמדרגת היותר עליונה מוכנת לרוח הקדש או גם
לנניחה . ויכרת נפשו ממקור חייתה משורש ההדנקותה ממקור מולאם
וישכיל נמדרגות נפשו הפחותה . ממדרגות מקור מולאם נפשות העכו"ם
ויכרת מארץ חיים כח אור השגה הנכבדת . ועם כי יכרת מארץ חיים גם
פרטי

פרטי ההשגחה נסתרת ממנו ונעזז להשגחה הכללית הטבעית. וזה היא כונת הכרת שיתר ויחזק חוט נפשו ממקור מולאה. וכי יסגה ויעשה הרע צבלי דעת אף כי איננו צר עונשין יען כי השגחה נעשית רק עבור נטיית דות חיוני הטבעי מרוע הרכנתו ולא דדעת ללולה עכ"ז חולד רפיון צפתיל נפשו כמאמר הכחוז (משלי י"ט) גם בלא דעת נפש לא טוב. הגם שעשה הרע צבלי דעת ואין לחייב נפשו צו עכ"ז רפיון יחילר נפשו ולא טוב הניה ותסובצ המרחקות מוט צהתקשרות הכחות השונים. ולהשלים הקשר האצין בין מדרגות נפש האדם מליזה מדרגה שיהיה ולהתקרב עלמות הנפש אל נפשו נתן לנו הצורה ית"ש חריפות תעלה ולהעלות ארוכה לחולי הנפשות. וכונת הקרבן פירושו התקרבות כחות הנפש ולקשרין לשרשן מקור מולאן צהשלם חסרון הנפש הנחסרת צעונה וחפדה נפשו נפש כופר נפש :

חבונת כח אלעקטריציעט גודע ומפורסם כי אם נקח חומר מנחכות או זכוכית ונחכך אותו עד כי יתחמם צאמלעות החיכוך יולד כח אשר יתסוך אליו דברים אחרים הקרובים אליו צאיכיותו וטבעו או ירחפנו מעליו — והחוקרים האחרונים מלאו צעיונס כי בכל מיני החומרים ימלא כח האלעקטרי ההוא. וימלא גם צצעת"י כאשר הזכירו שיש צמדית בראזיליען מין דג הנקרא ליטערעל שגראה צו התכונה ההיא כל עוד שהוא צמיס חיותו. וכל הוולה לאחז צו ירגיש הרעדה בכל גופו. אף שרחוק ממנו שש עד שמונה אמות : בסבות הכח ההיא המליעו חוקרי הטבע כי יש עלם כזלי צחומרים אשר האחד צכחו לעסוך אליו והאחר לרחות ממנו וצ"י החיכוך יתפדרו חלקי הכזלי זה מזה. ואחרים אומרים שיש צהס תכונת אור השמים איחירי והיא מין אש יסודי. והנה תכונת הכח ההיא להמשיך אליהם אלה המינים אשר גם להם הכח ההיא רק צמעט הכמות וצמדרגה פחותה מהכאשונה. ויש חומרים אשר יכולו צקרבס מעט הכמות מהכח הזה עכ"ז יש צהן כח לקבל ולהתפשט על עלום הכח ההיא מחומר אחר אשר היא על התכונה ההיא ולחלק ולתת אותו על חומרים אחרים ואלה החומרים יקראו מוצילי האלעקטריציעט. ויש מהם טובי האיכות ייטפיעו ויריקו הכח ההיא על נקלה לחומרים אחרים ויש מהם רעים דהיינו צצנטורס דצ יקבלו עליהם הכח ההיא אכן עכ"ז כאשר יקבלו עליהם לא צמחה יריקו מעליהם הזה להציא הכח מחומר אחר על חומר האחר צאמלעותם. דיש אשר יוקי מעליהם כח הדחיה בלצד וכח הנוציצה יטעינו צקרבס ויש צצנצנעס להסך. יאכך ספורס לחכמי המחקר. וכי יקבלו החומרים התכונה ההיא על כמות השוה וישו צמדרגת האלעקטרי או ידחו זא"ז :

לדעת יסכים מאד סנת האומרים כי היא כח אור שמיימי. וציותר אומר כי היא כח המקיים את היסודות או הדוממים. כי כשו שיש צאדם האיקנים מקור וחוס לח ויוצט וצסנת התצנרות האיקיות אלו על אלו חמיד הם צחנועה וצפעולה ויחקיימו קיום החיות כן כל דבר ימסך שגי הפכים צכס קיועו וצהתצטל האחד עהס חשחת איכיות ויפסד וכלס

הקדמה

לו . כן כח עקיים הדוונם שהיא כח חיימו ככלל עשני הפכים . וכמו
שנוסף והעצמ"י מתחדש חיות ע"י האד והדוח הכולדים נחום חדרי הלב
כן יתפשט ויתוסף כח העקיים הדוונם ע"י המיכוד וההתחממות ויפעול על
כח אחר הדוונם לו למשכו אליו כדמיון אור הנד יתמסך לשהבה וכי
תקרב נר דולק ללהבה יכבה וידעך כי מתמסך למרבות האש להבה שלהבה .
כן הנה טעמי הכחות הדוונים אלו להדבק ולהמסך זה אחר זה להיות לגוף אחד .
והרואה האמיתי ע"ז כי הדג הנזכר שיש בו מתכונה היתה בעדרגה היותר
חזקה . אחרי מותו חיכך לא נראה בו המתכונה הזאת מזה הראת לדעת
בצירור כי עקר סבת הכח היתה היא רק כח העצמה והעקיים המומר .
וזהתחממו והתפשטותו יפעול פעילתו בזהתחממו ומשיכה או כי יפגש כחות
ונתגדים ידחפו זה"ז .

בתכונת התאחדות והמשיכה בכחות המומרים והעצמ"י ככה נרגיש איכות
החדקות ומשיכת נפשות המדברים הגדול יעשך את הקטן עומנו .
באשר נודע צמקיון את יחדור אש צמין חודרת במשוקה לראות את חנרו
המהלך לחונו . אז נהכח באשר מתאריך זמן ההשקפה אחריו יפנה חנרו
מול פני המסחוקק לראותו אין זה רק התחממות תשיקת הנפש הרואה
ויפעיל בכחו למשך אליו את נפש הנראה . ועל הפנה הזאת סבת האהבה
מיוסדת והענוגעים והחלוש . כי נפש הנראה והמשיק לנפח האהבה והמשיק
להכשר עתה ולרצו חכד מהנראה כי יכשר נפשו באופן חכלית השלימות
תמשך אליו נפש האוהב והמושק כי כל אהבה יש לה סבה אשר בעצורה
זאת האהבה והסבה והיא אינה רק סבת השלמות באופן נאות והשלמות
היהיא אשר קנתה נפש הנראה להאלי על האוהב הצלתי שלם בענין ההוא
יהסוך נפש האוהב והמושק ויתקשרו הנפשות לנו והרגשת האהבה היא
הרגשת משיכות הנפש . וילדק מממד הכחוב על אהבה יעקב אבינו ע"ה
לצמקיון בנו ונמשו קשורה בנמשו וכן ציהונתן (שוואל א' י"ח) ונמשו
יהונתן נקשרה בנמשו דוד והיתה הסבה ויאהבהו יהונתן בנמשו כי נפשת
נפשת דוד נמשכה אליו נפש יהונתן ע"כ זאת האהבה יהונתן האוהב דוד
הנראה . וכל אדני נה"ש הטעמו על דמיון הקצ"ה המשיק דוד והכ"י
להחוסק . יען כי הכ"י צרוב חסדיו ועוז הנמור ימשיך אליו נפשות בכ"י
וידרכו להטיב בהשגחתו הנפלאה מחויב להכ"י וזה האהבה :

וכי יפגשו הנפשות האוהבים זה את זה צלתי נועדים לפתע פתאום
מתלהב כח המשיכה להחשיקה הפתאומות עד כי יחדקו
וינשקו לנו פינו צלי מתעבה והכנה להמיצוק והגישוק כי יקרה בכל פעם
במתעבה ונזלכלל מנלי רגש רק המשיכה הפתאומית העוצרת מנפש לנפש
יחדקו הנפשות ע"י הנשיקה וימלכדו גם יחד . בוא וראה איך חקרו חז"ל
בנחמו את כל זה כדאיתא זהר (כח ע') ע"פ וירא ה' את ריח הנחוח דהא

כד לחמצר פומא לנשקא נפיק אשא ברעוהא זנהיירי דאנפין בחרוה דכולא
באחדצקותא דכייסא עיי"ש :

ובפעולה הזאת נרגיש במדרגה יותר רוחנית במדרגת הנצואה. והי לך
מאמר המצר בכוזרי (ע"א כ"ג) "ודע כי כל אשר יפגע
הנציא צעת פגעו אותו ושמעו דבריו האלהיים ומחדשות לו רוחניות ונפרדת
מסוגו וממנו נזכות הכפס והשתוקקו אל המדרגות ההם צהדקו בענוה
וצטהרה כו" ע"כ ר"ל כי האיש אשר הוכן לנצואה והיא צדמיון הנציא וכי
יפגע בנציא עת התנצלותו חללה גם עליו רוח הנצואה וזהו המעשה הנצואה
המנצא שהיא למעלה ממדרגתו. וכמו שמאמר צמשה ואללתי ען הרוח אשר
עליך ושמתי עליהם יען כי נקשרו נפשותיהם צמשה מרע"ה קבלו כח
הנציאיי ממנו. וכן כאשר צמחול (שמואל א' ט') "ופגעת חבל נציאים
יורדים מן הצמח כו' והתנצלות עמהם כו' ותללה עליו רוח אלהים ויתנצא
צמוכס" יען הגיע למדרגות הנצואה אחר המשימה והיה מוכן או גם מניין
הנציא פעלה עליו נפש הנצואות והנציאים בפעולה משיבתם : וכ"כ נפש
הנציא צהמרו עושה רושם צמשה הרוחא אותו ונולד צו שפע רוחנית ,
ולזאת קיין דוד על יהונתן צקיכמו צאמרו "נעמה לי מאד נפלאה אהבהך
לי מאהבת נשים" רצה צזה כי גם לו היה ימרון והרווחה צהקשר צו נפש
יהונתן כי גם נפש יהונתן הייתה צמעלה יתירה אשר גם דוד הרגיש חוספת
שפע רוחנית והתדבקותם וצמשה הייתה צמדרגה אחרת. מהאצנה הטבעית
כאצנה הנשים אשר אין תועלת להנצוא צעצור התמסכות נפשו של האוהב
חבל הם קבלו שניהם תועלת מהאצנה :

דבר הנקדש לה' צכוה וצדעת ללולה תמעלה כח המקיים הדבר הנקדש
ממנו הטבעי לכח רוחני נפשיי ככח המדרג שהיא ענין רוחני ונלגיש
להכח הטבעי שבו כאשר צאמרו כי גם כח הוועה הטבעי שבהמדרג תמעלה
לכח למישה מדרגת. ויען כי מדרך הטוב להטיב ויותר מתרגה ההשגחה
מאתו יתצ' כאשר ירצו המקבלים המוכנים נכחו. ע"כ צמת תורה להצית"ש
קדשו איש איש מהוגו ורכושו או מנהמות מקנה קנינו. כי צהקדשם נמעלו
רוחם צמדרגה רוחנית מוכן ועין נפשות האכזשות מעלת הקדש ושם דרך
להורדת ההשגחה האלהית. ע"כ צצוא הכנעני על ישראל כמוצ "וידור
ישראל גדר לאמור אם נתון חתן כו' והחרמתי את עריהם." וצדאשית
ההשקפה מחובר הצנה מה הכר ההיא מה חפץ לה' צהקדשם לו את אשר
להם ומה תועלת נמשך. מזה ועל הכונה הנאמרת הפעולה נכונה למד
וקלה המעשה לעושה והוא תורה גמורה להפקת רצון ה' יתצ' ויתעלה :

וכי יקדים איש צמשה או עוף לחמו למאכל מזבח תמעלה רוח החיוני
צבהמה צמעלת רוח חיוני אנושי ע"כ הזהירו ענני" (ויקרא י"ז)
איש איש כו' אשר ישחש מחוץ למחנצו ואל פתח אוהל מועד לא
הביאו להקריב קרבן כו' דם יחשב לאיש ההוא דם ישך ונכרת
הנפש

הקרבן

הנפש הוויא מקרב עמי. והפסוק הזה היא לזהרה לנשות קדשים בחוץ
וקאמר דם ישמש ופירש"י כסופך דם אדם שמחייב כנפשו. ומצואר יען
נקדש לה' כשפעת עליה כח חיוני רוחני כח חיוני הרוחני המעולות ממורמים
והוא צמדרגת החיונית כמדרגת האדם וחייבים על הדיגמה, וכן הדין
בהקדש חיוני הדוממים או הלוואים יחצלי כחות הדומם או הלוואה לכה
האלו רוחנים מוכשרים להוריד ההשגחה וספצ הטוב. אכן הנפש הנקנית
הזאת מחול על הנקדש אך אם יקדישה המקדים צרכה מכוונת וצרלון
הפשוט יפעול צאמירחו האמירה צמפץ הפשוט להעלות כח הנקדש למדרגה
כח רוחני ככה האנושי. משא"כ אם האמירה היתה צבלי דעת ונלא כונה או
נעומו אין לה כח הפעולה הזאת והקדש נעומו לא הוי הקדש :

ידוע היא ומפורסמת כי בכל הנעמ"י אף אם ישמע או יהרג הנעמ"י כל
עוד שלא נחפרש ונקדש הדם עוד רוח חיים מרחפת על פניהם
כי הנסיון יעוד בהחכמה הדג שיפרפרו החמיכות המנוחות והשרכות של
הנהמה אחר שמיטה וכוונת הלעאה שמפרכת. זה לאות כי כל עוד
שהחמימות הטבעי נהרם עוד תרחף רוח חיים ע"פ. וכן הדין כנפש האדם
כי אף אחרי מות האדם עוד תפקוד הנפש את הגוף באר"ל (וי"ר י"ח) ר'
יהושע דסכנין צמס ר' לוי כל ג' ימים נפשא טייסה על גופא. וי"א כי
כל י"ז חדש נפשא כוקדת על קבריה. ואם העלא תמלא להפקד אללה
החום הטבעי לא הפקוד הרוח החיים מהדם ובדרך זה מלינו. (וי"ר כג)
עוצא הוי צמד גצרא דרוס בליק מן צבל כו' אזלת הויא אחריית ואחיה
עשצא ויהצ עליה ולמיית יתה אמר טז לי נכנ מן הדין עשצא ואחי ציה
מחייא דארעא דישאל! כו' דכל פעולת העשנים והסונים הם כחות ידועים
שנתן צהם הקצ"ה שהכחות ההן ישיצו המזגים והאיכיותם הראוים לאיתנם
ולמשקלם השווה מהם יגבירו החום ומהם הלחליות או הקרייתם או היוצת.
והרופא החכם מחויב לדעת איזה מן האיכיות נחלש ונפחד ולרדך להשלימה
ע"י הסם ויעל לו הסם ההיא. וכ"כ אפשר שימלא עשצ לרווח גוף יצא
למחון מזנו ואיכותו וישוב לפרוח כי כמו שיועיל הסם בהפקד חלקי להשלימו
ולחייצו למה לא ימלא עשצ כזה אשר יוכל. לפעול בכלל — אכן האיש
שעלה מצבל שגה צרהא כי אף אם העשצ יפעול פעולתו לא יוכן לפעול
רק למח לו רוח חיוני טבעי אזל לא השכל והדבור והשגה שהם מין כפרד
אלילה משמי מעל ואין צכה העשצ למלאות החסרון הזה. עכ"ז ראינו כי
יש עשנים מעקידים הכחות הנלרכים לערך החיים וגוף יצא נדף יוכל
התמלאות משקה מוח ולמה צו רוח חיים — מכל זה הראנו לדעת אף כי
הרוח והחיות נדעך ואינו עכ"ז הכח וההנלאות רוח החיוני נפקד בהמומר
כל עוד יש שארית קלת ממנה :

ורגה אם יחשא האדם בשגגה או אם יעבור ענינה קלה אשר לא נחקה
מוסרות קטר נפשות ערכו אכן גרמה קלת רפיון צחוט הנפש.

ראתה

לחם חממתו יחז' לחם חרופה והשלמה לנפשו מזלי הכניד עליו עונש כזד ותשובה מוכדות עול. זהעל מונח הדם במחנות ע"ג קרנות המזבח דמיון מונח הדם הנחשבל בחדרי הלז ע"י חומו העלום ויכשר על המזבח ע"י חום אש של מעלה וכמו שהלז ילח חומו על מונח הדם ונאמנעיתו יחנח האר והאר נושא הכח החיוני הסנעי כן ע"י הכח הנגזר דם הכזק וזהתחמוצו באש של מעלה מתנשא החיוני הרוחנית במעלה המדברת ציתרון הכשר. בהתקרב עמו ע"ג המזבח שארי כלי פועלי הציטול הכזר הכליות מנקי הדם ומזררין הנקי לעלמן יותרת הכזר שהיא עקרית גורמת פעולת החום והתנועה להתדקקות הדם בהעמול שכדצקת זה וזהכזר. והחלז אשר על הקרב שגורמין מזרירות הדם שזה עיקר כצת החטא שגוררת עליו מרה השמורה וגורמת הזקף והכעס קרסרי דחטאי ונתעלו כלי מזרי הדם מקיינים לחולדות הרוח החיוני עם התעלות החיוני באמנעות אש המזבח בצפס נקנית קדושה במעלה נפש האדם. ויען כי נפש החוטא המוכן אליה נפחמת במדריגתה מפאת מעט התרחקות סכנה ע"י החטא, תפעל כח נפש הנקנית מהקרבן על נפש החוטא במשיכתה לקשור אותה אליו ומחלל עליו מעולתה וקדושתה ומשלים המסרון אשר פגע בצפשו ומתקרב עלס הנפש אל עלמו ותתן כופר לנפשו ותהי לו לכפרה מלשון כופר נפש או פדיון נפש זה תחת זה וזה כונת הכתוב בדיוק באומר תקריבו את קרבנכם ר"ל בהקרבן תקריבו בצפסכם אר אשר מהזורך להקריב הכמות כלס ולקשרם כבתולה. ויען כי לא ימלא בעזרה אים אחר אשר נפשו מהיה על מדרגה פחותה ממעלה נפש הנקנית מהקרבן רק אים החוטא ע"כ לא תפעול במשיכתה רק עליו והרצה תחולות ומכמות נתן הקב"ה בדקדוקי מלותיה הכל זכונה מכוונת לגרום הפעולה המכוונת:

והנה הלז לא נתן על המזבח יען כי המזבח פעל פעולתו הלז לז השמים תמור לז בשר בהמות, ומחמוו פעל ועשה שארי פעולות כלי הדם במדרגה נשגבה. וזה כוונת הכתוב (ויקרא י"ז) "כי נפש הבשר בדם היא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשותיכם כי הדם הוא בנפש יכפר" נתן הטעם על מניעת אכילת הדם כי אעפ"י שנספך דמו ואין רוח חיים באפיו עכ"ז כח רוח הנפשי הזה עדין ישנו בזהם וסרליה כי יש עוד זכחו כח הנפש "כי אני נתתיו לכם על המזבח" בצטיל זה ולויתי להזות מדמו למען יהיה כופר נפש וישלימו נפשותיכם והי לזות כי ילמית עוד הנפש מהכח הנלרר בזהם. כי אין עקר העבודה בצטיל הזאת הדם רק "הדם הוא בנפש יכפר" כי עקר הכונה היא הנפש אשר מעמוד באמנעות הדם ההוא ישלים המסרון והרפיון מנפש החוטא ע"כ כיון דעוד כח הנפש שמוגה בזהם ע"כ לא תאכלו את הדם כי נחשז כמו הריגה נפש. או כמו אכילת צל חי ואזר מן החי. וכי עקר תועלת הקרבן היא המשכה חיונית דוחנית נפש הנקנית להקרבן ותשלים נפשות החוטאים. ונלמו לחם מלח ע"ג האישים להעלות בגרם הלחות המלחיים — אכל קודם ההקרבן

הקרבן

ההקרבה לא כיפר אף כי קנתה קדושה כזר יען כי עדין לא פעל פעולת השקירה לקנות נפש הנקנית רק הוכנה לנכח קנותה והיא כמו המינוק אף כי קנה נפשו עכ"ז עדין לא ילאת לפועל עד אחר השקירה והתנועה , ונגמרת באמלעות האש כמו זכחות הפחותים שילא הכח היסודי ע"י השיכוך , ע"כ העיקר היא האש של מעלה דמיון החוס הטבעי , ולא תפעול הורדת הקדושה ע"י אש של הדיוט , ע"כ נענשו בני אהרן בהקריבם אש זרה . כי נזה לא תפעול פעולתה ותפסל . וע"כ היה מהסורך למרס צדס כדי שלא יקרב שיטאר אללו עוד רוסס מחוס הטבעי רוסס מהנפש למען תוכל להקיס לחמיה לנפש נקנית : ומדקרו הממנות והמותר נשפכו ליסוד כמו שהמיוני היא הממוצער שצדס והדס הנשאר יזנק מן הלצ ובצרות התנועה יתעכלו ויעשו שופכין :

ועל הדעת הזאת נהגו העמים הקדמונים בהקריבם קרבות למלאכת שמים ולשעירים צמחצס כי בהפריש והקטיר צמחו אלה צעלי נפשות לרוחניות הכוכבים ימשיכו נפשות הרומנים עליהם וידקרו עליהם הטוב ותתעלה נפסס להשיג יותר מכפי השגתם . וכונת זונתי לשעירים לתת מאלל לשעירים צמחצס ריח הקרבן להודיעם העמידות . כי ידעו מפעולות הקרבן ועוצו :

והנה עקר כונת המקריב את הקרבן לא יהיה לכונה לשכך הדין או להמשיך חסד גמול הקרבן ר"ל שיהיה כונתו בהקרבת הקרבן שהיא דרך מתנה לגנוס וגמולת חסדו מהי בהתמסך החסד או למתק הדין . רק מהיה כונתו להמשיך נפש נקנית על הקרבן . כי זה עקר תועלתה ואיננה מתנה לגנוס וע"ז כוון ר' שמעון בן עזאי (מנחות ק"ט א') "בא וראה מה כתוב בפרשת קריבנות שלא נאמר בהם לא אל ולא אלקים אלא אשה ריח ניחות לה' שלא ליתן פתחון פה לב"ד לחלוק שמא תאמר לאכילה היא צריך ת"ל האוכל בשר אבירים לא אמרתי לכם זבחו כדי שתאמרו נעשה רצוני לא לרצוני אחס זובחים אלא לרצונכם שנאמר לרצונכם תזבחו" ר"ל לא נכתב סס אלהים למען לא ימכוון המקריב לשכך דין הנרמו צסס אלהים או להמשיך חסד הנרמו צסס אלל . אף כתיב אשה לה' נסס הויה צ"ה המורה על נלחיותו ומידותיו עולמו נרממים שיחדס נפש נקנית על הקרבן וסס מקור הנפשות כלן (עיין שער"ה שער האותיות הנל חנוך) כנוודע למקוצלות . ותהיה כונתו למדת מקור הנשמות . ולא ליתן פתחון פה לצע"ד לווד לודין הוא לריך חלילה כי א"ל לודין הלא כתוב האוכל בשר אבירים לא לרצוני אחס זונמים כי יותר יהיה לי נחת רוח חס מהיה ראוים מעלמכם לקבל השפעות הטובות צלי גבול כי מלדי לא יצלר ותמיד עיני השגתתי פקחות לעוז אכן אחס לריכים הכנה לרצונכם תזבחו ולא לרצוני . זה כונת חז"ל בת"כ לה' לשם מי שעשה את העולם והסרו צפירות סכל הכונה מהיה לחידוש והשפעת נפש נקנית מאלל ה' המחדס עולמו . ועוד אמרו ריקן כל העבודות כלן לשם המיוחד ומסרו גס צזה יען

יען כי שם אלהים הוא שם ותואר ג"כ למושל ולדין (בזרי מ"ד פ"א) אולי יענו ח"ו דעת ז"ל להסתמך כחות הכוכבים והוראות אחרים ע"כ לא נכתבו לא אל ולא אלהים אלא השם המיוחד שלא ליתן פ"פ לבעל הדין המוטל לחלוק ולחמור כי נתן רשות לזכות גם לאלקים אחרים ע"כ כתיב "וזבח לאלהים" יחסם שלא תהיה הכונה בלתי לה' לבדו ואמרינן בזבחים א"ר טו"ז צד מתנה אר"י ונה היא תשמרו להקריב לי צמועדו לי ולא לאדון אחר" דדוקא יתכוננו למקור הנפשות ואם לאו פגול:

והנה היות הנפש הנקנית טוה לנפש הטבעית. וכמו שהנפש הטבעית מושגת על הרוח הנוצר מהאר העולות מציסול הדם כן הנפש הנקנית נאחזת בעשן שהוא כדמיון אר הדם אר המוס הטבעית ונושא ריח הקרבן דמיון רוח הנוצר מהאר והנפש הנקנית נאחזת בהריח שהוא כי כל דבר דק גריד להאחז דבר גם נמנו כמו טבע העשן והלהבה כי הם חלקי העפריים מהעלים או משארי דברים הנשרפין יגביהו לנו צמועפתם לקלותם ועמם יתלוש מעט אש כי יאחזו בהם ויעל. וכן כח המורח יאחז צמולמות העשן וכי יגיע לכלי הנשימה וקבלי כח הריח מתאחד כח המורח לכה העריח ויעשה פעולתו. וע"י כח הזה יתקרב ויתאחד גם כח הנפש הנקנית. וזדרך זה אחר המושכו אל הנפש המושכו יקבל פעולתו. וכל פעולת הנשימה צמוה הריח היא שאמר הנשימה יתבדד כח המורח ויתאחד צמפשו. וכן איתא בזהר (נח ע') אשה הכי שמיצא חננא ואשא מחזרין כחדא דהא לית חננא בלא אשא. כאשר נתבאר בטבעיות וכאשר כתבתי. וחושבא אחכניש בהריח רוחא לגו רגו עד דאתאחד כלא ותב לאחריה ואתקריב כדא לגו מחיבה ואיתעבד רעווא ודרך הזה תוריד ותנח הרוח על המקריב. וזה היא כונת הכתוב ריח נחוח כלם טע"י הריח תחית הרוח ותנח על המקריב ויקבל מהנפש הנקנית כדרך הרקת תכונת האלעקטריזטעט על החומר הפחותה מכמות התכונה שהיא. ואל זה כוונת חז"ל ח"כ פ"ו. אשה לשם אישים ריח לשם ריח נחוח לשם נחת רוח לה' לשם מי שאמר והיה העולם" כלם ככל כוונת המקריב יהיה להורדת רוח רוחני על הקרבן ויהיה אשם כמו לאש ע"ד כלל המדקדקים כי"מ שלדין למ"ד בתחלתה הוטל לה ה"א בסיפה והיא כמ"ט לאש שיהיה כונתו לאש מן השמים שתפעול פעולת חוס הטבעי צדס הננחר ולא לשם דורין לה'. ויכוון טפעולתו יהיה הריח וצ"י הריח תנחת הרוח על הקרבן שתאחז הנפש הנקנית בהריח דמיון הנפש הטבעית צדס המיתלת מהאר מפעולת המוס. ויכוון לשם המיוחד המתדס וצורא כל ולמקור הנפשות. ועוד שם פ"ב ר"י יוסי אומר כ"מ שנאמר קרבן ביה ה' שלא ליתן פתחון פה למינים לדרות" הכל לרמוז כי כונת הקרבן להמשיכה נפש נקנית לא לדורין. וצדסר (פרשת לו כ"ה) "איתא ונגין כן אהדרת עולה ריח ממש" ועי"מ וצדסר (לך פ"ט ז') "כיוון דאתא צד נס לאתדכאה ולמקריב נציה. דקצ"ה כדין שכינתא שריא עליה ה"ד אני לדורי צקדמיתא ועלי חשוקתו נצדסר" כי

הקרבן

אחר המעשר יקנו מעלתם נקדושתם והשלמתם ונתמך לדורו בתמלה ואז תריק עליו זרכת השלמתו :

והנה משר כחות עילוי גמשי היא מקלול להפקת השגחות הטוב ממקור החיים וכי היא דרך הקודש ונכנת זה כאשר יגרום המטא המזמחות זהנפש או עת כי מתק משורשה יפסיד מקליל ההשגחה כי בהמתק מכל התקשרות הנפש אין זה די זהנפש הטבעית לנד הפחותה במדרגה להפיק רגון מה' השגחת הרוחנית כי אין דבר על הפכו ינוח ? או אין יחדנן טהור נטואל ונמניעת ההשגחה יעזב למקרה — והנה מרבית חלות ההשגחה היא בערכת לפי נחית והכנות המקבלים. כמו המכוונים נרוח הקדש אחרי הכנה וההשלמות הממיינות העליות למדרגה הנעלית ואחר השלמות נפשו והמדרגה שלו כנחלת הילירה חכין לחלות הנזושה כי בהדוך נפש הנביל מתקשר נמקור הרוחני ומקבל שפע הנזילי. ונדרך הנפלא הזה היא הורדת ההשגחה העליונה הרוחנית אחרי מרצית הכנה לעצמי וכות נפשו במדרגה נעלית ומסיפין כח נפליא של מעלה ונעה ונמנכת בהמורדות התחתונים ונחעלית ומקבל שפע השגחה להורידה למטה וזה קוד הדעיטא הנודעת נפרי המקובלים התעלות הנפש למדרגה מעולה כדרך התאספות הרוח החיוני המפורז צנוף לתוך חלל הלז נעת הסינה. וע"ד הנפלא הזה נוסדו כוונת ומועלת התשובה והתפלות ציני הרגון להעלות המדה האחרונה כנ"י. ממדרגה למדרגה עד יו"כ ותרד נשפע טוב שבע רגון זעיר זעיר אחר קבלתה נמשך ימי המג ע"י התעוררות התחתונים נשפעת ההלכה עלמעה ונמנכת כח לקבל שפעת ההלכה עלמעה פא"פ. וכן אימא זוהר (פנחס ד"ג ז') ואי תימא כיוון דאיהו נקודא חדא אין יכול לאחדא בנקודא זעירא אלא לגבי עילא על מה דהיא מלה זעירא דא תשבחתא ודא גלויא ורברבא עילאה מיד בהנא רבא אהער לה ואחיד לה דאלו הוות רברבא לא יכלון לאחדא כלל. כאשר ניארתמי כי פעולת המשיכה רק על מין פחות מסיג המשיכה ההיא ודון מנה בעולם הרוחני אבל כיוון דלזעירת גרמה ואיהו נקודא חדא כדין אחרין זה וסלקין לעילא כיוון דסלקין לה לעילא כיוון דסלקן לה וימנא בין חרין סדרין אין כו' אחתנר זההיא נחנינא דנשיקין נרמומא דחנורא חדא כו' נרמומי דנשיקין מתדבקין דא נדא נלא פרודא עד דנקטא נפשא דעניגין כרקא יאות כו' — וכן נרעיא מהימנא (פנחס רנ"ו ז') עילה תמיד שכינתא דסלקת לעילא כו' ולנחר אחמר ביה וינד מעשות כו' נחמית מלא כופרמ מכל חונין דישאל :

והנה למען הכן עצמי נפשותיהם התמיימות נחוספת קדושה ומעלה למען תגלה נעם אור שכינתו יתני שמו לוונן בקרבנות התמידין עולות הלזור, כי העולה אחר זריקת הדם ותכונת ההקשרה נלששו שהיא כלי המשתנה וכל אנריו נכלל יחעלו הכחות הזנעית לנפשות נקנית, אכן יען כי ההכנים והנשי המעמד וכל הלזור נכלל המה אנשים שלמי הדעת מנחר המדרגה

המדרגה אין די בהעולה לנדה לפעול נכחה בהקדש הקדש ע"כ נלטו גם
 צמחה ונסך יין ושמן למען העלות נפשות המזונות המכניים הדם שמוליד
 הרוח החיוני למען יהיה כלל נפש הנקנית מהקרבן יותר צמחה מהנפשות
 המקריבין שכחות מזונותיהם הנה כחות טבעיות וכאן נחשלו לכחות נפשיות
 דוחנים למען יגבר כח נפש הנקבה ויוסף אומץ להתאחד בנפשות ענני
 ויריק עליהם חוספת קדושה ובהתוסף הקדושה יכונו יותר לקבלת שפע
 הרבין. ולכונה זאת לקנות חוספת קדושה הקרינו אדם ונה קרבות. וזה
 היתה כונת שלמה המלך ע"ה צמחו צית עולמים צאלף עולות למען הרבות
 כח הנפש הנקנית ולהרבות שפע קדושה ע"י ענני וכבוד ד' מלא אה
 הנית כאשר הכנים צחופת קדושה ראוי להשראת השכינה. ועין כי העולה
 והמנחה נחשלו במדרגה יותר עליונה ממדרגת נפשות המקריבין ע"כ היו
 כלילים כלם ע"ג המזבח וגם המנחה לא היתה נאכלת רק נקשרת לגמרי
 כדאמרינן במנחות (ע"ד כ') מנחות ונסכים למזבח ואין זה לכהנים. וכ"פ
 הר"ע ז"ל ה' מעשה הקרבות פ"ב ה"א ואין מן היותר שהפחות במדרגה
 יפסיד עולמו וכפה טונתו וזה מאמר הכתוב את קרבני לחמי לאשי ריח
 נחוחי חשמרו להקריב לי במועדו ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו
 לה' ציאר להם חובלת קרבות המתדיין כי לחם ופרנסת ומיות האש היא
 קרבני ההתקרבות שלי וציאר אופן ההתקרבות וההתאחדות נפש הנקנית.
 ריח כח רוח שלי הרוח אש יעטוף ויאחזו באנשיות הריח. ע"כ משמרו
 להקריב לי וציאר להם. זה האשה — כמו זה האש. בזה מקרינו
 נפשותיהם לה' :

והיה כי יחשא איש בהרהור ענינה או נעשה ול"ת הניתק לעשה אשר
 עליהן לא נחפזת העונות ומה גם הרהור ענינה שאין הקצ"ה מורפה
 למעשה יען כי איננה קבין נפשו הישראלית שגחלגת מעוקר הקדש או
 צניטולו העשה כיוסד ונעל או צניטול עשה הנחקק לללו. והענינות הללו
 צאו צעלם ומכרזות ורפיון האים אשר נקצו מעכירות הדם המילדים עללות.
 ועקר סגחם היא החומר והחטאים הקלים האלה אינם מולידים רפיון גדול
 נפשו ולחקן נפשו לריך נפש נקית גדולה המעלה נלטו בעולה הצאה על
 הרהור הלז כדאמרינן (נע"ר פ"ו) ארשני לעולם אין העולה אלא על
 הרהור הלז וכ"א צוהר (ויקרא י"א א') ר"א פתח עירו לשון כו' עולות צנין
 דנאין על מחשבות הפסונים בלגא וכגון דמחשבה אשכחא בלילא כו' ורוח
 לפון מחשבת צללותא כו', וכאשר יתעלו כל כחות האזניים כלם ומוריד
 נפש הנקבה השלמה יותר ממדרגות נפש החושף חקיקת אל הנפש הנקנית
 וחקק עמה בהפרדה ממנה השלמה נפש כופר נפש. והיה כפרתו ואשר
 ע"כ איננה נאכלת יען נחשלתה גם נחלקי המחשבה וכלי החושים וקנחה
 נפש יחירה צמחה סוה לנפשות הכרכים איך ישלטו עליה להפסידה אם
 היא נדונה להם ותעלה כליל לאישים —

הקרבן

אכן החושא בחייבי כריתות ומיתות צ"ד נשוגג אף כי לא גרמו התרחקות
גמורה כי נעשו בשגגה עכ"ז תוליד חסרון יותר גדול מהחסרון
אשר יסבנו אלה הראשונים: רק בעציר כי אופן החטאים הנה רק מפאת
המיוני ולא מפאת המהשנה כי לא פגם במהשנתו כלל כי שגגה הייתה ולא
נסבנו רק בגרם החומר ע"כ די בהעלות כח המיוני לצד לא הכח המהשני
ע"כ לא היו נקרבין רק האזורים פועלים בדם ומכניים אותם לחולדות רוח
המיוני והם הכבד והכליות החלז מוליד המרידות. הטרפשא והיא היומרת
הכבד העילת החום והחנועה ועקר כחם התדקק הדם בעמול ולא נחן
הלז ע"ג המזנה כמ"ס לעיל כי פעולת הלז נעשית במזנה זאת שלמעלה
וכח המיוני השלמה הנקבית חסלים חסרון שנפשו מנח המיונית והבשר
נאכל לכהנים כי מדרגה נפשות הכהנים יותר נעלה מהנפש הנקבית היא
כי הנפש הנקבית מהחטאת היא מהמיונית בלבד לא מהשנית ונפשות
הכהנים שלמים גם ממהשנה מדרגה נפש רוחנית יוען כי הם יותר נעלה
יאכלו אצל אינו נאכל לצעלים כי הצעלים פחמים במדרגה מהנפש הנקבית
וקבל השלמתו וכפרתו ממנה:

ולשעם הזה תבוא החטאת נקבה נגד החטא הנא מלך החומר הנמשלת
כנקבה לעומת המהשנה שהיא כדמיון הזכר. ועוד כי טבע
הנקבה קרה ולמה והן הכה יסודי החומר צביון ולמיתה הנה המכניים
האזנים כלם. אצל העולה יען כי תצא על חטא מהשני והרהור צא זכר
דמיון המהשנה ויש צינה ימירה באים מנאשה (נדה) ע"כ כאשר יקריב
איש אשמו שמי תורים א' לחטאת וא' לעולה יקריב את אשר לחטאת
ראשונה למען השלם חמלה נפש המיונית למען הכן יסוד לנפש המודרת
הנקבית באמצעות העולה שלאחריה לחול. וכן צב"מ שנאו שיהיה כמו
צקרבנות היולדת דכתיב א' לעולה וא' לחטאת ואמרינן זנחים (ג' א') לא
הקדימה אלא לקריאה אצל להקריבה חטאת קודם לעולה.

אכן העני אף כי יצא חטא לידו אין זו שום נגיעה מהשנית ואף לא
בפשיעת המיוני כי דעתו קלרה ואין רוחו רוחה עמו לבו
דכא וספל וכי יצא חטא לידו היא כדמיון חסרון הגאה מנחין על הלוות
כי יתעששו עליו והמה במקרה לו כי לא חסה משרצ או מאש ולהנה או
כי יפול עליו כשיל או צרזל ונקף כפתו הרעננה, ע"כ די לו להעלות נפשו
הלומית בהצאת מנחה סלת צילוקת שמן ונתינת לבונה להעלות כחות מוצח
הלמחים הנותנים כח הנתיחה זו ולתח כפרתו. ע"כ די בהקטרת קימון
והיא הנבחר לנבי מזנה והשאר נאכל לכהנים כי הם הסגולה נעלה. אכן
הלבונה שהוא עוזרת להכות הנשמה שזמנת חלה כלה לאישים כי קדושת
הלבונה רבה מלך המהשנה וזה היא במקום עולת נדבה והקטרת נעשה
חסרוננו עוד פתיחה במדרגה מנחתו סלת צלי שמן ולבונה:

והבהן המשיח כי יחשא בשגגה כי היא מוצח הילורים ומוצח מזן החומר
בהכנתו לשרת נקדש אף כי החטא עקרו צבלי דעת עכ"ז לא
יכלל

וכלל משמץ מחשביי כי לא יתכן שימכור עלמו למקדש כלל וכלל ע"כ אין להעלות עולה כי צאצא לא היה בהתעוררות מחשבות אכן צמעת. ובחטאתו כעשיית מעשה השאת לא יחוקן לגמרי כי פנס קלח צמחשנה צנלי דעת ע"כ נשתנה צמעתו צהזה לפנים על הפרכת ומי יצא צפור ה' לצחון המדרגות הנפשות איך ישתלשלו למו צערכם ומעלתם. ויהיה זה די משת ההשלמה אכן ההקטרה נעשית כמו צמעת. וכלה כשרפת צחון למחנה לא צמחנה כי איננה עולה. ואינה נאכלת כיון שהכהן המשיח משא היא אשמת העם וכלמו פחיתים וירדו במדרגתם מהנפש הנקיית וכיון שהכהן המשיח אינו מוכשר לאכלו כ"ש שארי הכהנים. ובן הדין בהשאת הקהל אלו הסנהדרין אבן הנשיא הוא למטה ממדרגות הכהן המשיח והסנהדרין ע"כ אין כיון מהדס על פני הפרכת והצטר נאכל לכהנים. אכן שלשת הסעודות האלה צאים זכרים שצמנות האלה שמוץ מחשבה כנולא גם שהם ראשי העם ושוטריו ומוצרי אגשי ההשכלה וא"ל צלל לחיות מחשבי והמחשבה הוא העקר. אצל שארי עמי הארלות שצמנה שלהם היא מפאת החיוניות הטבעית בצדד חטאתם היא נקמה אצל העובר צומד כיון שחזקה מעורסה ולא נשאר רשימה צמקום הסכרון אין לשם כפרה כי הנפש הנקיית אין לה מקום לחול — רק עת כי לא נחק רק בהולד רפיון ושמן כח נשאר בו אז חוכל להרפא כמו דבר לה מריח מים יפריח וימולא מים צנקל כי מין על מיו

ישכון אצל לא דבר על הפכו :

וזה מעם הקרבנות ליולדת ולמזדורעים כי צימי עומתם נחרתו מהקדושה כי אין טמא כדצק צמור ומטע הטערה להחרתן מן הטומאה ע"כ ירגישו חסרון צפפסם ולריכין השלמה. אכן על פרטי רפואות ששלמה הנפשות אין כח צמחנות אנוס די השיג לבוא על חכיות עומק הדברים (אשא משל המצר צמורי ע"א ל"ט) "כמו היות הטבעית אשר הם ממחזרים מיתקים דקים כו' אשר הם יאדע מכשול מעט צמחיתם ההם היתה נפסדת כו' ולא היה הנומח ההיא או המי ההיא או האצר כו' וכן זכר איך תנחתה הצמנה הנקצנת כו' ואין צמנות האל סצרה ולא הקטה ולא התחכמות כו' עיי"ש :

אבל השלמים הנאים צמנה היא כאשר יקריב איש קרבן להוסיף קדושה לעלמו צמורו צעלם תומו צלי משא ועין כלל והיא נקשרו האמין ע"כ ילטרך לפעול פעולה אשר היא ימשיך הנפש הנקיית אליו ע"כ אין להציא עולה כדנה רק הנצור כיון שכללות נפשות הנצור רנה היא ויש להם די המשיך עליהם הנפש המדצרת הנקיית אצל היחיד אין צו די התאחדות לנפשו נפש מחשבות נקיית מהעולה השום לנפשו במדרגה וכל השוים ידמו זא"ז ולא יתאחדו כמבואר בטבעיות וכמבואר לעיל ע"כ תקנת פעולתו צמקריב שלמים להמשיך נפש חיונית נקיית ולגורל מעלתו על הנקיית השיג ישיגנה להמשיכה אליו להוסיף קדושה על נפשו. ועין כי מעלת המקריב גדלה ממעלת הנקיית והיא קדשים קלים ע"כ נתן חלק הנשך

הקרבן

הנשר לנעלים לאכלן, ונתן חלקי המזה ושוק הימין המונחרים
סנאזרים לכהנים מונחרי האיסים. ובדרך הזה היה טעם שלמי החודה
להנשיך עליו צל החודה טעמה לו כס קדושה יחירה לנשך יכשר יותר
לקבלת הספעת הטוב אשר יפיעו עליו ית"ש צלי חכלית וחפץ ה' במקבלים
כעכו לקבל הטובות האלה כי מחפץ הטוב להטיב לזולתו וזהו תורה לה'
כאשר יעשה לעולמו הכנה יותר מוכשרת לקבל הטוב כחפצו ית"ש וזהו עשיית
רצון הנורה ית"ש והעשים הזאת היא כניכול תורה ודורין להשי"ת על
כפלותיו אשר עשה לו צבור זה עושה צל הנס רלונו ית"ש לקבל השפעת
טובותיו ציור הכשר. ונדונית כשלמי נדנה אכן זהו חסד לחמי תורה
בהחלק גם כחות המעזרים על הולדת החיובי ונאכלת ג"כ לכל אדם אכן
שלמי צבור אין נאכלין רק לכהנים למצוות הקדושה, וכל אלו הכפרות הם
לעונם צבורם אצל העובר עבירות צמוד אז גורם הכרתם הנפש ממקורה
או הפשטת כח המדרכת החיובות לגמרי מהכח הפועלת החטא ההיא א"כ
הכח החוטא העושה פעולת החטא ערומה פשיעה ועורה ומסיג הנפש הנקנית
על הקרבן והם כשני מינים וסיגוס כפרדים ולא יפעל האחד על חבירו
בפעולת המשיכה ואין צדק פועל החטא לקבל תכונת הנפש הנקנית כמו
בהדברים בלתי נעשים על תכונת האלעקטריע אין צדקם לקבל התכונה ההוא
ואינם נמשכים מהדבר אשר יש בו התכונה הזאת — ועיקר מועלתו צקלנו
העונם או כי ישנו בחסונה כונעת ממקור הלכ צחפץ הפשט ויעל לחות
החסונה צבורם לצנו או אז עיר ישנו יפריח (עיין מאמר אדם ישר) :

אח זה ראיתי צלני לחת טעם כללי וסנה קרונה לתועלת הקרבן. ואסיים
צמאמר המצר (כחזרי מ"צ כ"ו) "ואיננו גוזר חלילה שהכונה
מהעבודה הזאת היא הסדר הזה אשר זכיתו אבל מה שהיא יותר
נפלא ונעלה שהיא תורה מאת האלהים יחביך ומי שקבלה קבול שלם
מבלי שיחכם בה בשכלו הוא מעולה ממי שיחכם בה וחקר, אך
מי שנמה מהמדרגה העליונה ההוא אל המחקר טוב שיוציא בהם
מוציא החכמה משיעוזם לסברות רעות ולספיקות מביאות אל האבדן
חלילה" כי יותר טוב לעמוד על המחקר כסיוול לו קשיי הננה צננין
מהענינים ואין לחת חסם כפשו אם ילול צעומק החקירה למלא חיה
טעם להשקיע דוחו ומחשבתו ה' הטוב יראינו צקרב להיות המקדש על
מכונו והכהנים צעבודתם אכיר :

שמעתי דבת רבים המתפקדים בעם ויתכסו באדרת שער למען כחש ומכחישים גם בתורה שבכתב ואומרים כי אין להאמין רק בעשרת הדברות ששמענו בכינוי וכי אך המה עקרי התורה. ושאיכותם לאל יעשו. הרהבתי בנפשי עוז להראות סכלותם ופגועתם כי הם בהמה המה להם ולא דעת ולא תבונה למו. אחר הדקדוקים אשר נדקדק בהם —

(א) כאשר נתנון צראשית העקפה צמחות עשרת הדברות נמלאם כלמו המה לוים אשר יתחיינו מדרך החקירה והמה מושכלים צמחים כמו אחרות הנורא ית"ש חידוש העולם וכבוד או"א שהם ראשית דרכי המדות רביה גננה כיוף גזילה פגועות ועדות שקר הם ראשית חקוני היסוד והמדיני. והנה אם היה לנו ית"ש למת מורה לישראל וישמרו מקיו הו"ל להזהירם צמחוד הנגזר צמחות וחקים אשר אינן ממוינין מדרך המושכל ואלה אשר אומות העולם משינין עליהם לקולר צינתם. למה היה מהלך לזות אותם דברים הללו אשר יתחיינו מדרך המוסר וההשכל ואין להם מתנגדים. (ב) צמחוד העקפה העשרה ולא חשע ולא אחת עשרה צלי חפינה טעם כמחם והוראות חכמה צזה (ג) ציבור הצמות על פני אם הימה הכונה על איסור ע"ז עולמות כאשר פרשו המפורשים ז"ל כ"ז שאני חי. הלא היה די אם יאמר קחם לא יהיה לך ומשמעותו יהיה איסור עולמות. (ד) למה הזכיר צפרע פסל וחמונה אשר צמחים ממעל כו' או מתחת לארץ הלא גם אם זקוף לננה והשתחווה לה הרי היא ג"כ ע"ז ולמה צפרע החמונה צפרע:

מדרך הארון צבאו למת משרת פקידה על הקרים למשמעתו או אזהרים כאמרים כנאם לקשור ציניהם עצמות אהבה צכרות למו צרית אהבתם או צרית פקודתם. להזכיר למו צראשונה חנאי ועקרי ראשי הדברים. שעליהם נכרתה הצרית ציניהם. וצכלל זכירו רק סוגי הדברים ולא הפרטים. כמו איש כי ימן כל הון צימו ורכשו וכל קנינו ציד איש כאמן צית למת עין משמרתו עליהם ועל פיו יחנו ויסעו פעמי עסקיו ועצמותו צצית וצפרע לא יזכיר לו רק כללי ההתחייבות צצת כריתות הצרית. שימן וימן צמעותיו ומוסקתיו ולראות צדקי צימו לשום להם שאירות ולא יהיו למעי מפלה. ולהיות עינו ולצו צפרע לדעת מה היא לריכה צכל עבודותיהם ולשום משמרת על כל העבודה אשר לו צפוקים וצחמורים וינהלם צהשכל וצנחמה. אצל לא יזכיר לו כל פרטי מיני העבודות והמשמרת אשר צכללו תחת אלה הקונים. כי פרטי העבודות צפרטים צצחצו על ספר

הדברות

דעו . אך צעת כריתות הנצית יזכור וישנה אלה הדברים בקליר נמרץ
בכלל :

כמו כל הדברים חמת השמים רלה הנורא ית"ש שימנהנו הכל דרך
טבעי ואף להדברים הנפלאים והנסיים נמן צהם הקצ"ה
כח טבעי לשיחולי צעת המוגבלת להם כמעט"ל (צ"ר) תחלי המנה הקצ"ה
עם הים שיקרע להם לישראל כו' וכי דבר טוב אל הנציאים הלצים רלונו
יתצ' צלורות נעלמות צאור וכן הנה הלירות הקדושות הנראות לנציאים
צחזון ונעמרה לנען חזק כח האנושי להשיג רלונו יתצ' מה שלא היה נכחו
להשיג רוחני צלתי מוגבל צמקוס . וכ"כ המצר (כוזרי מ"ג ג' קנ"ז צ')
וז"ל "ובאשר שם הבורא בחכמתו הערך הזה בין החוש הנראית והמוחש
הנשמי כן שם בחכמה ערך בין החוש דנפתר והענין שאינו נשמי כו'
דואה דברים בעיניהם לא יחלפו ויקח מהם השכל ראה על ענין
הדברים ההם ולבותם . ופירש צעל אולר נחמד וז"ל ואולם המראות אלו
כו' מפני שהם נראים לנציא על עניני תמונה ולוירים ורק צעתוך התמונות
ההם הנציא ננין ענין הרוחני . ושם (כוזרי קנ"ח) אמר המצר "ורואים
צורות ראיות לטבעיהם ומה שהרגלו מספרים אוהו כחבנית אשר
רואים מוגשמות והרובניות ההם אמיחות" ופי' צעל אולר נחמד כך הם
מלוירים צלמת צאור מן הנשם הדק אשר לא תשליט בו עין האדם . כן
כשלה הציט"ש לקחה לו עם צי"י להיות לו לעם סגולה שישמרו מלותיו
ומקותיו . פרט התנאים הפרטים והם המלות למיניהם צחזרתו הקדושה רק
צעתה כריתות הנצית צמעמד הנצח ראה עומה פנים צפים והזכיר לנו
סוגי התנאים הנדרש מהם צצירתו . איך יתנהגו כל מיני התנהגות האדם
עפ"י רלונו אשר ידרוש ממנו :

והנה השתדלות צני האדם יתחלק לשני פנים (א) העיון (ב) המעשי . והנה
כל אחד משני פנים על חמשה אדנים מיוסדים — העיון (ה)
המקובל . חממות הלהית . הטבעיות . הלמודית . המדותית . המעשית
סצותיו (ה) . "התכלית" והיא כי יחפון צדצר אחד לנען יגיע לתכלית טוב
אשר היא הכרתי לו "התפן" רלה שיעשה ויחפון לעשות דצר אף כי אין
לו טים הכרית רק חפן צו ליחרון הכשר "הר לון" היא הדצר שעושה
לנללות רלון אהבו אף כי אינו יודע כוכחו "הקנאה" שעושה הדצר רק
מחמת שעלה על לבו קנאת חצרו אצל אם לא ראה צחצרו הדצר ההוא לא
עלתה על לבו נקשת הדצר הזה צשום פנים "השנאה" אם יעשה דצר רק
לנען הרע לחצירו כי ידרוש רעמו . אף כי יודע כי לו לא יהיה אחרית
טוב צרשעמו אשר עשה :

והנה כשנא הנורא ית"ש לכרות להם צרית ולחנס . מהלורך היה להצדיר
להם השתדלות הטבעי שנאדם שהם מצ' פנים בכלל וסצותיהם הפרטים
צפרט ולהתנות עליהם צריתו שיכרות עליהם שיעשו אותם ע"ד המקום . והנה
כאשר נחזון צעשרת הדצרות נמלאם בכלל שהם משני הפנים האלו — החממה
הראשונה

הראשונות הם מדרכי העיון וה' אחרונות הנה מפאת המעשי — ה' הראשונות פתח בהמקובל מחלה והוא יסוד ושורש האמונה אשר כל חוקר ומקובל מחויבים לקחת לה' ליסוד מוסד היא אחדות הצורה ית' למען לא תמוט רגלם בחקירותיהם. כאשר פתח הרענ"ס ז"ל ספרו הנכבד יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מלוי ראשון. והוא רלה באמרו דבור הראשון אנכי והא דאמר אשר הולאתיך מארץ מלרים ולא אמר אשר בראתי שמים וארץ. כנר תירץ החצר שהזכיר להם דבר מה שראו מקרוב אשר לזה יתעורר יותר נפש האדם. ולדעתי אומר שהזכיר להם יליאת מלרים יען כי יליאת מלרים היא יסוד מוסד לרוב גופי תורה וכאן צעשרת הדברים הזכיר רק עקרי וכללי הענינים ע"כ הזכיר יליאת מלרים שהיא סבה עקרית לרוב גופי תורה. הדבור השני לא יהיה לך היא כנגד חכמת האלהית.

והנה ראיתי פה להזכיר מה שהגין החצר בכוזרי צעד ענכ"י צעון העגל וז"ל (שם מ"א ז"י) "כי האומות כלם בזמן שהיה היו עובדים לזרות וללו היו הפילוסופים מניחים מופת על היסוד ועל האלקות לא היו עובדים מכלי לזרה שמכונים אליה כו' כאשר אכחנו עושים היום צנקומות המכובדות אללנו כו' והיו צנ"י מלפים למה שייעד אותם מרע"ה סיורד להם ענין מלח ה' שיראו אותה ויקבלוהו כו' ונזכר מהם ארבעים יום והוא לא לקח לזה ולא כפרד מהם אלף ע"י שיסוב ליומו אז בצרה הממשנה הרעה על קלת ההמון כו' עד שכלרכו אנשים לבקש נעצר מורגש יכונו נגדו כאשר האומות מצלי שיקחישו באלהות מוליחם ממלרים אלל שיהיה מונח להם להקביל אליו כשיספרו כפלאות אלהיהם כו' וכאשר אכחנו עושים בשמים ובכ"ד שאנו יודעים שמונעמו אנוס היא בחפץ האלקים כו' ומטאמס היתה בליור אשר כאשר עליהם" ע"כ. היואל לנו מומלמרו שהם לא טעאו כלל צה ע"ד ענ"י רק צנה טעשו להם לזרה הנאסרת אלל לא היה צה טענץ טעא ע"י כי כונתם היתה לשמים שיכונו אל האלקות צהמעוררת ראותם הלוזה כגדס שיעורר מחשבותם. או מחמת טעשו להם הלוזה בלי לווי הצורה ית'. וכלי לווי אפי' לעשות מקדש להשתחוות טנה אסור או להוסיף על מתכונת הקטרת אסור. ולדעתי נראה שכוון בחשבתו זאת רק להשיב פני הכוזר בכפרו העון מצני עמנו. אלל בלמח נראה צעליל טענין עשות תמונה אפי' על זאת הכונה נאסרה. וכלטוו צפירות וזוהרו צהמעמד הנצחר. וזה פירות הדבור השני לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. ור"ל על כנו על דצרת טצונת אלהים ור"ל בשביר דצרת. לזה צה טלא יעשו להם אלהים אחרים טצנל הצעורר המחשבה בללהותו יחנך טמו כשיכונו אל הלוזה : —

והנה לזרות המעוררות המחשבה הן הנה הלוזות שיש להם תנועה ואלה הלוזות אשר נראות כפלאות צעיניהן וצמעשיהן שמכירים בהם גדולת הצ"ט וחכמתו הנפלאה והיותר נכבדים הנה הלוזות השומיימות או ציזרת הקטנים

הדברות

הקטנים ורחישי הארץ ע"כ הזכיר התמונה אשר בשמים ממעל או בארץ מתחת או במים מתחת לארץ כי לעורר מחשבותם די כאשר יזכרו כי אנכי ה' אל קנא ועושה חסד יהיה נעוץ מוראי ואהבתי בלבבכם . ואל תחשבווהו כחכמה כחכמה להיות לעשות לזרות מכוונות ע"כ לא הזכיר כחכמה אלא רק המעוות האלה למען אסור להם אף שלא יעשו צבצול האלהית ואם זה נאסר כ"ס שאסור לעבור ע"ז ממש כי זה ככלל צדקו הראשון אנכי ה' אלהיך אנכי ולא אחר . ואם לבונה רלויה אסור כ"ס לסור מאחרי ה' ממש פשיעא דאסור ואח"כ צא הדבור השלשי לא תשא נגד הלהיות הנשבע על אכן שהיא זהב או על זהב שהיא זהב שזה ג"כ נקרא שוא ומרגומו למנא . או כדומה לו צדקים שאינם עיונים בהחלט רק לשנות דברים לעוודיים הידועים בהשבע על שנים שהם שנים או על שנים שהם ארבעה . והזהיר שיקבד ה' ולא יחללו שמו צעיונו בלמודים . הדבור הרביעי . הזהיר על הפצציות שלא יפקרו בחקרו צה ויצאו לירי טעות שהעולם קדמון ע"כ נלטו לשמור את יום השבת כי ששת ימים נעשה ה' את השמים ואת הארץ ויום השביעי שבת וינפש — הדבור החמישי כדור את אביך כנגד המדות — ונחמשה דברות האחרונות הזהירים על פיכת המעשי והתחיל מלא הרצה . כנגד סבות השגחה ואח"כ . לא תנאף . כנגד הקנאה כי אין נאוף אלא צא"א כי העל קנאת חזרו עליו ע"כ ינאף עמה לאוסרה עליו או כי יקנא צה למען יופיה כי ימאד בלבבו . לא תגנוב . כנגד הצמחית ע"ד לא יצאו לגנוב כי יגנוב למלא נפשו וי ירעב והוא לחכית להסקים רעונו עכ"ל לא יעשה ע"פ האסור , לא תענה . כנגד סבת הרלון כי יעיד לחזרו עדות סקר ומה צלע כי יעיד עדות סקר צבצול חזירו היא רק למלאות רלון חזירו . לא תחמוד . כנגד החפץ . שאין הכרח לו אף אשר יחפץ ויחמוד הדבר ההוא ללקחה לו . ועד"ז על כל דדי המעשים והעיונים חזקו בכלל .

באשר נעיינ דברות האלו נמצאים כוללים כל דיני מורה אחת לאחת . והיא כי דבור אנכי כולל דיני יקודי המורה הכפרים שמה והיא היסוד להם . דבור הזני רא יהיה ככלל דיני עכו"ם . חשונה . צמאמר ועושה חסד והיא כדרש לשבית . קרצנות . ותפלה . וכל סדר אהבה נכללו צמלות לא תשתחוה להם ולא תעבדם ומכלל לאו אחת שומע הן שלו יתצ"ס ישתחוו ויעבדו ועבודה זו תפלה וקרצן . וצמלות אהבי ושומרי מצותיו ככלל בכלל כל המלות כולן אשר אין לדעת טעמים והמה החקים ככלל צמלת אהבי כי המלות האלו נעשים רק מחמת אהבתו ית"ס בדרך האוהב העושה רלון אהבו מצלי דעת כונתו צמלותיו . לא תשא ככלל ספר הפלאת משצעות כדרים חזרות שלא יחל דברו . זכור את יום השבת . כולל כל הלכות זמנים שהם ג"כ זכר ליציאת מצרים וצפרשת ואחזקן נכתוב הטעם של שבת משום יציאת מצרים וככלל ג"כ שמיטין ויוצלות שמורים ג"כ על חידוש העולם כמו השבת וכל המלות שטעמם להורות על חידוש העולם . ובכ"מ שבת

סנת היא ראש לקדר המועדים . כבוד את אביך . ככללו המלות מהלכות דעות ללחוב ולכבד ופרטי העדות . לא תרצה . כולל קדר רוחם וחובל ומזיק כי מה לי קטלי' כלא ומה לי קטליה פלגא — לא תנאף . כולל דיני אישות בכלל . איסורי זיאה וקדר נשים כי כל עוד שלא התרה לשוק ה"ה אגידה צבעלה הראשון או צינמה וה"ה א"א וערוה . לא תגנוב . כולל גנבה וחונאה וגניבת דעת וכל דיני קנין ומשפטים שאם עושה שום רמאות צמס דבר ה"ה גנבה . לא תענה . כולל דיינים ועדות לא תחמוד . כולל דיני מכירה וקנין מלוה ולוה — דיני עומאה וטהרה ככללו בכלל כל המלות שאין מניין עממן ובכלל המקיים ואלו ככללו בדבור הראשון אנכי ה' אלהיך מה אני קדוש אף אחס תהיו קדושים . וגם רבינו סעדיה גאון קידר כל המצוות על אלה עשרת הדברים באזהרות שלו , מתחלת "את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד בתעלה . ערנ ונקר יחדוהו צלות וטוטפת לתהלה" וגם הוא כלל עומאות וטהרות בדבור ראשון של אנכי :

הרי מבואר כי הדברות האלה היו רק לוויים והגדות וזכירת ראשי הדברים סוגי התנאים והמשפטים הכרלים שצליהם כרת עממם הנצרים הזאת ע"כ קרא כחוב לא את אבותיכם כרת ה' את הנצרים הזאת כו' ומשה רבינו ע"ה קרא אותם לומת הנצרים (דברים כ"ט) וכבר צטלה דעת הפוקרים כי אין הדברות האלה לוויים פרטיים בתורת מלות פרטיות רק הנה זכרון קילורי וראשי הדברים והנה מלות כללית סוגי המלות הפרטיות אשר יתכן צמס"ת . ועתה עלינו החובה לבאר כל הספיקות והקשיות אשר נפלו בצפרטיות האלה :

הראשונה היותר קשה מכולן הן הנה השינויים הרבים אשר נמלאו צהדברות הראשונות צוללה צמות לאלה הנשנים צמשנה תורה , צראשונות כתוב זכור , ונשניה צמור , ונשניות כתוב כאשר לוך ה' אלהיך , והוסיק וסורק וממורק , וצראשונות כתיב העצם משמירת שנת כי ששת ימים עשה ה' , וטעמו מוסר חידוש העולם , ונשניות כתוב העצם של יליאת מלרים . צראשונות כתיב לא תרלח לא תנאף בלא וי"ו הקמיכות , ונשניות כתובים צו"ן . צראשונות כתיב עד סקר , ונשניות עד שוא , צראשונות כתיב לא תחמוד צית ריעך . ונשניות כתיב לא תחמוד אשת רעך . וצראשונות כתוב עוד העצם לא תחמוד . ונשניות כתיב לא תמאה . צראשונות לא הזכור צהור . ונשניות כתיב צהור :

והנה הראב"ע האריך צזה צפירושו לתורה ותמלית דבריו הם כי משפט צעלי לה"ק טעמם יצארו הדברים צאר הטיב ופעם יאמרו צמלות קלרות צאופן צייכל השומע להצין טעמם . והנה כמו צמלינו נסחת הפלת מרע"ה צמשנה תורה איננה ציה לבוסמחמה צנכי צשא והיא צנכל דבר הנשנית אין תהלורך שינה אותה כהייתה רק חובל להיות צמלות שונות רק העצם והעקר יהיה ציה . וכן הדין צהדברות אלו צמשה שנה לוחס

הדברות

אחת בקלרה בשמירת הטעם וטעם ילידת מלכים הוא על שניתה עזר
ואמרו כמותו אלל הלסון היא מלא דיוק עיי"ס שהאריך :

ולפע"ד א"א להלמו. (א) כי צפרסת ואמתקן כמות אחד הדברות "את
הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם" משמע שהיה

יחז"ט דבר את הדברים האלה מדקאמר האלה משמע כהיותן ב) הכלל שהיה
הרצו"ל לעצוב דקדוק המלות היא שייכות צמוכות ודברים שגין אדם
לחצרו שאין לדקדק כ"כ בכל אומר ומלה יען כי אין לדון מהם דינים
ומשפטים אלל מלאמי ה' יחז' וציתר שאת דברות האלה אשר מפי הגבורה
שמענו שיש לדרוש על כל קוץ וקוץ תלי תלים נאמר שלא דקדק בלשונו
זה דבר שאין הדעת סובלתו. ג) הלא דברות השניות המעיר יותר בקלחתם
כמו בלא תחלוף ולא תצבה עד קוץ. ואם לא שמעו צדיקי ח"ד קבלו עב"י
סיני הדברות צמוך יותר מאשר בלזניהם שמעו צופן יותר נקלה. והדעת
מוברעת כי אלו ואלו נאמרו צדיקי. והנה יכול הספק איזה מהם היו כמזנים
על הלמות. ולמה נאמרו צדיקי פנים וצדיקי נוסחאות וע"י מי נאמרו.
והנה רז"ל אמרו (מכות פ"ב כ"ד) אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו.
והנה אין לפרש הונאמר כפשוטו טרם אלו השני דברות שמעו מזה הסס
בעלמנו הלא כמות מפורש וידבר אלהים את כל הדברים משמע שכלם ילאו
מפי הגבורה. ואין לומר שמה שכתוב לסיבות כאלה כמו את שם ה'

אלהיך משמע שיללו מפי אחר. כי זה משפט לח"ק כמ"ס לא ילין חלב
מגי עד הנקר וכתיב אחריו בית ה' אלהיך. עיין ראש"ע — ואם נחלו
שכלם ילאו מזה הוסי. איך נאמרו הדברים כי אין לומר שצדור אחד
נאמרו א"כ למה ארז"ל (ר"ה כ"ז) ונמכילתא שמור וזכור צדור אחד נאמרו
הם צמסקל טוה וטעם טוה. יותר היה לפלא אלה הדברות האחרים
שבמלות זכור ולא חממוד שיש בהם מלות יתירות ומנועות ומסקלים שונים
אם היו כשומעים צדור אחד ומה גם לפי המדרש שאמר הקצ"ה "הדברות
צדור אחד למה לא נזכר הפלא ההיא שהיה מעלה על כל הנפלאות
הנוראות שנעשה לישראל : עוד נשאר לנו לנאר איזה מהם היו כמזנים על
הלמות הראשונות ואיזה על האחרונות :

החבר חשיב למליך הכוזר (מ"א פ"ט) על שאילתו כי מי שישומע
אמרותיכם כי האלקים דבור עם המונכס וכתב דכם לחית הדין
עמו שייחם לכם דעת ההגשמה. והשיב שאין כונתם חלילה בדרך
הגשמה אך אין אנהנו יודעים איך נגיש הענין עד שישב דבור וקדע
אזננו ולא מה שברא לו יתב' מזה שלא היה נמצא בו כאשר נאמר
כי הוא יתב' ברא את הדחות וכתב אותם כתב חרות כאשר ברא את
השמים בו וכן יצטייר האויר המגיע אל און הנביא בצורות האותיות
בו ע"כ. וכל כונתו או שהש"ת צל לשעמו צלויי הדק איזה ענין משמע
הדבור או שולדו מנועות צורות אותיות עפ"י רלונו יתב' לצד שגיגו
לאון השומעים וצדוהם צונתם הצינו הרלון ההוא כמו הלמות נצדלו ונלטיירו
לשעתן

לשעתן ונמחרתו הדברות עליהן. והנה דעתו צהלמות נכונים צלחות הראשונים
אבל צלחות שניות כתיב פסל לך ודרשו רז"ל צמחומא "מחנך של סנפריטון
גילה לו הסי' צחוך אהלו של משה והוא פסלן וכחוצ עליהן הדברות" וזה
מוכרח דהא צהלמות הראשונים כתיב והצלחות מעשי אלהים הנה והמכתב
מכתב אלהים הוא חרות על הלחות והנה ארז"ל מים וסמ"ך צלחות צנח היו
עומדין משמע שהיו נחרתין מעצר אל עזר, ונמדרש שה"ס ע"פ ראשו
כחם פז אמרו רז"ל "ארסצ"ל תורה שנתן הקצ"ה היחם עורה של אש לצנח
וכחוצה צאט שמורה כו" (ונס"ר מ"ז) "ר"י צ"כ צסס רסצ"ל עד שהיה
כותב צקולמוס נשמיי"ר קמעה והעצירו על ראשו וממנו נפסה לו קרני
הוד כו" משמע שהיו כמוזים. ונראה צודאי שכוונו על הלחות השניות
אבל הראשונות היו כלן מעשה ה' ע"כ כיון שלא חלו צהם ידי אדם אלו
לא נשתצרו לא נשתכחה תורה מישראל כמו שכתנו מידיו מי וקים לעד
שאין שכתה לפניו כמסר"ל (עירונין כ"ד) וקודם שצנח לצאר אקדים עוד
קושיא אחת נפסע הכחוצ. הנה אנכי בא אריך בעב העון בעבור ישמע
העם בדברי עמך היכן מלינו ששמעו העם שדבר ה' עם משה?

והנראה לי בזה היות עם צני ישראל לא היחם האמונה נשקעת צלצנח
עד שצרפידים החלונו ולא צטמו צישועתו אף כי עין
צ"ין ראו את ישועת ה' צקריעת ים סוף וכל הכסים ששעה עמחה צהול"ס
ממלרים ואף צשעה המעמד הנצחר כפה ה' עליהם הר כגיית כדז"ל על
פסוק ויתלנו צתקחית ההר (ע"ז צ') ע"כ ראה הצורא יחצ"ש ללמד
צמעמד הנצחר דרכי הלימודים שעליהם אדני התורה הטצנו ולא לפרש
הדגרים כלס צפרטותן ויאחמינו לדצרי מרע"ה כשילמדס כל התורה כלה
צע"פ וילמדס דרכי הלימוד והמדות שהתורה נדרשת צהם ולא יאמרו כי
הוא מוסקי או גורע ע"כ כשעלה צרלונו יחצ' לתח להם התורה הזאת היה
צרלונו יחצרך לפרש הדברות צשני פנים. הסן האחד צורת הדגרים. והסן
השני הדגרים האלה מוקשרים צפירושי ולמודי הדגרים הנאמרים ע"ד יסודי
למודי התורה. וכל דבור צילא מרלונו יחצ' היה על שני הפנים האלו.
וכמו שצרח הקצ"ה כלי הדבור האויירי הדק או הרעדת האויר מגיעין לאזני
השומעים. כן התקין כלי הדבורים מרע"ה להחפסע צהם רלונו יחצ' צאחד
והשני פנים והא פני הדבור והפירוש והלימוד מהדברות האלה כי נתנו
לדבור. והנה צהדברות הראשונות לא נאמר טעם על שציתח העצדים
ונצאלעשות מרע"ה דבר צו רלון ה' הטעם מוציח יליאת מלרים. צדברות
הראשונות הנאמרים צאלעשות אויר הנעלס נאמר לא חבוצ לא תחאף צלא
וי"ו וע"י משה נאמרו צביני צוי"ו הסמיכות להורות לנו דרכי האגודה כי
הרלוח כופו לצוא לירי יליחף ובגנה והעדת עדות שקר והנעל הטורים
האריך צאלה הסמיכות — ע"י משה רצינו ע"ה נאמר לא חענה צריעך
עד שוא לימר ששוא ושקר אחת הס. צצנת וצכיבוד או"א הוקיף לאמור
כאשר

הדברות

כאשר לויתן לדרוש שגלוו צמרה כדרז"ל. צמאות סבת הוסף ע"י מרע"ה
 סורף וממורד ספיו בכלל וצמחמך דברות הראשונות ללמד סנכ"מ סכחוצ
 סורף וממורד סף מיה ועוף בכלל (צ"ק כ"ד) צכנור אז ואס הוסף למען
 יט"ז לך להודיע ענין חמיית המתיס צענין אגדה (חולין קמ"ג) לא חממור
 נחלק לשני לאוין דברות הראשונות למען חממר ע"י מרע"ה דברות
 האחרונות צסיני הסני נלא חממור למען ילמד על לא חממור אשת ריעך
 אזורה לעוקף אחר המכאף (מכילתא) כי על החימור שהיא חממור נלמד
 לא לקחה צפועל נלמד מניה מה צית אסור אפי' החמור כ"ס אשתו ולמה
 כחוצ למעלה לא חממור סחימור משמעותו נלקוחה כמ"ס לא חממור כסוף
 חסב עליהם ולקחה לך ח"ו חורה אזורה לעוקף אחר המכאף שעל העוקף
 לא סייד חמור רק חמור לקחה למכאף דברות הראשונות הנאמרים
 באמצעות האויר הנעלם הקדים צית לשם ללמדנו הדין מדרך ארץ שיצנה
 ציתו ואח"כ יסא אזהר ע"ד שחמר שהמע"ה סכן צחון מלמכתך ועתה
 נסדה לך ואחר ונניית ציתך (משלי כ"ד כ"ז) דברות הסניות ע"י מרע"ה
 סדור העניינים לפי חלקי הנהגות האדם שהיא עלמו ציתו ועדינתו ודרך
 החימור היא אל הקרוב קרוב יותר ע"כ נקוט בחמלה אשתו שהיא בעלמו
 ואח"כ ציתו ואח"כ סדה וע"כ הוסף סדה לסורות דרכי הנהגות מדינתו.
 ואלו ואלו נאמרו צסיני סן האחר באמצעות אויר הנעלם והסן הסני ע"י
 משה צלון ס' חס כונת המדרש "עשרת הדברות אחר הקצ"ה דברור אחר
 ר"ל צסגון אחר וע"י משה צסגון אחר לפי אלה הסיגים סממלאו —
 אח"כ מלמתי צס' אחר חורה לר' דוד וויטאל מניה ח' נראה סגס היא
 נסה דעתו לדרך הדומה לזה ח"ל" וכסחזר הקצ"ה ופרט עשרת הדברים חזר
 מרע"ה לאמרו כו' והסאר שמענוס מפי הגבורה ומפי מרע"ה "עיי"ס. חס
 כונת הכחוצ באומרו משה ידבר והאלהים יענו צקול לטון עניה נופל על
 המדבר לעומת המדבר אחר כלומר עמו ססני הפנים נשמעו צסיני הנאמרים
 באמצעות סניס חס היא אומר יחנך. הנה אנכי בא אליך בעב
 הענן למקן כלי הציור סלך סיחמרו חס אשר יתפסעו רלוני נך בעבור
 ישמע העם בדברי עמך ר"ל צעת סחדבר כסחדבר גס חסה ודברי צסיה
 עמך סחדבר יחד ע"כ וגם בך יאמינו לעולם כסישמעו צסיני דרכי הפירוש
 והלימוד והאגדה סיילו נספך על עשרת הדברים סישמעו באמצעות האויר
 הנעלם אז יחמינו לעולם על דרכי הלימוד סחלמדם עד עולם — יען כי
 יסמעו צסיני איך ססניית לומר צחוחו סעה מה סלממר באמצעות אויר
 הנעלם ואין זה כ"א רלון האלהי המדברת מתוך גרונך ידעו נאמנה כי יס
 מקום לדרוש ולאגדה ולפירוש מלח ח' צ"ה. וכן איסא צמדרס סה"ס ע"פ
 הציגני המלך מדריו" עשרה למקרא ועשרה לחלמוד "ר"ל חותן סניתרו למקרא
 ואותן סנזחמחן צעבור הסיגים סססה נאמרו לחלמוד ללמוד מהם הלכות
 ואגדות. ואל חממה הלא חרי קלא לא משחמע הו חמריקן צמדרס (ס"ר
 כ"ח) ר"י אומר קול ח' נחלק לז' קולות. ואמריקן (ר"ה כ"ז) איידו
 דמכונא.

הדברות

נ

דמיונה משתמע אפי' נחרי והא' דאמרינן זכור ושמור בדבור אחד כאמרו וזה שאין הפס' יכול לדבר והאזן לשמוע זה דוקא כשהדבורים יולאים עמה אחד כז"ל אז הרעדה שני הדבורים באים בבת אחת והרעדה דבור האחד ינטל הרעדה האחר וינטלו ההרעדה הקולות לגמרי כמו שיקרה בשני ילולי אור הנפיש גשם על נקודה אחת יכבו זא"ז בהשגחה החנוכה אבל כשהדבור יולא שני נקיונות כל רעדה ורעדה תעש פעולתה רק לתכופתם אחת נאחזת יחלצול הרעיון מלשפוט על אמיתת כוננה אבל אם הדבר חניב לשומעם יתנו לב וישפטו שפוט ומשתמעו . אכן קבלה הייתה ציד רז"ל שזכור ושמור כאמרו בדבור אחד . ואפשר שגם נחש אמר שמור ע"כ לא כאמר ביהוה רק זכור ונאחזתן שמור גם קבלו כי השני דברות הראשונות לא שמעו רק מפי הנצורה באמלעות האויר הנעלם לא באמלעות מרע"ה , ולזה כיוון הכתוב באמרו אנכי עומד בין ה' וביניכם רחניד לכם את דבר ה' כי יראתם מפני האש ולא עליהם בהר לאמור שגם במשנה תורה אמר נחש הדבורות שנאמרו באמלעות ואמר אנכי עומד באמלעות ה' לסיגל לכם את דבר ה' ולפרש לכם את דברו כי הגדה כז"ל נאמרת על דברים מפורשים ומנומרים וביאר העשם למה דבר ה' גם באמלעות משה יען כי יראתם מפני האש כי לא הייתם עדין ברום המעלה לסיגל זיו הקדושה ועוד ראיה כי לא עליהם בהר נחמתי מיעוט הכתוב ע"כ היה מהלך לפרט לכם דרכי הלימוד והדרך מסיני למען תאמינו מנהיג והלאה לכן לא אמר להגיד לכם את כל דברי ה' רק את דבר כי שנים הראשונות שמעו מפי הקב"ה בעלמו .

והנה על הלכות הראשונות היו נחרתים רק הדברות הראשונות בלבד ברום האלהים נחרתו נאמרו יתנך כח"ס הכתוב כתיבם באמצע אלהים ד"ל בכת אלהי אבל על הלכות האחרות נחלקו חכמי ישראל במכילתא . ומדרש שה"ס ע"פ ידיו גילי זהב "ר"ס בן גמליאל אמר ה' על לוח זה וה' על לוח זה ורצון אמרו עשרה ע"ז ועשרה ע"ז רש"י אמר כי על לוח זה וכי על לוח זה ר' סימאי אומר ה' ע"ז וזו ע"ז . הנה ר"ס ד"ג קצר שלא נכתבו על הלכות רק הדברות הראשונות ורצון אמרו שעל לוח א' היו נכתבין הדברות הראשונות והשניות על השנייה . רש"י קוצר שעל כח"א מהלכות היו נכתבין משני עבריהן א"כ עכ"ל"הו"ה היו כי במספר רק על לוח האחד נכתבו הראשונות ועל השנייה השניות . ור' סימאי קוצר שעל כח"א מהלכות ונעמי עבריהן היו נכתבין הראשונות והשניות א"כ היו ע"י על כל לוח ולוח . ועל זה אמרו נמדרש (ש"ר ת"ו) "אל"ה הקב"ה אל מלמעלה בלחות הראשונות שלא היו אלא עשרת הדברות לבד והלכות השניים אינו נותן לך שיהא זהם הלכות מדרש ואגדות ה"ה ויגר לך תעלומות חכמה כי כשלים לתושיה"ר"ל שגלומות השניים יהיה נכתב זהם אף הדברות שנאמרו ע"י מרע"ה וביאור העשם כדי שיהיה בהן הלכות מדרש ואגדות כי עוקף אחר המנאף באהרף היא הלכה . וכ"מ שנאמר שירך ומהירך חיה ועוף ככלל היא דרש. קדר הנהגת האדם עלמו ציתו ומדינתו וסמיכת הדברות אחת

הדברות

אחת לאחת חלמה. וכמו על הפסוק ויגד לך תעלומות חכמה משה אמר
התעלומות שנהחכמה מהדברות הראשונות כי כפלים לחשיה כי הדברות
נאמרו בכפלים, והיו ככתבין ע"י משה כמזל"ל (סם מ"ז) אמר הקצ"ה
למשה הלומות הראשונות אכי כתבתי אותם כו' אבל השניים כתוב אחת
ולא אחת כו' וידוע אמרו (דברים יב) הנה את הלמות משלך והרי
כתב ידי אכי אותם ונקיים הכתיבה ודייקו סם (ס"ר מו) מדכתיב ולאכתוב
למון יחיד סתם כו' הקצ"ה ידו. והנה אמרין (וי"ר י"ג) במדרש אר"י
בר"ש כל בהמות ולויהן הם קוננין של צדיקים לע"ל כו' כיצד הם
נשחטין ברמית נוחץ דלויהן בקרניו וקרעו לויהן נוהץ לבהמות
בסנפחין ונוחיו וחכמים אומרים זו שחיטה בשירה היא ולא כך
חנין רכל שחיטין כו' חוץ ממגל קציר כו' א"ר אבין בר כהנא אמר
הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא חרש חורה מאתי תצא. והנה המאמר
הזה אינו מוזן לכאורה כי יכול להיות פ"פ לתינים לרדות כי תורה חדשה
חלה מאתו יתצ' ליתום העשית וזה סותר לעקר האמונה הכוללת דת
תורתנו שזאת התורה לא חלה מוחלפת ומה שאמרו רז"ל מות נעלות לע"ל
ר"ל לאחר המות ממש אבל לא לאחר התחיה כמזל"ל צפ' חלק (י' צ')
וננין לתחית המתים מן התורה שנאמר ונתתם מנוח תרומת ה' לאהרן
הכהן הרי שגלות התרומה מוטלת עליהם לאחר התחיה דהא גלות התרומה
היא ממלות התלויות בצאץ ואהרן לא היה מבאי הארץ אע"כ כאמורה
לאחר התחיה חלמה שהתורה לא תחזק לאחר התחיה ולא חלה מוחלפת והנה
צב"ל יפ"ת האריך בענין הזה סר"ל שמתיר הנחירה לפי שעה כמו היתר
הנחה ע"י אליהו ז"ל — וצב"ל ידוע משה מר"מ אלמושינא דהא זה ופ"י
בענין אחר ולא ילאו י"ח לא זכורת המאמר ולא בכפל אומר תורה חדשה
חידוש חור — ולפי מ"ס יציא על ככון כפי מה שנחזקין בדברי החכמים
האלה כראה שכלם מודים בענין שמיטת הנהגות יהיה בענין זה ולא בענין
אחר ובדאי כך היתה קבלתם. וא"כ כיון שכן יהיו מן השמים
מלי יקבו החכמים האלה וכי זהו שמיטה כיון שהס"י ילוה ע"כ כך הוא כמו
שהתיר מליקת עוף לכהנים נקדמים כ"כ יתיר להם הנהגות המנוחרים א"ו
שה כונת החכמים האלה וכי זהו שמיטה והנה דיני השמיטה אינם מפורשים
בתורה רק שמו"ל קבלו הלומ"מ וביאורו הדינים ע"ס מקראות דדרכי הלימודים
והנה חז"ל צמג קליר אסור לשחוט מפני שהן חונקין ע"כ אם יהיה
נחיר להם לישראל לאכול בשר המנוח תפול התורה ככללה דיאמרו הלא
החכמים אסרו השמיטה צמג קליר והרי הס"י נחיר א"כ חזקן דלא דקדקו
החכמים יפה בלמודיהם וילמדו מזה דכל הקשותיהם אינן נענעין על
דני האמת מ"ו ע"כ תיכ"ר ר' חנין שאין לחוש לזה דכל ישראל ידעו
בזירור כי כל הלמודים והסמיכות והדרושים הם מאתו ית' ואינן משפטי
דעות החכמים הנוצעים מעקור לבנם אכן הם ידעו בזירור כי כמו שהתורה
חדשה מאתי חלה כן חידוש תורה מאתי חלה שהכל מאתי וכמו שלא יקלו

הדברות

נא

בשניל זה דברים הכתובים בחירה בפירוש כן לא יקלו דברים רז"ל כי כמו ששמעו ממני כל החירה בחידושה ששמעו ממני צעת נחיתתה כן שמעו ממני חידושי החורה כמו כן בסיני ונחרת בלצבם האמנת חיתתה החורה שבע"פ ואף אם נחיר להם הצהמות ידינו אותה כי היא החרה לפי צעה ולא ישפטו על שגילות החכמים בלמודיהם ח"ו. ואחז"ל (שבת פ"ח ז') כל דבור ודבור שילא מפי הקב"ה קושרים לו שני כחרים כוונו להדגורים שילאו מפי הקב"ה לדר דהיינו אנכי ולא יהיה שנקשרו בשני כחרים להיות ככתבין על שני הלכות לכתר לשארי הדברות. ולכוונת העניני הלימוד והמדות שהחורה נדרשת לזה הקב"ה למטה "יעתה כתבו לכם השירה הזאת ולמדה את בני" שימה בפייה" כי לזה לכחוז הסורה מדויקת מקופרת בלתימיותה בחסרות ויתרות י"ן כי על מוסדים נוסדו כל למודי החורה וקראוה סירה ע"ד ההשאלה כמו שהשיר מיוסד ע"ד המשקל כן החורה מיוסדת על דרכי הלמוד והמלכות והתנועות העריכים והנפשים צורך שום ואין לך נקודה מיותרת כמו שר"ע דרש כחרי אותיות וציאור הכחוז כתבו רבם את השירה. הזאת החורה כמות שהיא נשקלת ונכשרת נחמיות ויתירות ולמדה את בני" שימה בפייה למד את בני" איך יתנהגו בלימודה עפ"י דרכי הלמוד והכללים אשר בזה ישימו החורה צפיהם עפ"י למודם ע"כ כתוב שימה צמפיק ה"א ר"ל לעשות אותה צפיהם כי ימלאו הדינים עפ"י המדות וכל איש יולא הכלכה עפ"י הכללים והיא היא החורה הנדרשת:

והנה מקשר אותיות החורה מיוצר נזהר ומנא בשל"ס ח"צ פרשת תשא כי המה ס' ריבוא אותיות וס' לדרג ישראל ר"ת י"ס ס' ריבוא אותיות לחורה ובצר הקשה גם' חסד לאנדרס מעיין שני נהר י"א כי המספר לא יעלה לסך כזה וכפי אשר ספר היא לא נמלא רק ל"א ריבוא אותיות ועיין שם כי מוסב אותיות מנל"סך ומילואיהן ומילוי דמילוי ועי"ש מה שמיא נשם כ"י קדמון ועיין בספר פני יהושע קידושין ל' מה שחירוף היא כי מוסב התרגום ע"ד שנים מקרא וא' תרגום. כי גם התרגום מסיני נתנה ועיין פחד יחזק אות ס' ערך ס"ת מיטעה תשובה לר' נתנאל מרקנטי ס"ת לא יפתחו מפי ריבוא ולריכין להיות בחסרות ויתרות עי"ש. והנראה לי כי ידוע כי עקר חיות האותיות היא המצטא והיא נעשית ע"י חיצור אותיות וכל אות צלי חיצור היא כגוף צלי נשנית כי גם האות עלמא לא יתכן צמנטא רק מהתחברות אותיות ר"מ כשתצטא חלק היא התחברות האותיות אבל אות א נעלמו אין לצטא ובחיצורה היא נרגשת ויש לה תנועה אבל כפי נורתה אין לצטא. והנה ידוע כי כפי המסורה התנוה נקראות רק צמנטיין ולא נכרו האותיות המשתמשות לנקודות רק האותיות השרשיות. ולפי מקורה המצטא כל אות מורכבת משני אותיות למצטא אחת רק שמשא אותיות הן משני שני מצטאות משלשה שלשה אותיות וכן אלה בשל דלת למד סמך כי הצ נקראת כפי המסורה צדי ולא נרגש רק שני אותיות אבל צמנטינה אותיות כשתצטא אותמו נשמע לכאז"ל שלשה אותיות וכנגד

הדברות

זה יש שני אותיות הנכנסים צלי הרכבה כלל והן ה פ כי האותיות הממשותף
ללקיחות אינן נכנסין לפי המסורה ולא ישאלו לעומתן מנעלי שלשה אותיות
דק ג' אותיות ויען כי אות ה יותר נמלאת צמורה יוכל להיות כי בכלל
נחשנין כל אותיות המורה מנעלי שנים שנים צהרכנתם לנעלי חנועה אחת
כי מה שיחירין נעלי שני מנעלות יחסרון האותיות שהן צלי הרכבה וכאשר
נכספר האותיות צהרכבותיהן נעלי מנעל אחת דהיינו כל אות מורכב משני
אותיות ישלימו לכ' ריבוא אותיות ואף גם זה שאנחנו לא צקיאין צחקיות
ויחרוט כדאיתא צקדושין (דף ל' א). והנה חכלית המורה היא משני שנים
הלימוד והמעשה וכאשר יקיים האדם המורה משני הפנים היא ניתן החיות
והנשמה להאותיות ונחשב כאלו צרא נשמותיהן והנה ידוע כי מוספר אותיות
העשרת הדברות חר"כ חר"ג כנגד חר"ג מלות ועוד ז' חיצות עולים צס"ה
בחר חר"ך אותיות וכן איתא צניאור לכ' חרצ"ן מתלמיד תלמודו של רמז"ן
כ"י יען צנידי צפ' יחרו והנה אם הקדימו ישראל נשמע לנעשה הית
משמעותם נשמע ואח"כ נראה אם נעשה ולא היתה כונתם רלויה ולא היו
זוכים כ"כ אצל הם הקדימו נעשה לנשמע גלוי את רלוונס הפשוט כי צכל
אופן רלוונס לעשות אף אם ישמעו אח"כ והנה כנר הצאתי לעיל צסס ר'
סעדיה גאון סכל המורה ככללת צעשרת הדברות וכאשר ציארתי למעלה ע"כ
אמרינן צנמר' (סנת פ"ח לו) דרש ר' סימאי בשעה שהקדימו ישראל
נעשה לנשמע באו ס' ריבוא מלאכי השרת לכא"ל מ' ישראל קשרו
לו שני כתרים אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע וכיון שהטאו ירדו
מאה ועשרים ריבוא מלאכי חבלה ופירקם. סכאשר הקדימו נעשה
לנשמע גלוי רלוונס הפשוט לקיים המורה צין צלימוד צין צמעשה מהשני
הפנים וצאשר הקצ"ה מלך ממשנה מוצה למעשה אז היתה חסונה כאלו
כנר קיימו המורה משני הפנים וכתנו חיות צהאותיות וצראו נשמותיהן של
האותיות סס' ריבוא והנשמות והחיות האלה נכנה צסס מל"כ השרת כי
סן המה סמלאכים סצורא האדם צלימוד המורה וצכלל קיימו העשרת
הדברות צהקצלה הווא סן צלימוד סן צמעשה ונכתרו צשני פעמים בחר על
הלימוד ועל המעשה א"כ צאו ס' ריבוא מלאכי השרת לכא"ל דהיינו ס'
ריבוא חיות האותיות סצמורה וקשרו להם שני כתרים מעשרת הדברות אי
כנגד נעשה ספן המעשה. וא' כנגד נשמע סן הלימוד. וחכלית כוונת ר'
קייאלי להורות לנו כי צאשר נעשה ונשמע הית נחשב להם כאלו קיימו
כל המורה כלה צשני האופנים אכן כאשר חטאו צעגל וכפרו צעיקר עקרו
כל המורה ונסלו החיות צפעס אחת מהאותיות משני הפנים וכנה אותם ר'
סימאי צמלאכי סצלה ופרקם והיו צס"ה ק"ה ריבוא והיו לכא"ל שני
סראבי סצלה כי כל אות מורכב משני אותיות וכאשר נטל החיות עתה
האותיות צכפלים. וזה הית כונת מו"ל צפסחים (פ"ז צ') ואשרנס לעיניכם
תנא לחות נשתברו ואותיות סורחות כי כאשר נטלו החיות מהאותיות אז
היו האותיות כגולמים צלי חיות ונצטלו הרכבותיהם כי היו צלי הרכבה

כי אין מי שיקיים וינשא אותמו רק להיפך כי היה צענייהם כאלו כחפדו
דורך שאין לנשא אותם. והיה כאלו כל אות מהרכבה פורח לענמו :

והנה בעת באו ישראל לסיני ונקעו מרפידים אשר ניסו שם את ה' ולא
עלו אז למעלתם שיקבלו התורה ויבטלו עליהם עול תורה
ועלות ומה גם להיותם בלתי מוכנים לראות הזרות הרוחנים ולעלות
למדברות הנאות. וזימור להעם הזה אשר החלונו על ה' צרפידים נקל
היה שיעלו במחשבותם מחשבות הנשמה בראותם לזרות הנלמות באור
כח"ס אלישע קץ צנעיות יען כי לא היה שלם בחלית השלמות כי טעה
בחקירתו כ"ס בראות לזרות כאלה ויהי כי אמר ה' למשה כי צרנו לתת
לכם המורה צפוניי שפט משה רבינו ע"ה כי ענין קבלת המורה היה ענין
מוכרח מלון אלהי על ענני וע"כ לא יבואו ח"ו לקץ צנעיות כי דלון
האלהי יילם מזה ויהי קיום המורה מושרשת בהם צנע צרנו האלהי
ולא תהיה נעמרת לצחירה האנושית ועל זאת הכונה בלה לו יחצ"ם כי
המורה הזאת הרלון חפשי ונעננה לצחירתם ועשה יעשה הכונה להשלימם
להמעמיד הנצח למען יוכלו שאת וכו"ל ישיג כפי מדברתו. כחוצ צחורה
בחדש השירישי כו' והדקדוקים רנו א' כיון דכתיב ומשה עלה מהו שכתוב
אחריו ויקרא ה' אל משה הלא כבר עלה ומדכתיב ויקרא אליו מן הכר
משמע שמשם היה צחחית הכר ב' וישב משה את דברי העם אל ה' ויגד
את דברי כו' הדברים כפולים ג' מהו סקל יסקל או ירה יירה ד' אומרו
ויחלצנו צחחית הכר הו"ל לומר וינצ אותם צחחית הכר כי ויתלצו
משמע שחלצו מעלמם. ה' ויאמר משה לא יוכל העם לעלות כי אתה
העדות לנו לאמר הו"ל העדת בהם כי מקחמא אמר להם מרע"ה מלות
הנבלה ו' מהו המסונה שא"ל הקצ"ה לך רד ועלית אתה כו' :

הלשון חניה נאמר על דבר הסוקט ונה צלי חנועה. לשון הר נאמר על
הסגת המעלות אשר מלורך האדם לאסוף כח לעלות על
מרוני ההסגה. וכאשר צאו לסיני חנו נגד ההר שהיו צלי חנועה למשיקם
עלות למרוני ההסגה אזל ומשה עלה אל האלהים משה עלה צחחית ההסגות
כאמר ממלאכי מרום, והנה האיש הנכדס מתנועה מן הלורך להעיר אותו
ע"י דברים המעוררים המחשבה לעוררהו לחנועה ע"כ ויקרא אליו מן
ההר לאמור שיאמר לישראל דברים מעוררים כונת המחקר באמור להם
אחם ראיחם כו'. ואשא אחכם על כנפי נשרים למען יבוא לחקור
ולסתנוק על מליחות ה' והסגתו ויתעוררו צנעיל זה לקבלת המורה ואם
שמוע חשמעו והיחם לי סגולה ר"ל אור כחמד מכל העמים וציאור להם
למה לא אמר קחם סהיו שלו רק סהיו סגולה. כי לי כל הארץ וכל
העמים שלי רק ואחם תהיו לי ממלכת בהנים כו' זהו הסגולה ויבוא
משה כו'. ויאמר כל העם כל אשר דבר ה' נעשה וכאשר ראה משה שהעם
ענו

הדברות

ענו מעולם פה אחד והקדימו נעשה לשמע שפט מזה כי היא התעוררת האלהית והם מוכרחים על קבלת המורה ומשגן שאין מהלך להשיג תשובה לה' כי הוא מורד לזה וישב משה את דברי העם אל ה' כי שפט מדברי העם הם מאלת ה' והתעוררותו וספט את תשובתם אל ה' מהתעוררותו ומוכרחים המה על זה ע"כ אל הקצ"ה וגלה לו כי ציראת ה' יש צחירה מפסית ואיננו ענין הכרחי. הנה אנכי בא אריך בעב הענין בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם כך יאמינו רעולם ומה הראת לדעת כי מהלך לעשות פעולה פלאי למען יבואו לידי האמונה ומה שפט משה יש צחירה נמלאת ומ"ש העם נעשה היתה הנחירת עלמי ע"כ ויגר משה את דברי העם אל ה' ויאמר ה' כו' והגבלת את העם. לטו מלות הנגלה סיחורים שלא יתאוו להשגות הרוממות מה שאין צחם להשיג כי אם יפרלו את כח השגתם, אז לא יוכלו לעלות לשום השגה או אפשר כי יפסידו אף מה שהשיגו כבר כמ"ש בן זומא הליך וכפגע בן עזאי הליך ומת והוא יען כי כל השגה שאפשר הוא נחלתו מעורב בספקות רבות עד אשר יעז נחמתו ומקרה ועת כי יולדו לו חקירות צענייים נשגבים אשר לא יוכל לחקור על תכליתם ישארו הספיקות בלצנו ויאמר להשיג מחשבתו הטובה אשר חשב מתחלה בהשגות האלה צאמרו כאשר אלה הדברים איננו צדירים צמחצנתו על מכונס כ"כ שארי הדברים אשר חקר אין שמוץ אמת נמלא ח"ו וכוה יפול עשר מעלות אחורית ע"כ אמר בן סירא במופלא ספק אל תדרוש במה שהרשת החבונן. וזה כונת מלות ההגלה צאמרו השמרו לכם עדות בהר וגנוע בקצוהו לא תתאוו לעלות למרוגי ההפגה ולגנוע בקלו עדות עלין לא תגע צו יד ר"ל כח שלא תוכיפו צחוקת היר להשיג יותר מחכם כי כל היראל חוץ מהגבול או סקל יסקר ר"ל סיכתן לו השגתה ומסך מודלי מהלך וגנוע בהשגתו כמו הליך וכפגע שקרה לו פגע ומניעה מהשג יותר או ירה יירה שישלך לאחור ויאמר מה שצדד השיג אכן במשך היובר כאשר יקבלו המורה אז תהיה השכלתם שלמה ויוכלו לעלות אל ההר ההפגות הרוממות וירד משה בן ההר אל העם משה הופשט עלמו ממעלתו ולמסג דבריו אל העם להדריכם איך יכנו עלמם לקבל אלה ההפגות המעילות. ויהי ציוס הפליטי כו' ויהי קולות וברקים :

ידוע ומפורסם כי להפגות הננוהה ראשית התנאי להשלים המדמה נחמלת הילירה כמ"ש הר"מ ז"ל כדי שלא יבואו המוחשים הנחקקים בהמדמה ויערירן אותו מהשגותיו או יליירו דברים זרים צמחצנתו. ולהשלמת המדמה נלכדים דברים מזהילים להשכית ממנו כל מצימותיו ומוחשיו אשר נחקקים צמכרנו כמו שמלינו בכל הנציאים שראו לורות מזהילות להשלם המדמה שיש לו מנצח גדול להפגות הננוהה כמ"ש הר"מ ז"ל ע"כ היו קולות וברקים להחריד העם מתדרימם ומחיתם אשר היו נשכחים מתנועה וכאשר נשלמה המדמה אז היה ציכולת משה להעלותם על מדרגות ההפגות האלהית ויוצא משה

משה את העם לקראת האלהים לקראת הסגנות האלהיות והעיר אותם מן
 הנטיול וההשגחה אכן העם לא היה נכחם עדין להשיג הסגנות המעילות רק
 ויחיצבו בתחתית ההר כי נלאו להשיג רק המדרגות האחרונות מן הר
 הסגנה והנה כבר אמרנו "ל צמילה (ו' ז') יגעתי ומלאתי חלמן ויש נכח
 האנושי להשתחוק להסגנות עוזרים מכה הסגנה וחכמתו כי הסגנה והלימוד
 נמשכה לנחירה האנושית ע"כ לזהו ה' להזהירם בשעת מעשה ואמר לו רד
 העד בעם מן יהרסו ללא חסן מדרג ונפל כמנו רב יפסדו הרבה
 סף מאשר הציגו כבר : וגם הכהנים יתקדשו . והנה מרע"ה משב
 בראותו כי נחילנו העם נחמתית ההר כי גם הסגנות המעילות מלת ה'
 ילאו חסן וגבול למור לאיש חסן ולא יעבור ואין ניד האנושי להפלות
 מלת ללא חסן מדרג אשר חסן לו מהשמים ע"כ אמר עה מהלך
 להזהירם הלא כבר ראיתי כי לא יוכל העם לעלות וזה יען כי אתה העדות
 בנו לאמור הגבל את ההר וכיון דלתה גזרת להגבל את ההר כבר נגזרה
 גזרה ולא יעברו את גבולם והנה מוכרחים על הגדר הזה ח"ל ה' לך רד
 ועלית אתה ואהרן עמך לשון ועלית משמע מעלה מעלתך דעל עליה
 מוכרחת הו"ל לומר לך רד ועלה . ומדקאמר ועלית הראהו לדעת כי גם
 חס ירד מכה הסגנה יעלה מעלתו להסגנה כמקדס ומיוחדת הסגנה ג"כ
 כעסרים להנחיה ואמתא בדרגת "נעור סידר משה אמר ה' חכמי חזקין
 דירד משה מהסגנה דלא ידע חס יאמר ה' חכמי ועכ"ל עלה מעלתו חס"כ
 להסגנה הראשונה ואהרן בדרגת אתה מחיצה לעצמך . ואהרן מחיצה
 לעצמו . והיו נמשך הנכח חמשה מחיצות משה . אהרן . נדב ואביהו . ע'
 זקנים . ושאר כל ישראל . הנאמרים חמשה אהרן ונביו והזקנים . והנה הסגנות
 האלהיות נגזרת חמשת פנים א) הסגנות מליאותו ית' נבלי עיות ושינוי
 כלל ולא מפאת הקשים ומפאתם רק בדרך הנבואה נאספקלריה המאירה
 ב) מפאת השגת המקירה בעולות העליונים . ג) מפאת המקירה בשרשי
 הרוחנים וחיי הנפלות כלם . כי כל מוחש יש לו דמיון בעולם הרוחני
 והשתלשלות והנפלות מרוחני נגדא המוחשי ד) מפאת הנריאה בכלל אשר
 נדון מזה על כח בלי בעל תכלית כח הנורא ית' . ה) הסגנות מליאותו ית'
 מפאת ההסגנה מריגש כל איש ע"י משאו ומתנו ומאורעותיו ופרכותו .
 והנה הארבעה פנים הראשונים חלולים בהכשר השכל ומקירתו בלב נבון ועיון
 זך חנל הכרתו מפאת ההסגנה אין להחקירה מקום כלל כי היא ענין גלוי
 לכל — ועל אלו מדרגות החמשה היו המחילות נמשך הנכח . אמר הכתוב
 ויער משה ואהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל ויראו את אלהי
 ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר ואל
 אצילי בני ישראל לא שרד ידו ורחו אלהים ויאבלו וישתו . והנה
 למטה ואהרן ונביו וע' זקנים הופיעה רוח אלהי לכאול כפי מדרגתו
 והוכיח הכתוב ד' מדרגות א) את אלהי ישראל . ב) ותחת רגליו .
 ג) כמעשה לבנת הספיר . ד) וכעצם השמים לטהר מרע"ה הציג
 מליאותו

הדרברות

ומליחותו ית"ש צאספקלריא המאירה אהרן השיג מפאת תחת רגליו ר"ל מה שמתחתיו ורגליו וכנותיו ר"ל העולות העליונים. כדז ואזניהו השיגו במעשה לבנת הספיר ע"י שרשי הכותנים נחיים המוחשים כי המוחשים המה דמיון להכותנים מועיל כמותם כדאז בזכותם לבנה מלועשת : וצאמלעות הסגות האלה השיגו ההסגה הרוממה והע' זקנים השיגוהו מפאת מרחבי הכריאה הנכרית והנלות כעצם השמים למהר מחניעות הגלגלים שא"ל מצלי מניע או כנה הנורם לחנועה וכלל הכריאה מסולנים אחת לאחת ולכל אלה המקורות לריכים עיון דק וזכות המחשבה. אבל ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ר"ל לא שלח נציחתו כמו היחם עלי יד ה' רק הם חזו את אלהי ישראל ויאכלו וישתו רק מפאת ההסגה הנכרית מפאת פרנסתם ולכרתם סיומית וצלי מקירה פודפות —

והנה ע"ד השלמת המדמה שלהם צמעמד הנזמר כאמר "וכל העם רואים את הקולות ואמרין במכילתא ר' עקיבא אומר רואין ושימעיין הנראה ולפי' רש"י ז"ל נראה שהגיוסא במכילתא רואין הנשמע ושושועין הנראה :

כי ידוע נחממת הטבע אשר כנת הסנועה היא כי ע"י עקומת כלי הדבורים ויליאות הקולות. נרעדים האוירים ויעשו גלים עד הדפקס על חוף האון והדפיקות האלה יפעלו על חוש השמע ועורר את השופט לספוט על למיתת הדפקס ומלייר בהמדמה אופן הקול והדבור ההוא. וכן הדין נכנת הראיה כי ידוע אשר כל דבר ומוחם מולא כילוות וקרנים מלנעים סונים מלנע המוחם והקרנים האלו ידחפו גלי אוירים איתרי צהרעדתם עד צואתו לחוש הראות צעור הכשתי צנאמורי העין והדפיקות האלו יעוררו חוש הראות לעורר את כח השופט והמדמה לספוט על הרעדות האלה לורות המוחם הנראה. והנה הגלים כלם צין מהראיה צין ענן השמיעה כאשר יפגשו על כלי הראיה כן יפגשו על כלי השמיעה רק יען כי גלי הראיה קלים וחלושים המה מנלי הקולות ויען כי המדמה לו מנול גדול לפעולות החושים וכאשר יטרוד המדמה יתנעלו החושים כאשר הראו לדעת עת כי יללול אים צרעיון כסגז לא יסמעו אזינו מה סידברו צפניו כי טרדות המדמה ינטל כח השמיעה ולא יספוט על מה סידפקו הגלים על חוף האון. והנה הרעדת הקרנים לקלוחם יותר נרגשים על כלי הראיה הקלים והענוגים ודחופת גלי הקולות לעומתם לכידותם וכחם נרגשים על חוף האון היותר חזק. וכל אולי למינו יעיר המדמה כפי אשר הוכן לו יותר להפעל ממנו וכאשר יטרוד המדמה צחש אחד היותר מוכשר יתנעל מלמות צחותו העת על הדפיקות האחרות הנעשים צרע הזאת ע"כ לא נראה כשמע כי כלי הראות נרגשים על יותר נקלה מנלי הקרנים לקלוחם ולא כשמע הנראה כי יותר יפעלו גלי הקול על כלי השמיעה ויערירו המדמה מלשפוט על דחפת גלי האור צחוף האון, אזל

אבל אם המלא תמלא מדמה בטלה מערדת מוחשים ולא יצא לשטן להם
אז יתפעלו החושים והרגשה תיעטת ויפעלו פצולתם על כח השופט והנה
כמו הנציח אשר יש לו שלמות המדמה יראה לירות רוחניות וישמע קול אל
שדי צדקו ככה צטעת מתן תורה כאשר נחטלה הרגשת העם ועלו למדרגת
הננוהא ונשנת ערדות המדמה מהם אז ילאו המישים לחירות משטנת המדמה
ונתפעלו מכל הרגש והרגש אשר לחלו על מושיהם מגלי האוירים האלה הן
מהקולות על חוש הראות הן מגלי האור על חוש השמיעה ע"כ ראו השמיע
וסמעו הנראה שראו גלי האוירים הנעשים מהקולות וסמעו קול דפיקות
הקרינים הנשמעים צחוש השמע. וכמו שצ"ח נמלא ס כלים המראים הקולות
ומשמיעים קול שגירת קריני השמש והכוכבים והאור וכח"ס חז"ל (יומא כ')
(ז') "אלמלא קול המונה של העיר נשמע קול גלגל חמה" יען כי הקולות
מהמון העיר קרובה יותר והמדמה מוסרד צהם ע"כ לא ישפוט על דפיקת
הגלים היותר קלים גלי קול גלגל חמה. ועפ"י דברי ר' יוחנן ע"ש נגמר
(צ"ק כ"ד ז') "שאל ר' חנינא זן עגול את ר' חייא בר אבא מפני מה
צדצרות הראשונות לא נאמר צהם כי טוב וצדצרות האחרונות נאמר צהם
טוב ח"ל עד שאתה שואלני למה נאמר צהם טוב שאלני ים נאמר צהם טוב
אם לאו כלך אלל ר' תנחום בר חיילאי סהיה רגיל אלל ריב"ל כו' ח"ל כו'
אלל כך כו' ח"ל ר' שמואל בר נחום כו' הואיל וסופו להשתצר כו' והנה
צחוס' ד"ה חרווייהו כחמו דמלינו צהם סלא היו צקילין צפסקים ומציא
ראיה מר' חייא בר אבא דאמר שאלני אם נאמר צהם טוב עיי"ש — והכ"ל
צזה לדייק חסונת ר"ח צה"א שאלני אם נאמר ים לאו הי"ל צקילור שאלני
אם נאמר. אלל יען כי כפי השקפה הראשונה נוכל לומר כי הסגויס
סנדצרות האחרונות משה אחרן מודעת עלמו כח"ס הראצ"ע ז"ל כחוסיק
וגורע ואפשר לומר כי לא נאמר טוב צסיני כלל ע"כ כאשר שאל לו מ"ת
צראשונות לא נאמר טוב וצאחרונות נאמר טוב השיצ לו שאלני אם נאמר
טוב אם לאו. שאפשר שגם צאחרונות לא נאמר טוב כך משה הוסיף או
גורע עד שצא לר' תנחום בר חיילאי ואמר לו כי צאמת כאמרו כך צסיני
ע"י משה וזה סלא נכתבו על הלוחות הראשונות יען כי היו עמידין להשתצר
ע"כ לא נאמר ע"י הדיבור הנעלם רק ע"י משה. ה' יראני מתורתו
נפלאות.

אדם ישר

אשר עשה האלהים את האדם ישר
והמה בקשו חשבונות רבים (קהלת ז' כט).

הנבואה והחקירה הן המה הדרכים העוליים בית אל לבוא על ידם
לאמונת מליאות ה' והסגתו הנפלאה אכן מחולפים
ומתנגדים בטבע. ואופן. ותנאי השגתם.

א) טבע דגביאי. מוטרטת נקוי הכפשות בין רב למעט והיא המדרגה היותר
עליונה שנתה הכפש ומכנית נחם עוף השמים בעל כנפים ואף האיש
אשר נפשו איננה אליה ממקור נפש הנצח הסיג יסגנה כאשר יטה חפלו
ורלונו לנפש הנצח ויתקשר במרכזו אז חשיב חופיע. עליו כח הנצחי
כאשר יזרנו בדרוש הכפש. וכמ"ס שמיאל לשאל ופגעת חנל נציאים
והתנצחית עמם, ובצר אמר ר' יוחנן (ברכות כ"ה ז') השכים ונפל לו
פסוק לחוד פיו ה"ז נבואה קטנה וכן הדין במושלל ראשון כי היא
התעוררות חלקית וענין נבואה קטנה וכל איש אשר יתן מעטרו עפ"י
המושלל הראשון וירם אותה לפניה לו ועל יסודה יבנה מוסדותיו ותחזקותיו
לשומר מכל חזק אשר לפי קט שכלו ידאג שלא ילמית לו ע"י המושלל
הראשון אבל כל עשיותיו יעשה עפ"י המושלל הראשון נטח ילמית ויעז לו
אכן האדם הוא קלר רוח והמושלל הראשון אליו כחלוט יעוף ותחת אשר
ה' להם לסקל ההתעוררת הראשונה ולננות עליה דיק ולשמרנה כאישון נח
עין יבנו להם דרכים אחרים מיוסדים על תחזקות ומחשבות בני אדם ע"כ
ילכו נחשו ויאזרו. ואל זה רמז שהע"ה באמרו מצירה לבסוף וכוור לוחב
ואיש רפי מהללו פשט הכחוב משמע שמורה לנו איך יבחנו אנשים כאשר
יבחנו הכסף והזהב והנה לריך להיות המקיש והנוקש שוים בכל פנים ואם
ישפטו בני אדם לפי מה שישנחשו אז יגנהו איך זה בחינה כמו מלך
וכור כי בהם יבחו התחכות אם הם אמימים ואין בהם סיגים אבל לא
כתלה ונודע מקורם אבל בחינת ז"א נזה איננה רק גילוי תלחא בעלמא.
ואין זה בחינה רק הודעת דברים שלא ידע מקורם כי כאשר ישנחשו נגלה
הדבר כי הוא אדם המעלה ואם יגנהו הוא איש רע מעללים ואין זה
בחינה. ועוד נוסף איך יבחו איש אם ימליאיו חזן למדינה ואין לו שם
שום מכיר ומודע אשר נוכל להתחקות עליו ואז לא נוכל לשפוט אחר תהלותיו
ושנחותיו ידוע ומפורסם כי שורש הלל הוא שורש משמות משתחפים. ויכלל א)
תהלה ושנח ב) כוללת. ג) מאור ונהה ומזה פתשו המפורשים. הן עד ירח
ולא יאהל ונמלכיו (לא) ימים תהלה ואורה ומלח לא תשמש למעלה
ולמטה. וכל כי חיצת מהללו מלשון אור כי יהל. ויהיה אופן בחינת
האדם כי המושלל הראשון שיאור באדם כאשר ידברו בפעם ראשון וכאשר
יזרח אז צדעתו ויעשה רשם בלבו כן ידיו אותו הן לזכות הן למונה אם
יעז לו גהה ברגע הראשונה דברו עמו בודאי איש ישר היא ואדם המעלה
ולא

ולא יוסף לזמון אותו יותר . כי הכל היא כפי המושכל הראשון . והיא כנבואה קטנה מועדשת צמנע הנפש טבע רחוקה ועליונה .

(ב) אופן השגת הנבואה. היא מהמוקדם אל המאוחר כי ההתעוררת תבוא ממדרגה היותר העליונה שנפשו וסדר הסגותיו המה הולכים בדרך ישרה ואופן ההשגה הזאת לא תלך דרך עקלקלות ובזריכה לא יכשלו כי לא יתעברו בה ספיקות ובלבולים רק זך וישר היא . והיא מיוסדת על אמתות אמונה וידיעות מליאותו יתצ' והסגותו ויראו צעליל את הנשפעים וסדר השפעתם מאתו יתצ' צלי עמל ויגיעה רבה :

(ג) מתנאי הנבואה והיותה קרובה להשגה היא שלמות המדמה שלא יבלבלוה מחשבותיו צטרדות המדמה כי חוט הנפש היא המסלול אשר בה תעבור ההשגה הנבואה ואם יסריר ולא יכוון מחשבותיו להכנאות אז היא כאשר נתן מניעה ודבר חולץ צמריכת המים וישנמו מעצרותיה ע"כ אין הכנאות טורה אלא על חכם גבור ועשיר שממחמת הרחבה דעתו ושממחמת לבנו אין המדמה שלו טרודה צמחשנות מטרידות ומכוון לקבל השגות הנבואה וגם אין הכנאות טורה צח"ל שאין שם מרכז נפשיות (עיין הנפש) אלא על המים כח"ס ילקוט יחזקאל . על נהר כבר י"א אעפ"י שדבר עומק צח"ל לא נדבר עמם אלא במקום טהרה על מים טהמור ואני הייתי על נהר אובל ואומר ואני הייתי על יד הנהר הגדול היא חרקל עיי"ש ולדעתי כי המים יש לו סבה עלמית לטהרת המדמה כי גורע מוטעב צ"א כאשר יעמדו על המים ויחדרו מנעם על תנועת הגלים הנוחנותעים צאגון המים יפעלו על חוט הראות לטהרתו ממחשבותיו הרבים וישאר כליט נהם וכאשר האיש מוכן לנבואה ויטהר המדמה כפתחו לו שערי שמים . מהלך שטף ההשגה הנבואית וחפול עליו שם יד ה' . והנה אופן וחנאי ההשגה הנבואה כנעזת צפרשת ראה אתה אומר אלי וזה תוארו . הנה הס"י אור למטה לך עלה מזה כו' כי לא אעלה בקרבך כי עם קשה עורף הוא . והסיב לו משה ראה אתה אומר אלי העל את העם הזה . ואתה לא הודעתני את אשר תשרח עמי ? הלא הודעתני כי טעני העם הזה צרע היא וכי הנה קשי עורף ואתה אמרת ידעתך בשם ומשיבות וגם מצאת חן בעיני ואין לא חתום עלי למסור צדי הנהגת אומה כזאת ע"כ אעלה פניך אשר ועתה כאשר נחת ההנהגה הזאת צדי אם נא מצאתי חן בעיניך . הלא אם לשון קיום והמחמת הדברים וטיעורו הלא צודאי מלחמי חן צעיניך כאשר אמרת ע"כ . הודיעני נא את דרכיך דרכי הנהגותיך ואדעך צודאי אודע אותך ואעשה כאשר תלמדני להדקק צמודיך ולא אחטא למען אמצא חן בעיניך ולא אפסוד מליאות חן ע"כ אבקש להורות לי מדת הנהגתך כי אמלא את דבריך וראה כי עמך הגוי הזה אבקש

אדם ישר

לנקט ענין שתרצה להורות אותו דרך ההנהגה נכונה ונעמה כראוי לעם הזה אשר נחמה כי עמך הנוי הזה. ויאמר פני ילכו והניחותי לך הוא מלאך פני ילך אחד ואנכיג אותך על ידו הנם הוא יורה לך דרך ההנהגה עמהם וכ"פ הר"י אברבנאל בפירושו לתורה ויאמר אליו אם אין פניך הולכים אל תעלינו מזה? אם לא ילכו המלאכים אל מעלינו אמת בעלמך ח"כ במה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך ח"כ נהיה טוים למאלי האומות שגם הם נמשכים לשמים והיכן יודע הן שאלו עמך וכי עמך הנוי הזה הלא רק בלכתך עמנו כשחלך בעלמך. ויאמר ה' גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה. ואך בעלמי עמכם ואודיעך בשם אנדיל את שמך. ויאמר הראני נא את כבודך הצינו ואשיג משהך והיה הראני מלשון ולכי ראה הרבה חכמה ודעת ששיעורו לשון הנגה והנה שאל לרע"ה שני דברים האחד שהס"י יורה אותו דרכי ההנהגה ומדותיו היסודיים. והשנית הסגת כבוד מהותו ית"ס וע"ז צלו חסונות הס"י על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון. ויאמר אני אעביר בל טובי על פניך. ר"ל אכריז ללשון ויענינו קול נמחה אכריז כל מדות טובי וקראתי בשם ה' לשפוך אלמדך שם המפורש וחנותי את אשר אחון אלמדך באיזה זמן אחון מתנת חסם ובאיזה זמן ארחם את אשר ארחם. ועל השאלה השנייה להשיג הסגות העליונות ויאמר לא תוכל לראות פני ופ"י פני ההתחלה וכ"פ ר"ס גאון בתרגומו העבריג לתורה וז"ל לא תחשיב צאל נורי לא תוכל ראשית אורי לא תוכל להשיג הראשית לכל. כי רא יראני אדם וחי לא יצין ולא ישיג אחי לא אדם ולא מלאך אשר חי לעולם כי גם המלאכים שואלים איה תקום כבודו כי איך העליל ישיג עליו? ועתה הורדו הקצ"ה כלל קצר בדרכי ההשגה ונקום הראוי לראות מראות כסגות צה"ל כי לא כל מקום יכשר להשגות כאלה כמס"ל ע"כ לאמר צכאן ויאמר ה' לסמן ענין חדש והיא הוראת הלימוד הגה מקום אחי לא כל מקום ראוי לדורות הנביאים ולמראות כאלה רק מקום מיוחד אחי דהיינו שמהיה הכן להתייבב על הצור בחורב שוממו ילא מים וגם לא כל הצור מיוכן היא רק ושמתוך בנקרת הצור במקום הנקיר והציקוע שמשם ילא המים ואפי' לדעת הכוזרי פ"כ מ"כ שכיני וחליש כמה מל"י נוכל לומר ע"ד שכתוב הרמז"ן ז"ל פ' בשלח וז"ל הכני עומד לפניך שם על הצור צהריז צעזור כי הפלא צמים צמקום היה עתה היה קצוע כו' צעזור זה בגלית עליו השכינה צמקום ההוא כאשר אמר צמן וצוקר ורמיסם את כבוד ה' צעזור היותו פלא קיים כו' עיי"ש ח"כ דעתו כי גלוי שכינה לא תהיה רק צמקום שים פלא קיים ע"כ לזה ה' שיעמוד על הצור ושם תעלה למעלה ההשגה וציאור אופן ההשגה כי לא כהשגות הפילוסופים שמשגיגים מנאמור אל המוקדם כשרואין ד"ה שינוי האקלימיס כדון מזה כי המה מפורזים מתעניעות השמש ותעניעות הגלגלים ומזה נצוא לחקור על סבת התנועה ומחייב מזה

כי יש סכלים כדללים מנועי הנלגלים וכאשר נראה כי מתנועעים בתמידות
צלי הפסק נחמיינ כי כח הסכלים הנדללים אינ כח צנוף ועוד כשינחקורה
על עילת הסכלים האלה עד אשר נחליט החיוב המליאות צורא כל יולד
נראשית. אבל הסגות מרע"ה יהיה ממוקדם אל המאחר בדרך נבואה אכן
ראשית הכל לא ישיג כי היא צלתי מושג אשר ע"כ אמר הס"י והיה בעבור
כבודי אשר היא צלתי מושג אז ושמתיך בנקרת הצור מוקם מולא המים
המוכן להסגת הנבואה אז מוקם הפלא קיים. וישכתי כפי עליך עד
עברי ויהיה מלת כפי מגזרה על כפס כסה אור מלשון עין וכ"פ רס"ג
למרגומו ח"ל ומללת בסחאבי עליך תתי יגזו אורי ר"ל אעשה לל

עליך צענני עד יעבור ראשיתי ור"ל בהמליה הזאת שיען עין בשכל הסגת
מרע"ה עד אשר יעבור ראשיתי שער כען יעבור עיני השגת מלחסיג בירור
מהותי רק כאשר יעברו המדות האלו הראשונים ויעברו המדות האלו אשר
מוכל כח הסגת שאת אז והסירותי כפי ר"ל ענני וכ"פ רס"ג חס אולי
סחאבי תתי תנשר אואב נורי ואוא"ל לא תרא אז אסור ענני עד
שחראה אחרי אורי וראשיתי לא תראה ואפשר שזה כיוון לונקלוס בתרגומו
ותחזי ית דתתי ודקדתי לא יתחזין ר"ל השני הסגות האחרונות שאפשר
בהם הסגת אכל לא הסגות הראשונות ולזה כוונת חז"ל (מנחות ל"ה)
באמרי ח"ל חנא נר צינא ר"ל שמתוך חסידא מלמד שחראו הקב"ה למשה
קשר של תפילין שהתפילין מרחזין על ההיות הנראה כאשר בראשית
באמרי יקרא דלוריתא עיי"ש והקשר שם שרי שאמר לעולמו די המדות
האלה הסיג מרע"ה. ולעומק הסוד היא המליה כ"ג. אבל מדת הנינה
שער המעשים לא השני משה רבינו ע"ה — ואל זה אמרו חז"ל (ברכות
ל"ד ז') עין לא ראתה אריב"ל זה יין המשומר בענבו מששת מי בראשית
כי נודע שם הנינה היא הוי"ה בניקוד אלהים ז' נקידות ז' ענבים והנה
ז' נקידות עולים ע' גי' יין. והנה המספר הזה לא כדמו רק בהענבים
דהיינו הנקידות מהם וזהו יין המשומר בענבי. ולא נכרו בהם עלונו רק
בהנקידות מהם מהם אלהים ואסמך ריב"ל מאמרו על הכתוב ודרש עין
כמו ע'. ור"ל המספר שבעים לא ראתה ר"ל לא נכרת בניאור גמור
במדת הנינה רק אלהים זולתיך ר"ל בהנקידות שהיא מהם אלהים. והמדה
ההיא אשר המספר ע' כיבר בהנקידות יעשה למחכה לו כי לע"ל ישיגו גם
שער החמישים. ולמען ישיג משה מהמוקדם אל המאחר ע"כ העביר
הקב"ה לפניו מדותיו מראשית הכל עד המדות האלה אשר יש נכח משה
להשיגם וקרא לפניו ה"ג מדות דרכי טובו ודרכי הנהגותיו:

החקירות מתנגדות הנה להנבואה האלה השלשה פנים. צענני. ואופן. וחכמי
השנה (א) כי אין צענני האנושי לבוא לחכלית הסקירה
מנלי לורך ללמודים הקיימים ומופתים וכלים מתוקנים לבוא ע"י לשערי
הסקירה

אדם ישר

החקירה ולא תחנוך עליו חקירה פתאומית כאשר תצא הכנוסה פתאום ב) אופן הסגתה היא תמיד והמאחר אל המוקדם כמש"ל ג) תנאי ההשגה היא אשר יעריך המדמה ויחשוב תמיד. צהדירים הנפלאים הנראים צעולם וצמחמים טובים ויבחין כל מקרה ומאורע וכל אשר יוסף להטריד המדמה ויחשוב יוסף אומץ בהחקירה וישוביה לא כן אם לא יהיה צעל מחשבות והמדמה ירדם לא ילית חפזו צידו. לצוא אל חכמתו :

והנה להשיג מליאות ה' ע"י החקירה משולכות משלשה מדרגות טובות, הראשונה אשר תצילוחו לידי האמינה המה העונשים אשר ימלאהו הן הנה יעוררו אותו להאמן כי יש אלהי מלוי אשר יוסרהו כי כאשר לנצח נדכה ונכאה יחשורר להאמן במליאות אל נורא וצידו לייסר המוטעים צנפסותם וכאשר ישרים צנפסו מורם האמונה אז יפקח עיניו למדרגה שניה ויסבב כל משפטי הכהנות החיים הן לטוב הן לרע ח"ו להמשיג הכל צ"ה כי ישגיה צכ"א לחת להם לחם חסם, וכאשר ישרים צלבו אחיתם ההשגחה אז יוסף בחקירתו על סגת ההויה צכלל כי יש סם צורא כל ולא ישג האמונה הכללית :

והנה השלשה מדרגות אלה טובים הנמו צנפסם וחועלחם כי השכים הראשונים המה מדרגות אמונה נחמית יראה ולא יכו כ"כ מורם צלנצם במדרגה השלישית אשר חסבצ אמונת האהבה צנחון גדול עלמות הצורא ית"ש אכן על כולנה לא תתמיד האמונה אם לא יקחו להם האמונה הפשיטה מכלי חקור דבר ליסוד מוקד כי צלתי היסוד הנכון ההיא אז אפשר כי ישגו בחקירה האמת ויצואו ע"י להכחיש צאחיתות הענין. אח אשר לא יתכן אם ישליכו האמונה הפשיט לפנת יקרה. כי אז אף אם ישגו ולא ישיגו יחלו החסרון צקולר המשיג או צעווק המושג לנען לא יסורו מהיסוד הנכון ולרגל האמונה הפשיטה יעלו צידם האמונה הנחקרית — ולהמאמין הפשיט אין צבול שיקרב עלמותו וחיותו על מוקד אמונתו. לא כן האיש הצא לאמונה ע"י האקירה לצד יחזק צה כל עוד טלא מחנגד לעלמותו וטונחו, אז יחזק צה ולא ירפיה. וכי תגיע אל כפשו אם לא על פניה צצרכיה :

והנה מדרגות אלה השלשה נרמזים צדצרי המקובלים צקטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני כי נודע מ"ש המקובלים כי המקיפים המה פנימים ומלונים. הפנימים המה שמות אחיה צ"ה והמלונים שמות אלהים ואמרו כי המקיף יותר גדול מהפנימים אף דהפנים יותר דק ורך ורלו צמלינחם זה כי מדות הדינים ומדות ההשגחה מהצריאה צכלל הן הנה המצוים לאמונה הי עולמים הפנימי לכל הצריאה וקראם צמלינחם מקיפים כמו המקיף השומר והמציא להפרי כ"כ המה מקיפים ומציאים להאמונה והמקיפים

והמקיפים החילוניים ההם. שמואל חלקים דין ההם הדינים והקטנות ראשון
שם חלקים דהיינו שהאדם לא יכנס מתחלה להאמונה רק כאשר ימלאהו
זרה וזקנה וישפיל אדם וישח אים ויזא ע"י". לגלות ראשון כי יכיר מליאות
ה' ומזה יעלה למדרגה יותר נכבדית מדרגה השניה כי יסבב כל מאורעות
ב"א צינני חיייהם להשגחת הבורא ית"ש וזה כרמו בקטנות שני שם אלהים
בחילוף אומותיו אכדע"ס כי חלקים בחילוף אומותיו מורה על דינים
מוחזקים והמה מאורעות שני אדם בכלל ימי חיייהם ופרנסתם. ומזה
יכירו גדלות שני אמונת ההשגחה הפרטית וכאשר ישיבו השגת מדרגה השניה
אז יוכיפו להשיג ולסבב כל התולדות ומקרי העולם והצדקה בכלל ויחקרו על
גדולת הבורא והחקירה הזאת מכניס במקיפי אלהים כי שם אלהים מורה על
התולדה והצריחה כי תבנה אלהים נשמתו אשר אלהים עמיד אני לאולדה
והחקירה הזאת יותר נעלה ודקה ויותר פנימות והאמונה מפאת מקור גדולת
היולד כל זהויה בכלל כותנת החיות והאהבה בהמקור ע"כ אמרו במליאתם
כי בהתפשטות שם אלהים דהיינו א. אה. אלהים. נגי' דם נעשה אדם ור"ל
כי בהתפשט אומות החקירה הזאת נעשה אדם ואמונתו שלמה יותר מהאמונה
עומדת השני מדרגות הראשונות שהמה נסבבים היראה ולא האהבה.

והנה ישראל צוללים לא צאו. ותחלה לידיעת מליאות האלקות רק ע"י
יכורין שענדו צמור ונכנים וימרו את חיייהם צפוך כמ"ש הכחוש
ויאמרו צנ"י מן העבודה ויזעקו וזה היא השנה ממדרגה הראשונה והנה גם
המלכים הודו אה"כ במליאות ה' ע"י העונשים שצאו עליהם כמו שאמרו
החכמים אלצע חלקים הוא ופרעה אמר צמכות הצדד' הליך ואני ועמי
הרשעים. אכן היו צין חכמי מלכים אשר השיבו מליאות ה' ע"י חקירה
וחכמת הטבעית כמ"ש צמור"ס (ס"ר פ"ה):

א"ל כה אמר ה' בו' אותו שעה כעס ואמר מי ה' בו' נכנס רבים
ארמון שלו והיה מביט בכל אומה בו' א"ל מתחלה שקר אחס
דוברים כי אני הוא ארון העולם בו' באותה שעה קבץ כל חכמי
מצרים א"ל שמעתם שמו של אלהיהם של אלו א"ל שמענו שבן
חכמים הוא בן מלכי קדם א"ל הקב"ה לעצמיכם קראתם חכמים ולי בן
חכמים שנא' חכמי יועצי פ"עה עצה נבערה בו'. כי העמים הקדמונים
עמדו למוחשים נדחים ופרעה כאשר ניקש צקנטרסו ולא מלא שאל לחכמים
והם אמרו לו שמענו ולא ראינו כי איננו מוחש ולא נוק רק הוא כנדל
מחומר וכדע מליאותו ע"י חקירת החכמות כאשר נחמין חכמת ההנהגה
וקדר הצריחה יולד לנו מחוך חקירתו כי יש שם אלהי מלוי ובן חכמים
הוא ור"ל בהשגחתם כי החכמים הולידו והמליאו מליאות חלקים חיים
צמכותם

אדם ישר

במעמדם ובחקירתם ובן מלכי קדם לנו "מלכי" עלה כמו שאמר וניאל
לנבוכדנצר הן מלכי מלכי ישפר עלך ור"ל עלת קדמונים ומוקרים. ע"כ
ח"ל הקב"ה אחס תקראני בן חכמים אלל לא תאמינו באמונה שלמה ופשיטה
לנכי חומר לכם מקום את אשר אציא עליכם כי נמי אחס לוקים נבי
מכות על הים ואז חדעו באמונה שלמה כי יש אלקי מלוי ולא תלמדו
לחקירות ע"כ מהרו חכמי ישראל כאשר דרשו בחקירות הטעניות שצדו
עלמם לבצב הכל אל הנית"ש למען ילמדו לכל איש אשר יכנס בשערי
החקירה לבוא אל תכינת הדבר המחקרית ההיא ויגיע אל קלו כי תכלית
הטעם בכלל רק מלתו יתנ"ש כמ"ש (זכרות כ"ט א') :

טא' וזעות אמר רב קטינא גוהא כו' גנח גוהא אמר מי ירע אובא
טמא האי גוהא דגנח מהו רמא ליה קלא קטינא קטינא
אמאי לא ידענא בשעה שהקב"ה זוכר את בניו ששרוים בצער בין
אומות העולם מוריד שתי דמעות לים הגדול וקולם נשמע מסוף העולם
ועד סופו והיינו גוהא אמר רב קטינא אובא טמא גדיב כו' והאי
דלא אורי ליה כי היכי דלא לשעו כ"ע אבתריה ורב קטינא דידיה אמר
סופק אח כפיו כו' ר' נתן אומר אנחה מתאנח כו' ורבנן אמרו בועט ברקיע
כו' רב אחא בר יעקב אמר דוחק את רגליו תחת כסא הכבוד כו' .
סנע הרעדת הארץ וסנעו הוא כי צמוד צמן הארץ נמלאים חגוי סלע ומחולות
עפר ותעלות צריכות מים וע"י האידים וסנף מים עת כי יעצרו על חלקי
לדעת גפרית ושמיים מלאים יפרידו מהם חלקים ויטעיפם ויניחם במקומות
אחרים החלקים המעורבים על גל יסבכו וצרכות הימים יתבטלו החלקים
הנוצרים ההם וע"י המימץ אשר יתהווה צין חלקי גפרית וסיד וחלקי
מתכות יקד יקוד אש ותהי ללכזה ויתפזר ככל המורים והאורים מעצבי והאור
אשר צמחין יתפשט ויבקע מקום ללאת ולפרץ חולה יעצרו צקול רעש ככל
המעצרות מתחת לארץ עד שיכלה כח המתפשט והאור אז עד שיבקעו הרים
ממכם ויריקו אש ותהי לדומה . ואחרים אומרים יען כי צמעי אדמה יש
שם יאורים ואגמי מים ולפעמים אשר תתלהב צמעי האדמה ע"י אצני
גפרית מעלמם וירתיחו האגמים ההם ויוליאו אידים כעצם המים הרוחמין
ויען כי אין מקום ללאת פור יפוצרו ארץ וימוטעו הררי עד . ויהי כי
יתעללו המחלה ותשקוט הארץ . וכל חלו הסנות הנה רק השערת הדעת
אכן מה נפלאו לדעת הקיימים המורים ומודיעים על ציאת הזעות טרם
צואם. והם ששה סמיים א) השמים יתעלפו סלהבת ויתאדמו כדם. ב) לרוב
יהיה שנה בשומה קודם יקם זועה ג) כדידי אש נראים משוטטים צריקע
שמים מלאים אש לוהט. ד) השמש תתאדם כדם. ה) הלפדים ידלו צמחם
האור צקול צלה ורעש. ו) הנהרות ישתפו מעל גבולם . ויעצרו וישפכו
על

PAGE MISSING

אדם ישר

הנה אקלימי ארץ מחולפים הנמו למיניהם הקו גיליח לפרי חנוכה לא ילח לפרי חילן והקו אשר ילח לנדר וכל עלי בשמים לא יכסר להוליא תפוחי יער כמ"ס צמרים קהלת ע"פ עשיתי לי גנות ופרדסים ונתחנחנח קדושים ע"פ מזיון מכלל יופי כו' והיה שלמה מכיר איזה גיד הולך לכוס ונטע עליו פלפלין וידוע כי צהליף הנטיעות למקומות לא להם לא ילחמו ולא יעשו פרי כמו שלא ילחמו צהלות המערב מטעי קדם. וזהחחלק הנטיעות תחננל הארץ בכללה שלא תחקים על מתכונתה וכל עמודתה וקיומה צהשאר קוי האקלומים על מכוים לנטוע כל מין ומין על מקומו המוכן לו. והן הנה יסודי הארץ ועמודיה והנה דעת ר' יוסי כי טיני האקלומים הם כפי כח המים הטועפים צהאקלים ההוא והנחלים העוצרים צתוכו כי ידוע טיש להמים כח הפועל בכל הנמלאים השיכנים סניד ואף על טעני צ"א ידחו פעולתם וכי גם המה יקחו טכס בטעני הנטיעות כמו טנדוע צקדע נהרי טריין ילחמו הגפנים ועל נהר נילוס ילחמו החטים והפסחן ויש אשר ילחמו להנמיח על גבולם עלי זית או עלי יער ע"כ נתן טעני האקלומים לכח המים והנהרות והנה מרבות מולא הנהרות והמימות הנוצעים המה מההרים ע"כ אמר ר' יוסי לוי לנריות. כי צתחון הטינ סנת קיום הארץ יכירו גדול השגח ה' הפרטיית וכי רק צתחו לקיים הטענ בכלל והכל חלוי מחמו יחנך כי האחד עלי מחצירו עד אשר תשוב ליד ה' פעל כל זאת כי המיט סנת עמידת הארץ וכל מולא המים היא ע"י הארץ טחס ההרים והגבעות וכוונת לשון על מה כמו צטביל מה כמ"ס על מה אזהה הארץ — והארץ על העמודים צהשמר חקות אקלימי הארץ ולא יחלף הנטיעה טנא' המיניז ארץ ממקומה ועמודיה יחפלון ר"ל כטעמודיה יחפלון שלא יטעמו עמודיה כראוי טרנו ארץ ממקומה. ועמודים על המים כי רק המים יעשו טיני האקלימים. המים על הזורים. המים יתחו צטביל ההרים כי מולא המים היא מההרים טנא' על ההרים יטמדו מים ודרשו צטביל ההרים יטמדו ויקיימו מים א"כ אין לך חידוש גדול מזה טכל עיקר סנת קיום הארץ נכנה ע"י הארץ וא"כ מה היא הסנה העקריית. ומפרט כי המים היולאים מההרים מהיכן הויחם. ההרים ברוח. ההרים יוניחו המים ע"י האויר הנכלל צתוכם כי ידוע אשר רוכסי ההרים מלאים מערות לירים ומחולות עפר והם מלאים רוח וצטבור טקריני טעם לא יגיבו למו יתרצה טס הקור ומחמת הקרירות יטענו האוירים הנכללים צתוכם ויתחפרו לעלם לא ואזני ההרים יטטיכו למו לחמוות האויר כטנעם וכאשר יתחפרו למו הרצה חידים לחים יטחנו לעלם נחלי לחים צפועל ונחלים יטעופו וינקו ויזדככו המים נחלים האלה צעגרים צתוך עלם האזניים וחול צדך האזניים והנחלים לזכך המים. וטס מומר העקומות הטן צהרכנתם יטנו כחם צהמים אשר יתהוה טס מתכיית או מלחיות או גפריות וישתנה

שעם המימות כפי שינוי מקור מולאם. הרוח בסערה. כי קיום האור
 בתוך המעירות האלה יקום ע"י הסגרה כי מכת הסערה ידחק האור בתוך
 חגוי ומרכי המעירות ורכיסי נקעות הודרים וההרים. וישערה חריו בזהו
 של הקב"ה. כי אף דמנע הכוחות היא בהחלף שווי מזג גלילי האוריים
 גלמות וינשוח יתילד חנוכה ויחסה הרוח עכ"ל אופן השתנות המזגים האלה
 נכתו רגע אין זה כי אם יד ה' עשתה זאת והנריות רואין את זה ואינם
 נותנים לנן להפלות ה' ולהצין גדולתו יתנ' משגים ומקיים העולם. וז"ל
 ו"ב עשורים הם. כי סנני שינוי האקלימיים נסנו ע"י כחות המזלות י"ב
 ו"א על ז' עשורים עומדת. דעתם כי השינויים המה ע"י ה' כוכבי
 לכת הפועלים נכחם על סנני קוי הארץ ר"ל בן שמוע אומר. על עמוד
 אחד. שסנה אחת להם והוא השמש כפי נטיית השמש ומומה והסננים
 משתנים כפי החום ההוא וצדיק יימו כי השמש מפרסם גדולת הקנ"ה
 יותר מכל הנכרשים עפ"י האדמה כנרז"ל מרגליות היתה תלויה בנארו של
 א"ל ע"ה שהיא היה המודיע והמפרסם אחרותו ית"ש וכשמת חללה בנגל
 חמה שחממה מפרסמה את הנהגת ההשגחה וגדולתו יתנ' סנל' ולדיק יסוד
 עולם — ראה איך שמוע עולם נדרשות לכלל דברים נמשפט ולסנב
 הכל על קוטב ההשגחה הפרטית וללמד לנני קשיית אופן החקירה כי
 מסוכנת נדרשים ולא נחנה רק לאיש כוון אשוריו על מוסדות האמונה
 והוכחה שורש בלבו למען עמ כי יכה ספק בלבו לעומק המושג או לקולר
 המשגי לא יסע. מרכיו להיות לאחור ולא ישען על מקירתו רק כאשר
 יהיה כח השכל להגיע והיה כי יראה ויתקף ישעה אל ה' עושהו וישען
 באלקיו ולא נהכמתו וישלך יחנו עליו — וכי יאמר האדם בלבו אמת
 ידי בללחת ואשליך כפשי מנגד וינשח כי ה' ינלרהו וימטר עליו מן לאכול
 ע"ל כאשר נכתוב ע"י שהע"ה ל"כים ופחים נדרך עקם שומר נפשו ירמק
 מהם וכנר אמרז"ל איזהו חכם הרואה את הנוצר וממנו האדם לשקול דרכיו
 ולכל אשר אחרו כחשי לאל ידו ולפלס דרכיו בהשפט אצל תכלית הכל ינשח
 בהשגחה הרוממת כי כאשר יחשוב האדם כי דחקו מחשבות ה' ממחשבותיו
 ילך נטו ולא יכשל ולא ירהר ולא יסקר באמונתו. ואל תהליכות האדם
 דמו ר"א לר' יוחנן בר' עלאי כאשר שנת נסכתו בגליל העליון נקיסרי
 (מכה כ"ז נ') ואמרו לה בקסריון והגיע חמה לסוכה א"ל מהו שאפרוש
 עליה סדין א"ל אין לך כל שבט ושבת מישראל שלא העמיד ממנו
 שופט הגיע חמה לחצ' הסיכה א"ל מהו שאפרוש עליה סדין א"ל אין
 לך כל שבט ושבת מישראל שלא יצאו ממנו נביאים שבט יהודה
 ובגמטין העמידו מלכים עפ"י נביאים הגיע חמה למרגלותיו של ר"א
 בשל יוחנן סדין ופירש עליה הפשיל ר"א מליתו לאחוריו ויצא לא
 מסני שהפליגו בדברים אלא מפני שלא אמר דבר שלא שמע מפי

אדם ישר

רבו מעולם. כנר האריכו המפורסם נסעם הסוכה זכר ליליאת מזרים
 כי נסכות הטיב ה' את ענניי בהולילו אותם מארץ מזרים למה הוקצב
 החג הזה בזמן האסיף ולא בלחוד משארי חדשי השנה. והכל נכונה החג
 הזה כי נטע נפשותנו אמתות אמונת ההשגחה ולא נחמה נסתר כסרון
 מעשינו ומפעל ידינו כי נעשה תשובה. ואל זה נלא מנחנו לחסות כלל דירת
 ארעי לרעוז כי לא נחמה נמעשי ידנו אשר לפי ראשית ההשקפה היא לנו
 מחסה ועוז רק גם אם נשכנענו נלי מחסה ה' לנו מחסה ועוז. ולא נתן
 עליה חקרה רק שיראלו הכוכבים ענין כללי הסבך כי נסקיף השמיים
 והזכרנו מזל לכסות אותה רק נפסולת גרן ויקב לרעוז כי לא נחמה כלל
 דגן ותירוש אשר אספנו נמעשי ידנו רק גם אם יהיה לנו רק פסולת גרן
 ויקב ים לנו חקרה לחיטתו וימליא לנו פרנסתנו בריוח ולריך להיות ללחם
 מזונה מחממה כי החמה תורה על אור המחמה ע"כ אנו מרחיץ בזה כי
 אף שהחיוז היא על האדם מלא להשליך נפשו מעד או לחנוק ידים וליטב
 בין המעמקים ולומר כי ה' יתן לו המוצ כי האדם לעמל יולד אכן עכ"י
 לא יסמוך לבגדי על מרינתו ומחמתו רק העקר יהיה הנסחון ועונה חובלי
 כסרון הנעשה והמחמה ויהיה ללחם מזונה מחממה. גם לא יסבך בכלים
 כי הם מעשי ידי אדם ולא יראה כחומה נפועל כפיו. סוף דבר כי כל
 מלות הסבה היא להרחות מחק אמונת הנסחון ע"כ הקצב החג הזה אשר
 ר"ה ויו"ט אשר ששגנו במחשבה על דוב מעמלנו אנו מרחים את אמונתנו
 בחקות הנסחון כמו שהיו אבותנו מוכים כלל ענני הכבוד ולא צאו בלוחים
 ונחים קפונים וה' שמרם מכל דע ומה גם שאז עת האסיף וכל איש יש
 בגרנו ויקבו אסמים מלאים כל סוב מאלר אסף מפועל ידיו לא יצבה לבד
 לאמור כי נניחתי ונכת ידי עשיתי לי החיל הזה ע"כ יראה אי"ע נועם
 וסוגג בה' יחז"ם — ע"כ צעז צוא גוג על אדמת ישראל ויהי חנפה
 רבה בהם והיו הכותרים בהם יעלו לחוג את חג הסוכות דוקא ולא חג אשר יתן
 כי יראו את העונש מהעולים לאדמת ישראל אז יודו כי לא לאים נצורת
 רק ה' היא המענייה ויאמינו בהשגחה הנפלאה וינחמונו ויחיונו את חג
 הסוכות המורה על ההשגחה וגם לע"ל ינחה ה' את העמים נחג הסוכות
 כעשר"ל (ע"א ג' א') אמרו לשניו רבש"ע חנה לנו מראש ונעשנה כר
 אלא אעפ"כ מצוה קלה יש לי וסבה שמה לבו ועשו אותה כר
 ואמאי קרי לה מצוה קלה משום דלית בה חסרון כים מיר כל אחד
 הולך ועושה סוכה בראש גנו והקביה מקדיר עליהם חמה בחקופת
 חמוז וכא"א מבעט בסכחו ויוצא שגא' נחקה את מיסרוחמו כר
 ואמאי יתן להם מלות סבה דוקא ואמאי קאמר דלית בה חסרון כים הלא
 גם סבה דעים יסיה לה. אכן למיתם סענין היא יתן כי המחממות יתרנו
 ויחננו בלחמים הימים ע"כ לריך האדם יותר התנצרות על ילדו ולנטוש
 נכסיו

בנפשו אמונת הנטחון ולא להטען על חכמתו כי רצוה ללמוד על אמונתו
ישרתו והנה אמונת הנטחון היא מדה שאין בה חסרון כיס ולא כשאר
המדות וההנדיבות וכיוצא בהן שיש בהם חסרון כיס והקצ"ה מקדיר עליהם
חמה ר"ל שאור חמתם יתרבה וחזרית שבעתים ולא יגברו חיל על חמתם
למקום כלל הנטחון וינעמו בסבתם וינלו . והמלות סוכה שיהן להם היא
סיראו את עולם עוז מנעם שאין בה חסרון כיס :

והנה כבר הארכתי במאמר המזהה אשר לי (עיין ספרי שלשה ספרים
נפתחים) כי עיקר כונת הכנסת ענכ"י לארץ ונתינת החורה מן
השמים ואשר לא נתן להם מלך . ופקודת הכהנים ונתינת מעט המערה על
טכום ומלות חרימות ומעשרות היה רק להראות גם צמיגי בני אדם מעשרת
הטבע הפשוטה ולהראות לכל העולם כי רק ה' היא המעשיג והטובע הטבע
כי כל המומים והבעת"י יולאים מוצן כולם באין מפריע ככה יוכל להיות
צמין האנושי ולא ינעמו בכחם כי רב ע"כ כאשר הולאים ממלרים נתן
להם ארץ כנען כלילת הטבע שכל עין ומין אשר יללחו בארצות שונות יולאו
פרי בא"י ארץ הפוריה ההיא ונתן להם דת שמיימות לא מורה מולאת
משכל אנושי והעמיד להם שופטים כפי גזרת חכמתו האלקית ולא כפי
מועלות ב"א וצחירתם ולא היה להם עולד ועוזר רק בלד להם או עת נא
לר ולוינ בעעריהם קם להם מושיע ורצ עיי"ש . אך עכ"ז ראינו אף כי
היו נמונים חמת משרת ר"ל הנורא יח"ש עכ"ז כאשר היו נמונים נמילר
לא נללו עפ"י נם במנפה רק הקים להם מושיעים שיושיעם כחכמתו
ואחריניתו מתנהגת עפ"י הטבע וזה לאות כי גם עם הנטחון יתאזרו
בחכמה . ולא זה בלבד כי לרגע עתות בלד ילטרך האדם למשוב מחוללות
להטע אכן לריך האדם לראות את הכולד ולהשמר ממנו כמאמר החכם
החכם עיניו בראשו ולראיה ע"ז כי חונה על האדם להשגיח בכל מדרך כף
בנל ולהזהר מלכד כי הקים להם הש"ת נביאים להזהירם ולהחיש לנפשם
עצלי יקדם כל אסון רק עם כל אלה העקר היא שיהיה לאדם הנטחון
הכבונה ולא יסמוך על חכמתו רק הנטע בה' ישונב :

והנה הסוכה יען כי מרמזה על חוקק הנטחון וכאשר הגיע חמה לסכה
שאל ר' יוחנן אי לריך לפרום קדין כי אולי כשזרחת חמה לסוכה
יסחית כונת הסכה שמרמזה על הנטחון הפשיטה וחונה על האדם להחזיק
בחומתו ולא יחכם שמכמתו כלל רק אף כאשר ילד לו לא יעשה שום
מחנולה ועלה להכלל רק יפרום קדין על חכמתו וישען על נם א"ל ר"א
הסוכה ברמז אין לך כל שבט ושבת שלא העמיד סמנו שושב אף כי
השננים נטעו בארץ להראות עוז משרת הטבע והנטחון עכ"ז העמיד יחנ"י
שופטים

אדם ישר

מופטים צלל להם ולא כעסם. לעשות להם כמים ע"ד הקרי והזדמן והיא לזאת שגם בחכמה יאמרו האיש ידו להכלל. וכאשר הגיע חמה לחי סכה הוסיף לשלול את לריך. לפרוס. סדין דהיינו את ים להוסיף חפמה ותחזולה עם הנעמון עד אשר יגיע לחי סכתו או לריך להפריס סדין צפני סכתו רק די כאשר ישית עלות נכפשו צנח עמות לזרה חלל לא לראות חכלית דבר מראשיתו ולראות את הנולד. הטיב לו. אין לך בל שבט ושבט שלא יצאו ממנו נביאים. אשר הזהירו אותם מהדברים העתידים להולד. אכן כאשר הגיע חמה למרגלותיו של ר"ח אז לא טאל עוד את פיו ופירס סדין כ"ח גם החכמה הגיע לרגליו דהיינו מידמה האדם כי רק החכמה נעמדת אותו על רגליו ג"כ מותר חיפול כונת הקנה בכללה וגם ר"ח הספיל מליטו וילא כי לא רלה ליטע נסוכה כזו. לא מפני שהפליגו בדבריהם. לא תסנור מהמשיגות שהשיגו היו כמפליגו בדברים כאומר עורבא פרח ולא היו כונת פנימיות בהמשיגות האלה רק השיגו תשונות נכונות כפי השאלות טאטאל וכפי הדין אך למה השיגו צרמו ולא צדירור כי לא רלה להורות דין טלא טמע מרצו והמשיגות האלה היו לפי חוות דעתו ע"כ אמר לו צרמו והמציג יצין :

אכן יען כי ההתנהגות עפ"י החקירה מוכונת בדרכיה כי לא כל איש דרך יסוה לו לחקות רגליו על מוסדות האמונה ויפול נפת האפיקורסת ח"ו ע"כ צעת צרה ה' אדם על הארץ יען כי כל חפלו וכל ישעו היה כי יתנהגו עפ"י הצריאה הפטימה מכלי חקור דבר כן גם האדם יקיה כאשר מהם אשר עפ"י מדרגתו הרוממה כי היא חכלית כל הנבראים כולם ישיג את כל הדברים וההשגות הרוממות עפ"י הטבע ולא עפ"י החקירה כי אז יהיה להם קיום נלחי ככל הצריאה בכלל ולא יהיה לו סנות אשר יוכלו לעוות אמונתו. לזה מכלי אכול מעץ הדעת וגזר עליו מימה גיוס אכלו עמנו. והטעם כל המפוכסים האריכו למענותם על סנת העונת הזה טלא. אין כילות לפכיו יחז' למה אמר הן האדם היה כאשר נמנו לדעת סנז ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל ומי לעולם הלא היה צלע צדמו צדחתו אל טחת :

ואשר ג"ל. צניאור הכתובים אף צלי חפיה. יעמיו נקדנס סורות נעלמים צעץ המיים והדעת אכן כפי הפסס נתן לנבר והדרשה לדרוש :

כתיב ויצמח ה' אלקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. ידוע מועלת הסמים והמקמים

והמקרים כי יש צבולתם להטלים הרכנת ומזגי ז"א כידוע צרפחה וזא
הוא חכלית חכמת הרפואה לידע איזה מזג נחלם בהאדם ולהטליו ע"י
המקרה ההיא והסא אשר יש אחר כח וטבע המזג ההוא וככה נודע אשר
בס להמאכלים מזג גדול למזגי וטבעי ז"א כי מי שיאכל מאכלים גסים טבלי
גם ועצ ומי שיאכל מאכלים דקים טבלי זך וחד וגם יש קמים מניאיהם
הסיים כח"ס צמדס ז"ר ההיא דחמי סנהו חכמן לסרין מחנליין
כ"י אחיא עשנא ויהיז עלה ואחיה יתה עיי"ס הר"י לך ד"ס עשנין מחנין
מתין כי ישינו המזגים לאיתנם הראשון ויחיו חיי טבעי כנפס החיות
הטבעית משארי הטבע"י :

והנה מיני האלנות והנתיחים שונים למיניהם יש מהם אשר המה רק
כחנדים למראה כמו השוטנים והפרחים או האילנות אשר המה
דשנים ורעננים מחמדי עץ וכל פרי אין זהם ויש אילנות נושאים פרי
ואין רעננים ויש אילנות אשר עליהם לתרופה ונותנים חיים כמו הסעי
הרפואה ויש אילנות נושאים פרי אכן אותם הפירות יש מהן טונים למאכל
ויש מהן פירות מדבריות אשר הם סס המות לאוכליהן כמו חאנים צננים
רעונים אגוזים חמים חניין מהם טונים ומהם מדבריות טסכנה
לאוכלם ולריך האדם לידע טבעי האילנות איזה מהם יבשרו לאכול ומאיזה
מהן ימרחק האדם והנה הנורא יח"ס זכא את האדם ישר טלם
יתצוק ויתקור בטבע רק יחיה חיי טבעי ולא יתחכם
כלל יען כי כאשר יפתחו לו טעמי המקירה
אז מהאחד תולד השני וישתלשל חקירתו עד אשר תשוב המקירה זו לטבע
שני ואולי יכבל בחקירתו ע"כ כאשר נטע ה' גן עדנו נטע זו ארבעה
מיני האלנות האלה א) עץ נחמד למראה ואינם נושאים פרי ב) אילנות טוב
למאכל ג) ועץ החיים היא העץ אשר מטבעו להוסיף חיים על האדם האוכלו
ולהטות מזגו טלם יפסיד כהיה עובדא דאייחין לעיל ד) האילנות האלה
אשר יש מהן ראיות לאדם ומהם מדבריות אשר טכנה לאכלם והיא עץ
הדעת טוב ורע. טלריך האדם לידע איזה מהן טובות ואיזה מהם רעות
וקס המות לאדם ולזהו טמכל עץ אכול יאכל רק מעץ הדעת טוב ורע ר"ל
מאלו האילנות לא יאכל כלל למען לא תניאחו לדי חקירה כאשר יאכל מזה
ומהאחר הדומה לו בדמותו לא יאכל אז תשיאחו לחשוב מחשבות וליירד
לעומקי חקירות הטבעית וכאשר יפתח לו פתח החקירה כחודו של עתה
יפתח לפניו פתח החקירה כפתחו של אולם .

והנה הכתם הסתהו לאכול מאלה הפירות ותפקחנה עיניו כי עימתי .
הכתם ובראותה כי האין ההוא היה זו יתר טלם כי היה פרי
למאכל

אדם ישר

למאכל וגם תאווה לעינים ונחמד להשכיל ר"ל כי בעבור זה האילן יחמוד להשכיל לרדת לעומק המקירה הטבעית ותקח מפריה ומאכל ע"כ גירסא מנ"ע כי אולי יקח גם מעץ החיים ואכל ומי לעולם וכאשר יפתחו לפניו מערי המקירה וגם ימיה לעולם אולי ישמית דרכו במקירותיו כי יספיקו לו צדקות הרבים להיבנות במקירה ויפול ברשת האפיקורסת ע"כ גירסא משם רמב"ם היתה המיתה טובה לאדם למען לא ישמית דרכו וע"כ יש פלוגתא בעץ הדעת זה מה היה י"א עכבים וי"א תלמים כי חסידים יש זינן דהיא מין חסידים רעים מדבריות. וע"ז רמז שהמע"ה כאשר הרבה להטמן על מכתחו ואמר אנכי ארצה ולא אסור ולא עליה בידו אמר והאלהים עשה את האדם ישר להשיג ההשגות המועילות בדרך ישר מהמוקדם אל המאוחר בלי מקירה והמה נקטו חסדנות רבים ע"י המקירה. וסיים ספרו סוף דבר הכל כשמע את האלקים ירא ואת מלכותו שמור כי זה כל האדם :

אמר עולא ביראה אר"א עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא יושב
ביניהם בנ"ע וכאז"א מראה באצבעו (תפנית לא א) .

ה' חבה והאחים גאון ילכו יחזרו עוז ותענומות ישאו ענן ולנה . כי
נחפץ השלם ילאו נמשך כולנו וימרפו נפשו על שדי קטל לענן
הלל איש את אחיו ויחילו כמו קומה ללחם מול אוניהם . והסוד הוא
כאשר פירוד הלכות ישתרר כינוי אז יסכל מועליהם לאין עורר :

עוד סגולה אחת נפלאה אלורה נמחה השלם והאחים עלינו בדברי דר"ל
כי היא תעמוד לענן ולמחקה מזרם עונם אף עת כי יחשאו ויאשמו.
כמו שארז"ל (דברים רנה ט' סופטים) כימי שאול ירדו למלחמה ונפלו לנה
לפי שהיו נהם דולטירון וכימי אחאז ירדו למלחמה ונלחו מפני האהבה
שהיה ציניהם שהרי עונדיה המציא מלה כציאים נמרה ולא גלו המסחירין
לאיזנל, אף כי היו דור שהשחיתו דרכם לא פנעה נהם מדת הדין . ידוע
כי גדולה קשר האהבה ומוק האחים : וכי איש אחד יותר יתלכדו לאהבה
נקשר אחיו מאנשים זרים אשר לא תמשפחה אחת מולאם וכן הדין כי לא
ישוה האחים בין אנשים אשר חוננים למו נמלכה ומוסר אשר זו ישלחו
ידיהם יחד . מאנשים רחוקים אשר אין להם מנוח להיות נחונת אחת .
וע"ז אמר דהמע"ה ה' עוז לעמו יחן ה' יברך את עמו בשלום כי כאשר
ישתחרר השלום ציניהם נזה ימן להם עוז ותענומות ואנשי דור ההפלה
נאשר נני האדם החלו לפרוץ נארו והנינו שלא ימכו שיטורו כולנו
נאספים ומקוננים לאגודה אחת נמקום אחד לעולמים רק יהיו נפולים עפ"י
כל הארץ ונרצות הימים יתרחקו גם מלכ ולכ . איש מאחיו . רלו
לקיים האחים ציניהם נאופן נאות למד דהיינו לננות מנדל ננין
מפואר שיהיה לשם ולתהלה עפ"י ארץ עד שהננין הזה ישאר לזכרון הנונים
זו כי כן טבע הדברים הנפלאים מעש' ידי חמן כאשר יזכירו הדבר הנפלא
היה ממילא יזכר שם האופן הנפלא אשר עול זו ויגע נהשמות . ומה
יסובב שגם נאמן שיהיו נפולים נארבע נכמות הארץ עכ"ז איש אל אחיו
ידונקו כאשר יהיה נזכר הננין הנפלא ויהיו נזכר הנונים זו וע"כ יפקדו
האנשים האלה לאנשי האומנים האלה וממלא הזכרון הזה ימשינו אלה לאלה
נמו נני משפחה אחת נני המוצרת הזאת אשר עמו שגם למזכרת ויתעורר
האהבה והאחים ציניהם כי זה כל דבר מזכרת . וע"ז אמרו . הבה נבנה לנו
עיר בו' ונעשה לנו שם . עקר כוננם היה לעשות להם שם לענן נרנח
הימים

השלום

הימים גם נביהם ידעו מקור מולאם כי יש להם קורבנה מלך הסכנה והאחרות שהיה להם מקדש — והיתה תכלית כונתם על גודל התועלת הנומחת מהאכנה והאחרים. ואל זה כונו כו"ל (כנ"ר) בלחמם געלה לרקיע כו' גם אחר אחת לאלף וחרגו שנים היקיע מתחשט בואו ונעשה לו סמכות" ורלו זה שנעניר ענותות האכנה והסלם שהיה ציניהם אף כי יחטאו לא תחננר עליהם מרת הדין להשמיחם וזוה יעשו הסמיכות שלא יתמוטט הרקיע. וזוה אף שלא חטאו צננות המגדל עכ"ז עלינו צנן קורר ומורה שכוון ע"ם סופו ואמר ה' ימות זכאי ואל ימות חייב וכן הדין ע"כ אמר ה' לכלל שפחם מכנה הלזו בלחמו. הן עם אחר ושפה אחת לבלם. ואף כי יפלו ע"פ הארץ עכ"ז. וזה החלם לעשות. והנני הזה יחדר לנס יחד אף צננות הימים ויחליפו העקומות סוכות וישיגו הסכלית הנדלה צוה זו. ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות. כי עתה גם אם יחטאו ילכו מעלת האכנה והאחרים שהיה ציניהם ע"כ נדדה ונכלה שפחם ויחדלו לצנות העיר והיה זה מעדות מונו יהנ"ם :

הן הנחירה היתה כאחד מהם ממעלות תמים דעים להטניעהו בנפשו האדם נטבץ היגירה ועל פיה יטק כל מרחמי הנריאה ולולא תעלה הנחירה הזאת בחפץ בני האדם אזי תפולנה מוסדותיהם ולא היה לעולם ושכר מקום לחול וקיום המורה בכללה אשר צנריתה תתקוממנה שמים וארץ. לא היתה. ודבר ה' כי חקים היא נוחת סבת קיומה בכל לדדי האפשר והתיקון. ולו צרף הציח"ש את כל העולם בדבור אחד אזי היו בכללים כל לדדי האפשר צננר אחד וכל ההפכיים היו בכללים נהפדו היתה ולא היה שום קדר למשטרי הטבע אשר אחד באחד לא יגשו כי כלעו היה באפשרותו לחול בכל יום ובכל רגע. ובאין קדר אין צחירה והנפש כמו החומר יכללו צעלום נטיית הטוב והרע ובכל מדרך כך רגל יטיבו או יתחילו כתיין זה כן מין זה וסיגים שונים. ולמען תח משטר הטבע בארץ צרף הש"ת את העולם בעשרה מאמרות כל מאמר יומו והאיכות אשר הכניע ציום ההוא לא יסוה להטנעים האחרים אשר נחן צכח הימים האחרים וכל יום ילליח כפי איכויות האפשרות אשר נחמו. וזה היא עלם הטבע אשר צרף ולא כענע שמים הרוחנים טבע הארץ כי אין נטבע זה רק הלאות דברים חומרים חלות לעינים. ואור הרוחני להמליח דברים רוחניים משכילים ומאירים עינים ובתכלית הנריאה כאשר נצח האדם מורכב הטוהר וזוה מורכב הנהו משני הפכים משונים ומחולפים נטבעם צוואה אחד ויש מקום להנחירה לחול. כי תחת אשר האחד יתחוקק לטבע הרוחנים ולעשות הטוב והישר האחר יתחיל להטיג דברים החומרים וע"ז אמרינן

אמרינו בלילות בעשרה מאמרות נברא העולם והלא נאמר אחד יכול להוציא את כל המעשים שמהלך את העולם כגדל זי' מאמרות ולכן שכל טוב ללדיקים שמקיימין את העולם כזי' בלילה המעשה כי לחלית זלח הכונה היתה בלילה העולם זי' מאמרות למען נטוע העולם ויהיה להנחירה מקום לחול אשר היא קצת השכל והעולם וקיום החורה צפרו למען תה קצה מוכרח לקיום העולם. כי אם לא היה טבע כמלא בעולם לא היה האדם עליל לחטוא כי כל עלילות החטא היא יען כי האדם נטעו שואף אל טבעו החורית וחלילה נחמיתו לחזור טעו ולא לחור אחד ערירות לנו :

במו פולח וזקע בארץ יוליא טבע המקום לפעולת הכח כן מעשי זני האדם להללית מעשים רוחיים הנעצעים בטבע הימים וכמו הדברים הנכבדים מנחשית יש להם טבע קיום לעולמים כל יום טבעו המיוחדת זו ככה נחן כח הכפי העשים מיימי עולם טבע בהומיים האלה להגלות בכל שנה כמנעם מעשים נאומים לטבע וללורח הכס ההוא כמעשי ז"ל להפקת טבע החומרים למיניהם — וכן עלולים המה הזמנים למאורעות רעות המהמגשות לצוא לעולם נחדש אז נחרצ היתה נראשונה ונחיה וכן מקונלת העת היא למאורעות לא טונות הנה כאמרס ז"ל (מענית י' א') מאן דליה ליה דינא ליסתמיט (ובליכה רבתי) ע"פ כל רודפיה הסיוה זין המלרים טלז קטב עירי טולט ר' יוחנן הוה פקיד לספריא ומתכיל דלא להוון עעינין ערקתא מינוקא צאלין יונא . ולעומת זה צניסן דליתחדש ניסא אמרינן צניסן נגאלו וצניסן עחידין לגאול ועל ארז ארז"ל מאן דליה ליה דינא ליזל יען כי העתים האלו מקונלים לעורר הכמים הנעשים בהם . וכאשר נחזקן בחיקון המועדים נמלא עלם התגלות רוחית נהמה כי צפסח נחעלם החסד טעשה ית"ש לפנים מעורת הדין כדז"ל ע"פ ואת ערוס ועריה ערוס ממלות . ונעלרת עטרנו עטרת תפארת לעיני העמים נחמן לנו את החורה כח"ש כי היא חכמתכם וציתכם לעיני העמים . ונככות לבשנו עוז נמנן עכני הכבוד והי' לנו למחסה ולמסתור . למען התעורר העלמות הרוחנית כאלה לורו הציח"ש לעשות מעשים נאומים ומכוונים להפקת הרלוים האלה . וגם צימים הנאים הרגלו חז"ל לעשות מעשים כאלה כמו צמנכה שילאו כמנלמים המיונים אשר רלו להוריד הוד האמונה עד להשחית ורלו טלז יחנו ענכ"י הוד והדר לאלקי ישראל ואמרו כחנו על קרן הסור כי קרן הסור היא הודו והיא הדרו לוי שיכחנו עליו שאין להם חלק באלקי ישראל למען יעורר מחשבותם עיקר הגזירה הנדרשת מהם . ויהודה וצני חממונאי נטלו נס כחז צו מי כמנכה באלים י' מי כמנכה נאדר בקדש הוד והדר נחנו נלצין והעירו ננורחם למען תה הדרת כבוד להי' וכאשר

PAGE MISSING

יען כי אנו מערה ופננה אורו באחדות ושלום . ביום תחיתנו זו עתה
 חורה יום הסליחה יו"כ שמתרנה לו הקצ"ה ונתן לו למות טכיות וביהם
 שמחת לבו זה ביהמ"ק סידר הקצ"ה והסרה טכיתו ציננו ונתקרב לנו .
 והיה להם הכחוז הזה לרצו למעשים כאלה וחקה גם למ"ו צאז . שגם
 ציום הזה נמלא סגילת השלום . ואף כי כל מלות המעשיות על האנשים
 לעשות אכן נחמת רמו הכחיו שחמר צנות ליון חקנה לנשים אשר לא היה
 כזאת צמאר המועדים כולם אשר רק לאנשים לעשות מעשים מעוררים טבע
 היום ע"כ ארשצ"כ לא היו יו"ט לישראל כמ"ו צאז וכיו"כ טנהס בגות
 ירושלים יוצאות צנות ירושלים דוקא ולא האנשים משא"כ צמארי היו"ע
 לא נעשו ע"י הנשים כי מ"ע טהז"ג נשים פטירות . ויוצאת בכרי לבן
 היא מראה השלום כאשר ענד הכוה"ג לפני ולפנים בכלי לנן טהיה מקום
 הסליחה וגם היום נוהגין צמלחמה כאשר ירנו להטצית המלחמה ולעשות
 שלום יסאו נם לנן ללות על השלום ושואורים . טמאלו זו מוז צנות מלך
 מננות כוה"ג וכה טאלו מעדרנה למדרנה להראות ההתאחדות שלך שלי וטלי
 שלך וילאו צמחול צעגילים מקושרים יד אל יד צעגול להראות עלמות ההתאחדות
 צאין היכר ראש וסוף ותקנו טיאמרו כלפי טמיא בחיר (גי' רי"ו והנן)
 שא נא עיניך וראה מה אמה צורר לך ראה חיה אומה צמרת אל מתן
 עיניך צנוי המעשים אלא השפוט אומנו עפ"י מעשינו הן עיניך במשפחה
 לעורר זכות אבות . שקר החן והבל היופי ר"ל אם הן היופי שלנו שקר
 הכה הכס כי אין צנו מעשים אשה יראת ה' הוא תתהלל יגן עלינו
 ונתהלל ציראת ה' אשר צנו . כמ"ט מהרש"א ז"ל כי היראה והענוה
 טנאדם מעור עלינו טמלחצתו קודם ומעטפתה מיוחסת מולאו . ואומר טנו
 לה מפרי ידיה טהלדיקים מנונים על דורס ונוחנים להם מפרי ידיהם
 וכה"א לאנה וראנה כו' :

והנה יען כי היום ההיא מקגילתו לעורר ההתאחדות עשו אח"כ טלסכול
 צעלמס טכל מי טאין לו אשה נפנה לטס אולי מקגילת היום יקרה
 ה' לפכיו אשה . וכן מוכח מלשון הצריחא. תנא מי טאין לו אשה נפנה
 לטס מעמע דלא מתקנת חכמים היו נפכין לטס רק כן הרגלו מעלמס אצל
 על יליאות הנשים מוכח לשון העטנה דהיתה חקה מיוחדת לכך מדמיתו
 אסמכתא מהעקרא וגם מדקאמרינן צמחני' ומה היו אסורות טמע דהיה
 להם אמירה ותפלה מיוחדת לאומרה תמיד לעת הזאת . אצל האנשים עשו
 טלסכול מעלמן . והנה המכיערות אמרו קחו מקחכם לש"ס . ויען כי
 מדקניות היו ולא נמנו אומן גם טיעשו לש"ס ע"כ אמרו וכלדז טמעטריט
 צזהינים כאשר יעשו להנאות אז נדע טכונחכם לטמים ונתרנה לכם ויען
 כי המחול הזה היה לעורר השלום והאחדות אמר עולא כי לע"ל אז יהיה
 תכלית

השלום

הכלית ההתאחדות והתגלות האלהות ואמר מעמיד הקצ"ה לעשות מחול
לצדיקים והוא יושב צדיקים ויראו באלצעים כדרך הנקודות המרכזות וכל
העגילה מסובב עליו וקוים יולאים מכל נקודה מהעגילה אל המרכז וכולמו
יחאמו שמה כי אז תהיה אחריה שלום ואחדות נמור להתגלות האלקית
ויהיה המוחל מהלצדיקים האנשים ע"ד שארז"ל צעוה"ז אומרים שיהיה מדעם
צלמון נקנה אזלילע"ל אומרים . שירו לה' שיר מדע צלמון זכר כיון שתהיה
הנאולה שלמה . צצ"ח :

תם.
